

POSELSTVÍ SEDMÉ

O životě a jeho smyslu. Více o sexualitě a sexuálním styku.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 20 – 24, Poselství 7.

Dne 30. března 1982.

Dnes byla přijata následující poselství od Pána.

Je důležité si uvědomit, co ustanovuje život. Co je život ? Nábožensky založení lidé správně tvrdí, že Bůh, Ježíš Kristus, Nejvyšší, nebo at' používají jakákoli jména, je život. Ale tato jména jsou bez znalosti toho, co znamenají, nepoužitelná při stanovení náležité definice a chápání života. Proto bude dnes užitečné zpracovat něco o pojetí života.

Život lze definovat a pojmut pouze duchovními principy a kategoriemi. Tyto základní duchovní principy a kategorie v obecném smyslu jsou Láska a Moudrost. V širším smyslu lze život zařadit pod pojmy známé jako femininita a maskulinita a pod vše, co reprezentují, popisují a znamenají.

V tomto pojetí lze život definovat jako neustálou výměnu, sjednocování, spojování, individualizaci, vyzařování a přenášení těchto principů, kategorií a všech jejich odvozenin od věčnosti do věčnosti se všemi důsledky takové aktivity.

Bylo mylné předpokládat, že tyto principy a kategorie jsou prázdnými pojmy nebo abstraktními ideami, které nejsou nijak hmatatelné. Co se tohoto týče, jsou jedinou konkrétní, hmatatelnou, faktickou a aktuální realitou ve jsoucnu a bytí. Jsou pravou esencí, substancí, stavem, procesem, obsahem a formou, jež se nazývá život. Život je bez nich rozpoznatelný a pojímatelný. Ve svém čistém rozpoložení bez počátku a konce ustanovují úplné pravé vědomí a uvědomění. Jsou v absolutním smyslu pravým obsahem a formou toho, co lidé nazývají Bůh, Nejvyšší atd. Nejvyšší je tedy Producentem, Udržovatelem, Podporovatelem, Sjednocovatelem, Vyzařovačem života ze Sebe Sama/Samé v absolutním smyslu, protože Nejvyšší ustavuje všechny tyto principy a kategorie v Absolutním stavu a Absolutním procesu. On/Ona je samým principem a kategorií v sobě a o sobě. Žádný jiný zdroj života neexistuje. Takže Nejvyšší je opravdu Životem v Sobě.

Na straně druhé jsou sentientní entity přijímači, nosiči a nádobami tohoto života v relativním stavu a procesu, jak tak důkladně a znamenitě ukázal Swedenborg.

Z hlediska sentientních entit lze jejich životy definovat jako stav a proces přijímání, vnímání, obsahování, asimilace, diferenciací, individualizace, prožívání a přenášení všech výše uvedených duchovních principů a kategorií v jedinečném a neopakovatelném obsahu a formě za účelem reciprocity, sdílení, vespolečnosti a vzájemného prospěchu všeho Stvoření. Stvoření bylo, je a bude navěky za tímto účelem.

Jelikož je život vyzařován a přenášen do sentientních entit a do lidských tvorů z Nejvyššího a Nejvyšším, je Nejvyšší v každém jediném možném životem. Jelikož přijímání, vnímání, obsazení, přizpůsobování, diferenciací, individualizace, prožívání a

přenášení tohoto života je z Nejvyššího a Nejvyšším, Nejvyšší v Sobě Samém/Samé obsahuje všechny možné nekonečné rozmanitosti a počty jedinečností ve jsoucnu a bytí od věčnosti do věčnosti. Takže v tomto smyslu je Nejvyšší absolutně Jedinečná bytost a entita. Nikdo jiný nebyl, není a od věčnosti do věčnosti nebude životem a jako Nejvyšší.

Možnost bytí a jsoucnu jedinečných a neopakovatelných jedinců zcela vyplývá z Absolutní jedinečnosti Nejvyššího. Tudíž nic ve Stvoření nemůže či nesmí být opakovatelné. V této jedinečnosti je zakotven sám princip života a žití. Život může sám sebe udržovat jen svou jedinečností a neopakovatelností. Mimo takového rozpoložení neexistuje žádný pravý život.

Existují některé další body, které je třeba uvážit s ohledem na výše uvedená tvrzení:

1. Přijímání, vnímání atd. pravého života je možné pouze z Nejvyššího. Nejvyšší nadílí život přímo do jeho recipientů. Jakékoli jiné způsoby, módy a metody produkování, posílání, přijímání, obsahování a přenášení života jsou jen nepřímým nadělením. To znamená, že cokoli je, je pouze proto, že Nejvyšší Jest. Z tohoto „Jest“ lze vzít a produkovat něco, co smí a může imitovat život. Ale i tato imitace života je možná pouze proto, že Nejvyšší Jest. Není možná žádná imitace bez toho, co je imitováno. Proto se nazývá životem nepřímým nadělením Nejvyššího.

2. Pseudotvůrci, jsouce původně a ve svém počátečním obsahu a formě přímým nadělením života z Nejvyššího a Nejvyšším, byli s to použít tento princip za účelem zahájení negativního stavu. Takže negativní stav začíná v tomtéž okamžiku, kdy nastává produkce, přenos a přijímání života jinými prostředky než přímým nadělením od Nejvyššího a Nejvyšším. Taková metodologie produkuje neduchovní život, který se pak považuje za pravý život. Z tohoto pochází vznik všech neduchovních principů a kategorií, které vedou k ustanovení zla ve formě pekel a všech ostatních béd v bytí.

3. Přímé nadělení života z Nejvyššího v sobě obsahuje duchovní a praktické důsledky, které lze mezi mnoha jiným rozlišit takovými stavy a procesy, jako potěšení, rozkoš, radost, štěstí, legrace, svoboda, blahobyť, sdílení, výměna, vespólnost, vzájemný prospěch a všechny ostatní pozitivní hodnoty života. Vždy se touží po tom, aby každý sdílel tyto znamenité blaženosti, které ustanovují prožívání pravého života. Do pravého života se nevrátí ani se po něm nechtějí žádné jiné významy a očekávání.

4. Všechny ostatní způsoby žití (ukradenými principy života, jak se popisuje v „Základech lidské duchovnosti“) nemohou samy o sobě produkovat takové čisté stavy a procesy, jak se uvádějí v bodě 3. Jen je napodobují. Imitace ale nejsou pravými skutečnostmi. Proto lidé vyprodukovaní nepřímým či ukradeným nadělením od Nejvyššího či Nejvyšším (skrže snahu pseudotvůrců zničit duchovnost) nemohou opravdu vnímat, chápat a prožívat tyto čisté stavy a procesy v jejich původním obsahu a formě. Takže jejich takzvaná radost, štěstí, rozkoš, potěšení atd. je velmi mělká, povrchní, přechodná a iluzivní a je brzy nahrazena zklamáním, depresí, zármutkem, obavami, strachem, nepokoje, beznadějí, zmateností, nedorozuměním a mnohými jinými podobnými bédami.

5. Inherentní jiným způsobům produkce, přijímání a přenášení života než přímým nadělením od Nejvyššího a Nejvyšším je stále trápení, podléhání pocitu viny, který prostupuje a prosakuje vše bez výjimky. To je imanentní princip univerzálního řádu z Nejvyššího. Znamená to, že cokoli je ukradeno, musí přinést důsledky tohoto činu. Důsledek je takový, že někdo má zásluhu na jeho životě. Jelikož je ale jeden nicméně naživu, principem nepřímého nadělení z Nejvyššího a Nejvyšším (jeden je, neboť

Nejvyšší Jest), jedinec nemá žádnou jinou možnost než pociťovat stálou existenciální vinu. Vina nemůže produkovat nic radostného, šťastného, rozkošného a opravdu produktivního. Vina je tudíž přímým výsledkem negativního stavu zla a je kontraproduktivní, destruktivní a konzumuje vzácnou životní energii, aby se udržel, a postrádá jakýkoli opravdový význam a smysl – v protikladu k víře některých lidí (existencialistů). Takže vina může produkovat jen bídu. V životě, který pochází z přímého nadělení od Nejvyššího a Nejvyšším, neexistuje žádná vina. Myslet si opak znamená myslet z negativního stavu, tj. z pekel.

6. Pokud lidé pokračují v tom, že přicházejí na planetu Zemi nepřímým nadělením z Nejvyššího a Nejvyšším (jak ho zfabrikovali pseudotvůrci), tj. živočišným způsobem, budou vždy žít v pocitu viny a stálé bídy. Aby se na této planetě znovu nastolily pravé principy života, je nejprve nutné se navrátit k původnímu způsobu, jakým lidé na tuto Zemi přicházeli – k přímému nadělení od Nejvyššího a Nejvyšším (jak se stručně popisuje v „Základech lidské duchovnosti“). Aby se toto stalo, je nejprve nutné odstranit typickou lidskou éru, která je na prvním místě výsledkem zvrácené metody infúze pseudoživota do pseudolidí pseudotvůrci. Pouze tehdy lze z lidské mysli a chování odstranit pocit viny a všechny výsledné ubohosti.

7. Ve stavu a procesu života (pseudoživota), který byl vyprodukován krádeží, není možná žádná opravdová výměna, sjednocení, individualizace a sdílení principů maskulinity s principy femininity a opačně. Jediné, co lze vyměňovat, je vina, bída, neštěstí a mnohá předstírání, o nichž se věří, že jsou pravými a opravdovými pocity a vztahy. Toto je velmi nanicovatou a iluzorní bází, na níž se mají budovat lidské vztahy. Jak historie lidských tvorů na planetě Zemi živě dosvědčuje, takový vztah může rezultovat ve zničujících důsledcích. Cokoli má za výsledek takové ničivé důsledky, není z pravého života. Pravý život má vždy za výsledek tvořivost a věčně produktivní, konstruktivní a užitečná snažení, která produkují takové stavy a procesy, kromě mnoha jiného, jak se uvádí v bodě 3.

8. Aby se odstranila typická lidská éra, jež je zvětšovatelkou negativních stavů pocitů viny a běd, je pro lidi na Zemi nutné, aby došli k uvědomění, uznání a přijetí faktu, že nikdo na této planetě nemá v sobě jakýkoli pravý život o sobě a že žije ukradenými principy života, jak to vykonali pseudotvůrci. Lidé na Zemi se musí také uvědomit, že ze své svobodné vůle a dle své svobodné volby dobrovolně postoupili tuto zkušenost jako součást pokusu a demonstrace zjišťování toho, jaké je to a co je to být bez přímého nadělení Nejvyšším a od Nejvyššího. Rozpoznání, uvědomění a přijetí tohoto faktu spolu s přiznáním si dobrovolného statusu vlastní účasti v tomto experimentu je samým prvním krokem ke konečné eliminaci typické lidské éry na planetě Zemi. Je to také, kromě mnoha jiného, otevření dveří k pravým duchovním principům života, což lidi povede k objevení původního, náležitého, správného a duchovního způsobu přivádění nově zrozených lidí do tohoto jednotlivého světa.

9. Je nutné se opět uvědomit, že od doby, kdy negativní stav vstoupil do bytí a pseudoživot se uchytil na této planetě a v peklech, jsou všechny snahy duchovních principů života a Nejvyššího zaměřeny k navrácení všeho naživu do jeho původního stavu a procesu pravého života. Cokoli se tedy od vyskytnutí se negativního stavu zde na Zemi a v duchovním světě odehrálo, událo se a bylo dovoleno se udát za jediným účelem a užitkem: Znovunastolení, návratu a ustanovení pravého života a všech duchovních principů a kategorií, které ustanovují život na této planetě a v duchovních světech lidí ze Země. Bez ohledu na to, jak bolestivé, hrozné, zničující a bídné tyto události prozatím jsou, sloužily, slouží a budou sloužit nejzazšímu účelu pravého života. Ukazují, kromě jiného, co není pravý život. Jsa opačným k pravému životu, pseudoživot vede k plnému uvědomění si a poznání toho, co je pravý život vůbec zač.

Styl pseudoživota lidí na této Zemi je živým příkladem tohoto faktu.

To je konec tohoto poselství.

Dodatečné poselství od Nejvyššího:

Toto má objasnit některá tvrzení o lidské sexualitě, jak v současnosti existuje na planetě Zemi.

Jak se uvedlo předtím, sexualitu lze náležitě pochopit jen z duchovních principů a dle nich. Její duchovní účel nebyl nikdy zamýšlen pro fyzické rozmnožování lidského rodu, jak si lidé myslí. Ve vyšším, mystickém smyslu byla myšlena jako fyzická manifestace stavu a procesu výměny a sdílení všech principů maskulinity se všemi principy femininity a obráceně, za účelem vzájemného prospěchu, rozkoše, potěšení, vyjádření univerzální lásky, pro zábavu a, což je důležitější, v pravých manželských vztazích, pro sjednocování, integraci a individualizaci.

Tento význam sexuality byl ztracen a fakticky byl pseudotvárci vymazán z lidských myslí. Namísto toho ustanovili použití sexu pouze za účelem rozmnožování, vymazávajíc z něho opravdu důležité principy uvedené výše. Vštípili do lidí pocit viny z toho, že mají sexuální tužby za jinými účely než kvůli rozmnožování, a z toho, že mají sexuální styk s partnery jinými než s vlastními manželskými protějšky. Lidé se stávají zahanbenými pro své sexuální tužby, které byly nazírány jako spalující, pohlcující plameny necudné vášně a chťiče. Toto je ovšem přesným důsledkem sexuality, je-li považována přijímána jako zvířecí bez jakékoli duchovnosti.

V této konotaci neexistuje žádná opravdová sexualita, pokud pokračuje na Zemi typická lidská éra. Aby se navrátila pravá sexualita a její náležitý význam a praktikování, je nejprve nutné odstranit lidskou éru, jež je výsledkem negativního stavu.

Avšak mějte na mysli, že by to byla duchovní ohavnost předpokládat, že lidem ani nyní není dovoleno se účastnit sexuálního styku za účely jinými než rozmnožování, ať je to s manželským partnerem či jinými sexuálními partnery, ženatými/vdanými či svobodnými. Tak tomu není. Každý smí do takových vztahů vstoupit, pokud jeho žádost vyvěrá z náležité motivace a dobrého úmyslu: Kvůli sdílení, vzájemnému prospěchu, potěšení, rozkoši a zábavě, pro zvelebení a obohacení vlastního života a v první řadě kvůli lepšímu poznání sebe sama, druhých a Pána. V takovém postoji a motivaci není nic cizoložného či negativního. Opak je pravdou: Je to znakem dospělosti, pravé duchovnosti a přítomnosti Pána.

Jak víte, lidské sexuální orgány byly pseudotvárci restrukturalizovány tak, aby umožnily početí lidského plodu neduchovními prostředky (jako zvířata savci). Toto je vedlejším účinkem existujícího negativního stavu. Pokud negativní stav existuje, bude tato fyzická forma početí pokračovat.

Aby se vyhnulo populační explozi, jež by mohla být výsledkem takové výše uvedené svobodné sexuální výměny, bylo dovoleno vstoupit do bytí fyzickým prostředkům kontroly početí (tj. různým chemickým prostředkům ve formě pilulek, různým mechanickým zařízením atd.). Za současného neduchovního rozpoložení na planetě Zemi vyvěrá idea kontroly početí v podstatě z pravých duchovních principů. Poprvé přivádí k uvědomění si, že sex lze využít nejen k rozmnožování, ale též za jinými účely (jako potěšení, zábavu rozkoš a podobné pozitivní, ale též negativní účely). Avšak jak se uvedlo v prvním dnešním poselství, je v negativním stavu inherentní

pocit viny z bytí na živu. To se mnohonásobně vztahuje na sexualitu, jako na nejhmataatelnější, intimnější a nejintenzivnější pocit bytí na živu (reflektovaný ve fyzickém orgasmu). Použití nástrojů kontroly porodnosti tudíž vyvolává tento inherentní pocit viny, který pak vyvolává nebezpečné vedlejší účinky, které tyto nástroje mají. Takto je ustanoven zlomyslný kruh trvalého sebetrestání.

Jiným problémem je to, že ačkoli idea kontroly porodnosti za těchto okolností vychází z náležitého duchovního vlivu, její realizace nastává typickým zevním, medicínským, pseudovědeckým způsobem. Namísto používání k dispozici jsoucího zařízení jejich Niterné myslí se lidé obrací k medicínským, neduchovním prostředkům. Odtud nastává další zdroj problémů, bídy a pocitů viny.

Lidé skutečně zapomněli, že v sobě mají Niternou mysl, která v sobě obsahuje vynikající prostředek kontroly početí. Smí a mohou ovládat svou plodnost v každé době, kdykoli si přejí. Naneštěstí namísto toho, aby byli závislí na svých vlastních niterných zdrojích, spoléhají se na zevní prostředky, které jsou nespolehlivé, nebezpečné a často neúčinné. Toto je výsledek jejich neduchovního rozpoložení. Jsou tak uvyklí na zevní prostředky, že se všechny ostatní k dispozici jsoucí způsoby, které jsou více v souladu s duchovními principy, úplně přehlížejí. Nevěří v ně nebo se jim vysmívají. A jak víte, pokud je nepoužíváte, ztrácíte je. Přesně toto se stalo lidským tvorům.

Jak víte, v lidských lékařských termínech existuje diagnostická kategorie zvaná neplodnost. Její výskyt není jak u mužů, tak i u žen neběžný. Celkem vzato je toto rozpoložení způsobeno takzvanými mentálními čili psychologickými procesy (ačkoli fakticky jsou duchovní). Něco v nevědomé mysli osoby způsobuje, že nastává tento stav. Ve většině případů s několika výjimkami nemá tento stav žádné fyzické či organické důvody. Všechny fyzické či typické medicínské prostředky k nápravě této situace jsou obvykle marné. Avšak jak víte, prostřednictvím takových metod jako hypnóza, obzvláště duchovní hypnóza, biologická zpětná vazba, meditace a podobné způsoby ovládnutí mysli tato kondice smí být napravena. Lze ji napravit a je natrvalo napravena.

Jestliže tedy lidé mohou použít svou mysl, aby se sami učinili opět plodnými, smí a mohou použít tutéž mysl ke kontrole početí. Mají schopnost si účinně vsugerovat, aby byli plodní jen tehdy, když si zvolí být v souladu se svou touhou a potřebou být takovými či onakými. Taková metoda kontroly početí je duchovně náležitá, správná a má se vyučovat, poznávat v širokém měřítku.

Avšak zde je na řadě varovná a upozorňující poznámka. Duchovní metoda kontroly porodnosti prostřednictvím moci Niterné mysli z Pána bude náležitě působit jedině tehdy, když se takové úsilí podniká s dobrým a pozitivním úmyslem, zbavené pocitu viny anebo nízkých motivací. Používat ji jakýmkoli jiným způsobem může nahromadit zlo, pocit viny, strádání a bídu. Jeden tudíž musí u sebe nastolit správné duchovní postoje k sexualitě a k životu obecně před tím, než by směl a mohl účinně použít tuto metodu ve vlastním životě v procesu sexuálního styku nebo kvůli jiným legitimním důvodům.

Existuje přesahující chápání tohoto pojetí sexuality, které není rozpoznatelné, pokud je jeden v přírodním stavu a stupni. Také způsoby sexuálního styku jsou v duchovním světě odlišné od toho, jaký je znám lidským tvorům planety Země. Bude-li to vhodné a potřebné, budou některé tyto způsoby zpracovány ve vhodné době vhodné pro tento účel.

Jedna velmi důležitá věc: Aby jeden přijal roli sexuality zde naznačenou, musí se nejprve osvobodit od pocitu viny a nesprávného pochopení ohledně jí. Je radno neangažovat se v sexuálním styku s kýmkoli, dokud se jeden neosvobodí od všech nesprávných pojmání a pocitů viny vnucených mu nesprávnými náboženskými doktrínami, společenskými a pseudomanželskými požadavky a očekáváními. Jinak bude zbytečně trpět. Avšak to neznamena, že jeden bude považován za hříšníka, cizoložníka či smilníka, jestliže se tak stane, pokud se ovšem jedinec neangažuje v tomto styku za účelem poškozování, užívání, využívání a zneužívání anebo z čistě sobeckých důvodů a kvůli nízké motivaci. Je tudíž duchovně radno, aby jedinec sám sebe prozkoumal, aby se stanovilo, jakou motivaci, postoj, potřebu a přístup kdo má ohledně sexuality, a aby tento jedinec požádal Nejvyššího ve vlastních modlitbách, meditacích či autohypnóze (nebo ať je lidé na Zemi nazývají jakkoli), aby mu ukázal, osvítil ho a poradil mu ohledně nejprospěšnějšího, nejužitečnějšího, náležitého a správného způsobu ohledně všeho, co se týká sexuálního styku a všech ostatních záležitostí života.

Neexistuje žádný jiný praktický způsob ukázání a získání poznatků pro řádné praktikování lidské sexuality. Je to vždy mezi Pánem a tím, kdo Pána o toto žádá. V této věci nelze nikdy zobecňovat.

Vyhýbejte se tudíž za každou cenu soudit někoho v jakémkoli ohledu, ale obzvláště v ohledu toho, jak praktikuje svou sexualitu či k ní přistupuje. Jestliže u těchto pravidel setrváte, nebudete ani vy souzeni.

To je pro dnes vše.

POSELSTVÍ OSMÉ

O principech duchovní homogenosti.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 25 – 29, Poselství 8.

Dne 3. – 4. dubna 1982 na Martiniku.

V tomto datu byla obdržena následující poselství od Nejvyššího.

Je nutné něco zpracovat o principech duchovní homogenity.

Od té doby, co vstoupil do bytí negativní stav, člověčenstvo na planetě Zemi ztratilo jednu z nejdůležitějších hodnot duchovnosti: homogenitu.

Homogenita je integrující, sjednocující a asimilující princip rozdílnosti, rozmanitosti a odlišnosti duchovních pojetí, chápání a přístupů, které existují ve vztahu k Nejvyššímu, náboženstvím, Stvoření a životu.

Inherentní v pozitivním stavu, jsa samou jemu imanentní kondicí a stavem, je princip homogenity, dle něhož se vše udržuje v harmonické, rytmické a soudržné funkční jednotě.

Inherentní negativnímu stavu bytí, jsouce samou jeho imanentní kondicí a stavem, jsou principy rozdělení, stranictví, protichůdnosti, nejednoty, různosti mínění, netolerance, separace, výlučnosti, falešné spravedlnosti a zvrácené morálky, které neustále podkopávají, kazí a nakonec ničí vše, co vede k homogenitě, sjednocení, integraci a harmonizaci duchovnosti.

Vzhledem k této inherentní a imanentní kondici negativního stavu existuje na planetě Zemi rozmanitost náboženství a duchovních pojetí, která jsou navzájem netolerantní a každé se prohlašuje za nadřazené nad každé jiné.

Tento postoj lze, kromě jiného, považovat za jeden z hlavních důvodů, proč všechna existující lidská náboženství od doby započetí negativního stavu do současnosti jsou zcela, úplně a nezvratně mrtvá. Nemají a nemohou v sobě mít vůbec žádnou pravou duchovnost. Pravá duchovnost je oživujícím principem každého náboženství. Duchovnost a živoucnost každého pravého náboženství jsou vždy určeny výše uvedeným principem homogenity.

Aby se pojmu homogenity lépe rozumělo, bude užitečné zpracovat něco o jejich důležitých principech.

1. Princip diverzifikované jednoty.

Tento princip tvrdí, že je jen Jeden Bůh, Jeden Nejvyšší a Jeden Stvořitel, kdož Se projevuje Svému stvoření v nekonečné rozmanitosti způsobů, módů, vnímání, chápání a přizpůsobení.

Jak se uvedlo předtím, obsahuje Nejvyšší ve své Absolutní kondici, Stavů a Procesů

v Sobě všechny nekonečné počty změn a jedinečností. Proto je Nejvyšší vždy Odlišný a Jedinečný ve vnímání, přijímání a chápání těch, kdož nejsou absolutní, ale relativní k Jeho/Jejímu Absolutnímu stavu, Kondici a Procesu.

Každé jedinečné individuum vnímá, chápe a přijímá Nejvyššího poněkud odlišně a jedinečně od všech druhých. Toto je nutným požadavkem principu duchovní homogenity, protože v takovém odlišném a jedinečném vztahu je sdílána jednota nekonečné a absolutní diverzity Nejvyššího všemu Stvoření.

Z tohoto principu vyvěrá základní pravidlo všech případných náboženských doktrín v jsovcu a bytí: Schopnost vnímat, pociťovat, pojímat a přijímat Nejvyššího jako Jednoho, kdož se projevuje v nekonečných varietách a počtech způsobů Své Dobrotы a Pravdy, Lásky a Moudrosti. Existuje jen Jedno dobro či Láska a Jedna Pravda či Moudrost. Avšak tato Jednota Dobra a Pravdy je sdělována sentientním entitám nevyčerpatelnými způsoby, cestami, různostmi a odlišnostmi. Dokonalost Absolutního Dobra či Lásky a Absolutní pravdy či Moudrosti Nejvyššího odvozuje svůj původ z různosti, nekonečnosti a rozmanitosti způsobů, cest a jedinečností jejich vyjádření, projevů, sdělení, přenosů a přijetí podobně jedinečného, nekonečného počtu a variet neopakovatelných jedinců.

V rámci těchto nekonečných variet různých, odlišných a jedinečných projevů a sdělení Dobra a Pravdy či Lásky a Moudrosti Nejvyššího existují jisté podobnosti a vztažnosti. Některé jsou navzájem bližší než jiné. Obvykle je sentientní entity vnímají jako různá seskupení. Tato seskupení vztažených variet jsou pak zahrnuta pod varietu názvů a označení, kterými si lidé a sentientní entity Boha přizpůsobují nebo kterými s dobrým pocitem Boha nazývají.

V tomto ohledu každé jméno, jímž se Nejvyšší nazývá, odráží omezeným způsobem a pojmáním jeden takový shluk. Je řečeno „v omezené míře a pojmání“. Je to proto, že žádné jméno, ať se zdá být jakékoli, nemůže a nemohlo by plně vyjádřit absolutní obsah a funkci jednoho takového seskupení nebo dokonce ani jednoho jeho rysu. Pouze nekonečně aproximuje jeho absolutní povahu.

Jedním z hlavních pojetí Nejvyššího, přijatým většinou křesťanských doktrín, je vnímání Nejvyššího ve třech nejvýznamnějších aspektech: Otce, Syna a Duchu Svatého. Ve skutečnosti tyto tři aspekty reprezentují tři hlavní absolutní seskupení nekonečně jedinečné a proměnlivé Přirozenosti Nejvyššího, v níž existují nekonečné a nevyčerpatelné rozmanitosti a počty jedinečných a stále se měnitelných absolutních rysů, charakteristik a jejich rozličných absolutních odvozenin.

Pojem „Otec“ v této konotaci označuje obecně Absolutní esenci a Substanci Nejvyššího, Absolutní nejnižší Nejvyššího. Pojem „Syn“ v obecnosti označuje Duševnost Nejvyššího a všechny různé nekonečné projevy Nejvyššího v přírodním stupni Jeho/Jejího Stvoření. Pojem „Svatý Duch“ v obecnosti označuje nekonečné počty a variety aktivit Nejvyššího po všem Jeho/Její Stvoření.

Křesťanský termín „Ježíš Kristus“ označuje v této konotaci obecně jednu manifestaci specifického rysu, vztahujícího se k Dobrotě a Pravdě z Aspektu Nejvyššího zvaného „Syn“, v plnosti toho, jak Nejvyšší vyjadřuje a pociťuje přírodní stupeň planety Země a jeho negativní stav za účelem specifického poslání, vztahujícího se ke konečné eliminaci negativního stavu a k tomu, aby se Jeho/Její lidská forma učinila Božskou. Božské lidství a Lidské Božství Nejvyššího v této konotaci znamenají úplné a celkové spojení všech aspektů Stvoření v Nejvyšším za účelem přímého přijetí Nejvyššího a komunikace a Ním/Ní. Toto má další hluboký mystický význam, který je mimo rozsah

předkládaného poselství.

Po takzvaném pádu pseudotvůrci zkreslili, zmrzačili a zvrátili tento princip. Od té doby je existence Nejvyššího v mnoha případech na Zemi buď zcela popírána, nebo se hmota a příroda považují za Nejvyššího. V mnoha případech byl vzat jeden rys nebo omezené seskupení některých aspektů Nejvyššího a prohlášen, že je výlučným a celým Nejvyšším. Z tohoto prohlášení byl jen krátký krůček k tomu, aby se všechny ostatní seskupení a rysy Nejvyššího považovaly buď za podřadné či neesenciální, nebo za neexistující či falešné.

Tento obecný následek měl za výsledek ustavení a existenci mnohých náboženství na planetě Zemi za účelem toho, že jen jejich pohled je správný a cokoli jiného je nesprávné a má být odstraněno.

Takový přístup k Přirozenosti Nejvyššího ničí veškerou a každou homogenitu v principech duchovnosti a ukončuje užitečnost všech náboženství na planetě Zemi.

Nicméně vše v životě a ve Stvoření závisí na tomto důležitém pojetí. Vše ostatní se odvozuje z postoje, přístupu a chápání a vnímání, jaké kdo má vzhledem k Přirozenosti Nejvyššího. To určuje jedincovu pozici v hierarchii duchovní organizace a univerzalitě povšečnosti. Nejdůležitější ale je, že to určuje, jak jedinec aproximuje Absolutní stav a Proces Nejvyššího. Na tom závisí jedincova duchovní progresse, a tedy kvalita, naplnění a užitečnost jeho života.

2. Princip syntézy a transcendence syntézy:

Tento princip vyžaduje, aby se ke všem aspektům Přirozenosti Nejvyššího, jak jsou známy a neznámy lidem a stejně všem ostatním sentientním entitám, přistupovalo a přijímali se v syntéze. Žádný jeden aspekt sám o sobě a žádné existující duchovní či náboženské pojetí, které prohlašuje a zdůrazňuje ten, či onen jednotlivý aspekt, nemůže a nikdy nebude moci náležitě popsat, vysvětlit a pojímat Přirozenost Nejvyššího. Pouze v syntéze všech takových existujících pojetí ve všech doktrínách anebo náboženstvích se může a lze vzdáleně přiblížit pravé Přirozenosti Nejvyššího.

Zároveň všechna taková pojetí musí uznávat jako nepopíratelný fakt, že ačkoli je pravá Přirozenost Nejvyššího do jisté míry reflektována v takové syntéze, přesahuje a bude navždy do věčnosti přesahovat každou takovou k dispozici jsoucí syntézu.

Proto se musí uznat, že bez ohledu na to, jak dokonalou a nevyčerpateľnou se každá taková syntéza zdá být, to neznamená, že je jedinou možnou, správnou a přijatelnou, a neznamená to, že neexistuje žádné přesahující chápání Přirozenosti Nejvyššího.

3. Princip duchovnosti:

Každá doktrína, náboženský systém anebo různá duchovní pojetí ve jsoucnu a bytí musí přijmout nepopíratelný fakt, kterého si musí být stále vědomi: Že vše ve jsoucnu a bytí od nejnižšího k nejvyššímu stupni Stvoření, ve všech módech a způsobech dění bez jakékoli výjimky má duchovní původ a příčinu. Takové věci, jako je například hmota a praktikování každodenního života, jsou v jejich nejzazším smyslu jen jednou z nekonečných manifestací, aktualizací a realizací duchovnosti.

Jelikož duchovnost ve vyšším smyslu označuje Nejvyššího, každé takové nastávání, probíhání a stávání se je reflexí, manifestací, aktualizací a realizací a je neustálým dílem Nejvyššího nebo jedním z Jeho/Jejích aspektů, rysů anebo seskupení. Co se

týče negativních událostí, takové události označují kladné potvrzení Jsoucna a Bytí Nejvyššího procesem popírání tohoto faktu. To znamená, že když Nejvyšší neexistuje, nemohl by se pojímat žádný negativní stav, proces a událost ani by nemohl vzkvétat, protože by nebylo co popírat a nebylo by z čeho odvozovat. Všechny energie takového popírání a udržování nedostatku duchovnosti se odvozují a mohou se odvozovat jen z Bytí a Jsoucna Nejvyššího za účelem popírání a negace Nejvyššího a za účelem udržování negativního stavu. Toto je sám jeho duchovní princip.

4. Princip reflexe a aplikace duchovnosti ve vlastním životě:

Tento princip je propracováním principu č. 3 (duchovnosti), jak je použitelný na život jednoho jednotlivce.

Tento princip označuje, že duchovnost každého jedince je určována vnímáním, uznáním, přijetím a používáním faktu ve vlastním životě, že cokoli, kdo v každém okamžiku svého života činí, myslí, chce, zamýšlí, žádá cítí atd., ať je to cokoli bez jakékoli výjimky a výluky, je možné jen vzhledem neustálé přítomnosti Nejvyššího v jeho Niterné myslí. Z této přítomnosti je jeden stále motivován být, konat, fungovat, myslet, chtít, cítit, byl aktivní atd. ve vlastním duchu, duši, těle a chování.

Tento princip navíc vyžaduje, aby jeden vždy měl na mysli, v procesu všech aktivit bez výjimky, že cokoli, co činí, má vždy duchovní implikace a důsledky, jelikož každé ponětí anebo motivace těchto aktivit na prvním místě vyvěrá z nějakých duchovních souvztažností, které se projevují, aktualizují a realizují v těchto aktivitách. Veškeré životní aktivity lidí jsou reflexemi a praktickými manifestacemi duchovnosti a jejich souvztažností.

5. Princip užítku:

Tento princip má dvojí význam. První byl nádherně zformulován Swedenborgem. V obecnosti označuje, že cokoli existuje, existuje pro nějaký užitek. Samou svou existencí plní nějaký užitek. Bez nějakého užítku nemůže nic existovat. Nejvyšší tvoří z užítku, pro užitek a do užítku. Existence čehokoli může být ospravedlněna užitekem, jaký poskytuje pro společné blaho.

Druhý význam, z hlediska pojetí homogenity nejdůležitější, určuje, že všechna pojetí, chápání, vnímání, doktríny, názvy, přijetí atd. Nejvyššího jsou užitečná a nutná, pohlíželi-li se na ně integrálně a synteticky, jak se popisuje v principu č. 2. Všechny poskytují nějaký důležitý užitek. Umožňují pohlížet na Nejvyššího širším a propracovanějším způsobem, než by bylo možné jen z jednoho pohledu či pojetí nebo doktríny atd. Takto se může a lze dostat do větší blízkosti Absolutní kondice Nejvyššího, což jednoho dělá duchovnějším, integrovanějším a skutečnějším sentientní entitou či lidskou bytostí (v případě lidí na Zemi). Taková situace pak činí jedince užitečnějším.

Tento princip užítku explicitně a implicitně vyvozuje, že žádná duchovní doktrína, pojetí, systém, náboženství či cokoli, kdo má, je nadřazená nebo podřazená vzhledem k jiné. Všechny se rovnají, co do svého užítku, a jsou znamenité, co do svých rozdílností. Odlišnosti jen znamenají odlišný náhled, pohled či vnímání některé z nekonečných variací a aspektů, rysů či seskupení Nejvyššího, které mají být uznány, ale nemají se považovat za výlučné, jediné důležité či jako jediné existující. Rozdíl mezi pravými a nesprávnými pojetími a doktrínami je určen přijetím či odmítnutím všech principů duchovní homogenity, jak se zde definují.

6. Princip osobního vztahení:

Tento princip stanoví, že každá sentientní entita, v tomto případě každá lidská bytost, je tak či onak aktuálně či potenciálně extenzí a procesem Nejvyššího dle úrovně přijetí principů duchovní homogenosti zde zformulovaných.

Protože každý je jedinečnou a neopakovatelnou bytostí či entitou, každý zakouší Nejvyššího jedinečným a neopakovatelným způsobem v souladu s vlastní jedinečností vnímání a všeobsáhlým utvořením své osobnosti. Proto každý musí mít vztah k Nejvyššímu způsobem velmi osobním, intimním a soukromým, jedinečným pro tohoto jedince. Jedině takto jedinec může umožnit plnou manifestaci jedné z nekonečných variet a počtů jedinečností Nejvyššího všemu Stvoření. Jestliže někdo nemá takový osobní, soukromý a intimní vztah k Nejvyššímu, násilně ochuzuje a olupuje veškeré Stvoření o prožívání Nejvyššího tímto jednotlivým jedinečným způsobem. Každá taková zkušenost prostřednictvím vlastního jsoucna a bytí z Nejvyššího a Nejvyšším, má bez ohledu na to, jak je soukromá, intimní, osobní a niterná, okamžitý vztah k univerzalitě povšečnosti za účelem sdílení a vzájemného prospěchu. Fakticky čím je tato zkušenost soukromější, osobnější, intimnější a niternější, tím větší je její užitek, stupeň a intenzita sdílení se vším stvořením a jeho všeobecný prospěch po celé univerzalitě povšečnosti. Účast v univerzalitě povšečnosti je určena principem části a celku. Každý je součástí celku. Tudíž každá zkušenost, jakou kdo může mít, je okamžitě k dispozici celku a všem jeho částem a může být kdykoli předána všem pro sdílení a vzájemný prospěch.

Tento princip také určuje, že vzhledem k individuální vztažnosti k Nejvyššímu, nemají žádné imitace, rituály, slavnosti, vzývání, předpisy, zvyklosti, stereotypy atd. vnějších náboženství žádnou hodnotu, aniž by se nejdříve přijal tento princip. Jsou neúčinné a nebezpečné, protože vnucují ochuzováním vlastního osobního jedinečného vztahu k Nejvyššímu a opačně, poškozují tak celé Stvoření. Taková pojetí nemají v sobě žádnou duchovnost.

7. Princip věčného pokračování:

Jakmile se v individuální osobě odehraje nějaká manifestace života z Nejvyššího a Nejvyšším, musí tato osoba na věčnost pokračovat způsobem individuálním, individualizovaným, osobním, jedinečným, vědomým, sebeuvědomělým a neopakovatelným. Vždyť každý jedinec v jsoucnu a bytí odráží, obnáší a projevuje jeden z nekonečných počtů a variet jedinečností Nejvyššího. Přerušit pokračování takové jedinečnosti, v nejzazším smyslu znamená, přerušit bytí a jsoucno Nejvyššího. To je holou nemožností.

Žádný jiný modus či způsob pokračování individuální osoby není myslitelný, možný a duchovně vhodný. Neměl by žádný smysl a užitek.

Těchto sedm principů, jak se nyní zjevují, ustanovuje principy duchovní homogenosti. Aby v budoucnu mohly jakékoli duchovní anebo náboženské doktríny, pojetí, systémy, filosofie, etiky, metafyziky atd. ospravedlnit svou existenci, musí být vybudovány na těchto principech a odvozovat veškerý svůj smysl z nich. Odmítnutí přijmout anebo využít jeden, některý či každý z těchto principů, ochuzuje kohokoli a cokoli o pravou duchovnost. Bez nich je každé takové pojetí bez užitku a nemá oprávnění existovat.

Toto je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ DEVÁTÉ

Více o funkci nové nebeské společnosti.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 30 – 31, Poselství 9.

Dne 5. dubna 1982 na Martiniku.

Dnes byla přijata následující poselství od Nejvyššího.

Jednou z mnoha funkcí, kterou předtím popsaná nová nebeská společnost plní, je široké prohlašování a ustanovování nově revidovaných, znovu ustavených a formulovaných, modifikovaných a nově doplněných duchovních principů homogenity po celém světě - ve všech jeho dimenzích (viz předcházející poselství).

Tyto principy jsou základnou a základem, z něhož se formulují a budují vzájemné a vnitřní vztahy všech sentientních entit a jim odpovídajících skupin, společností, sídel, měst, zemí, národů atd.

Svou existencí nová nebeská společnost, která přesahuje a zároveň obsahuje, spojuje, asimiluje a projevuje všechny úrovně, stupně a kroky nebes, ruší jakékoli existující zákazy a izolace, které donedávna působily.

Předtím, než toto zrušení mohlo nastat, bylo nutné nejprve revidovat, přeformulovat, modifikovat a nově doplnit základní principy duchovní homogenity spolu s fundamentálními principy lidské duchovnosti. Jedině poté, co se toto událo a všechny tyto principy byly vyhlášeny všem dotyčným ve Stvoření, mohl se odehrávat proces postupného zrušení izolací, separací, limitací a restrikcí.

Takovému vyhlášení nutně předcházelo navštívení, ohodnocení, analýza, prozkoušení a průzkum čili soud všech existujících stavů a procesů, aby se učilo, jaký užitek, pokud nějaký, jejich současná forma udržování a uspořádání poskytovala pro společné blaho všeho Stvoření.

Po takové důkladné analýze a zhodnocení bylo rozhodnuto a shledáno, v jaké formě, struktuře, obsahu a na jakých zásadách mají u jejích členů - rozptýlených do stavů, rozpoložení a procesů, kde by mohly a směly pokračovat v poskytování nějakého odpovídajícího užitku - buď pokračovat ve svém bytí, nebo být zcela zrušeny.

Pán nyní pověřil členy nebeské společnosti, Jím/Jí nově Stvořené, aby Mu/Jí byli nápomocni v procesu těchto navštívení, zhodnocení, analýz, zkoušení, průzkumů a posudků. Za tímto účelem je Pán vybavil zvláštními duchovními principy, jimiž jsou oprávněni k provádění této důležité práce. V tomto procesu jsou mezi mnoha ostatními principy těmi významnými předešle formulované principy duchovní homogenity.

Ne všechny principy, které mají pro tento účel k dispozici, mohou být zjeveny lidem anebo pochopeny lidmi na Zemi, kvůli inherentním omezením přírodního stupně a negativnímu stavu nevědomosti vzhledem k takovému pojmání.

Jak tento proces ohodnocování a rozboru pokračuje pod přímým předsednictvím Nejvyššího, jsou každá duchovní instituce a všichni její členové těmito principy

prozkoušení a prozkoumání, aby se určilo, do jakého rozsahu a stupně zahrnuli obsah těchto principů ve svých životech.

Jedním z těchto principů, výše neuvedený, je princip otevřenosti srdce, myslí, mobility, flexibility a ochoty ke změně, k pokroku a překročení vlastní předcházející kondice, stavu a procesu. Pravá duchovní svoboda je určována kromě jiného tímto velmi důležitým principem. Každý, kdo si přeje navždy zůstat v jedné kondici beze změny, je lapen a omezen ve svém rozvoji, stává se takto otrokem tohoto rozpoložení. Tak se v tomto případě ochuzuje o samu svou svobodu. To je nebezpečná situace, protože klade omezení a ohraničení i na všechno ostatní Stvoření. Univerzální princip sdílení a všeobecného prospěchu je v takovém případě porušen - jedinec nemá již nic více pro sdílení a vzájemný prospěch, jelikož sám sebe uzavřel do pouze jediného zkušenostního módu vlastního jsoucná a bytí (ať lineárního, nebo diskrétního). Tento sklon je vedlejším účinkem relativních stavů a procesů, jimiž je veškeré Stvoření kvůli faktu, že bylo a je stvořeno Stvořitelem, Jenž jest Absolutnem.

Aby nebyly ovlivněny a poškozovány tímto vedlejším účinkem, jsou určité duchovní principy formulovány, ustanoveny, institucionalizovány a neustále přehodnocovány, restrukturalizovány, reformovány, doplňovány novými údaji, modifikovány a vyhlášeny jako platné vzhledem k tomu, čím každý může a smí přesáhnout vlastní současnou kondici a stav kdykoli, kdy cítí potřebu či motivaci.

To je též důvodem, proč se na věčnost musejí odehrávat pravidelná navštívení, zkoušení, průzkumy, ohodnocování, analýzy a soudy.

Pojetí posledního soudu neznamena doslovně „poslední, konečný či již žádný jiný navěky“, jak mnozí lidé a křesťané věří. Znamená to poslední soud pro tento jeden jednotlivý stav, rozpoložení a proces, který až do nyní existoval a který splnil svůj náležitý užitek. Vyžaduje tudíž restrukturalizaci, modifikaci, doplnění novým, změnu a překonání svého předešlého způsobu a stylu života.

Pro každý takový periodický soud se také přehodnocují, znovu prohlašují, nově doplňují a modifikují všechny existující duchovní principy a do jsoucná a bytí vcházejí duchovní principy nové, které lépe poslouží k ustanovení vyššího životního stylu a způsobu užitečnosti, který překračuje vše doposud existující.

Když se tyto nové principy formulují, Pán vytvoří novou nebeskou společnost, překračující všechny předcházející, v nichž se tyto duchovní principy vyhláší a ustanovuje se u nich životní styl duchovní progrese v souhlase s těmito principy.

Členové této nově stvořené nebeské společnosti jsou pak Pánem pověřeni, aby Mu/Jí byli nápomocni v následujícím posledním soudu nad všemi existujícími stavy, kondicemi a procesy prostřednictvím využívání těchto nových a nově doplněných duchovních principů.

Taková událost, jak byla právě stručně popsána, probíhala po nějaký čas v duchovním světě lidí z planety Země. Intenzivní poslední soud se odehrává nad všemi negativními stavy, kondicemi a procesy nejprve v duchovním světě (v peklech a v intermediálním světě), kde byl právě dokončen, a za druhé v přírodním světě, kde právě probíhá. V přírodním světě bude tento proces po nějakou dobu pokračovat. Délku trvání tohoto procesu v termínech přírodního času nelze zjevit ani nemůže být nikomu známa. Jen Pán ví, kolik času je potřeba k účinnému a úspěšnému provedení tohoto procesu.

Co se týče všech ostatních nebeských společností lidí z planety Země, během tohoto časového období podstupují extenzivní a intenzivní reorganizaci a obnovování jejich rozpoložení, stavů a procesů a odehrává se v nich inkorporace nově zformulovaných duchovních principů homogenity.

To je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ DESÁTÉ

O duchovních požadavcích každodenního života a o souboru pravidel pro takový život.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 32 – 36, Poselství 10.

Dne 5. - 6. dubna 1982 na Martiniku.

V tomto datu byla obdržena od Pána následující poselství:

Mnozí lidé se tě ptají, jaký by měl být každodenní život průměrného, normálního zdravého jedince, aby splňoval duchovní požadavky života a aby se osoba stala opravdu duchovní.

Jsou určitá pravidla, která takový život ustanovují. V průběhu dějin současného „pseudočlověčenstva“ byla dána různá pravidla a přikázání, aby se navrátili k duchovním principům. Jedním z nejlépe známých souborů pravidel je Desatero přikázání. Všechny náboženské systémy a doktríny v sobě tak, či onak obsahují tento či podobný soubor pravidel.

Avšak pravidla jsou tak často nesprávně chápána, vykládána a přizpůsobována tak, aby se hodila k vlastním projekcím, očekáváním a osobním predispozicím v rámci náboženského uzpůsobení vlastního systému víry.

Nejlepší a nejvhodnější výklad různých niterných, vnitřních a externích významů takových přikázání byl dán Pánem skrze Swedenborga.

V této době je nutné nově doplnit, znovu vyřknout a formulovat určitý soubor pravidel, která by mohla a mohou jednoho přivést k pravému duchovnímu životu, jestliže u nich setrvává. Tato pravidla jsou použitelná pro další krok v duchovním obrození a pokroku člověčenstva. Když nový krok, který následuje za tímto, vstoupí do bytí, tato pravidla budou doplněna novým, pozměněna, a bude-li to nutné, změněna anebo nahrazena.

V současném pojetí duchovnosti a jejích principů je kvůli tomu, aby se vedl opravdový duchovní život, radno následovat následující sadu pravidel:

1. Prvním a nejdůležitějším pravidlem je poznání, přijetí a uplatňování všech pravidel duchovní homogenity, jak byla popsána v poselství ze dne 3. - 4. dubna 1982, ve vlastním životě. Poznání, přijetí a používání těchto důležitých principů musí být doprovázeno stálým uvědomováním toho, že tato pravidla jsou modifikovatelná, změnitelná a nahraditelná, jestliže tak Nejvyšší považuje za vhodné, v souladu s principy duchovního pokročení, jak jsou definovány v „Základech lidské duchovnosti“. To znamená rozeznávat fakt, že odlišné sady pravidel a přístupů jsou pro nějaké jiné duchovní stavy a procesy možné a pro Nejvyššího přijatelné.

2. Dalším důležitým pravidlem k následování je rozpoznání, přijetí a používání faktu, že jeden tato pravidla přijímá a podle nich žije bez jakékoli nízké motivace, očekávání anebo vyhledávání zásluh. Žije dle nich kvůli dobru a pravdě, kvůli Nejvyššímu a kvůli společnému blahu bez jakýchkoli dalších vazeb, požadavků a podmínek nebo „kdyby“. Jedinec neočekává nic na oplátku.

Ačkoli následování těchto pravidel přináší určité duchovní následky, jakými jsou například svoboda, nezávislost, radost, rozkoš, potěšení, štěstí, úspěch a mnohé jiné bezpočetné pozitivní věci, jedinec je nenásleduje kvůli jejich následkům. Následuje je, protože je správné tak činit samo o sobě a v sobě jako princip.

3. Cokoli kdo v každodenním životě dělá, ať je to jeho zaměstnání, práce, povolání nebo ve volném čase, při zábavě, hře či odpočinku, koná tak v souladu se svými nejlepšími schopnostmi a v souladu s možnostmi, které se nabízejí či jsou mu k dispozici pro takové aktivity v jakémkoli daném jednotlivém čase a rozpoložení.

Jeden takové věci činí s uvědoměním ve vlastní mysli, že všechny takové činnosti odrážejí, slouží a přispívají k nejzazšímu duchovnímu účelu, jak je definován principy duchovní homogenity.

Jeden je vždy v sobě vděčný Pánu za jakékoli příležitosti angažovat se v takových aktivitách, které jsou Nejvyšším neustále nabízeny každému.

4. Určité časové období během vlastního denního života se jeden oddává tomu, že se dostává do styku a komunikování (skrze takové metody a takovými metodami, jako duchovní autohypnóza, meditace, modlitby či podobné způsoby nejvhodnější a nejpoohodlnější tomuto jedinci) s vlastní Niternou myslí, kde je neustále přítomen Nejvyšší. V procesu tohoto kontaktu jedinec žádá vlastní Niternou mysl a Pána o pomoc při prozkoumávání a zkoušení sebe sama za účelem učení toho, je-li tu vůbec něco ve vlastních postojích, chování, myšlení, vůli, emocích, přání, chtění, úmyslech atd., vědomě či nevědomě, co z nějakého či jiného důvodu není v soulase s Vůlí Pána anebo je to v rozporu s pravými duchovními principy. Jestliže je odpovědí „ano“, jedinec požádá, aby se mu to dostalo do pozornosti, aby to rozpoznal a aby se to dostalo na povrch. Pak žádá o pomoc při jeho odstranění a likvidaci. Požádá Pána, aby ho očistil a vyčistil od takových nedostatků, a vyžádá si ochranu a záruku proti tomu, aby se to v budoucnu opakovalo (pokud ovšem jeho opětovný výskyt není potřebný k tomu, aby se dostalo nějakého důležitého duchovního poučení).

Jestliže je odpovědí „ne“, jedinec z celého srdce vzdá díky Pánu za takové dostižení a uctivě požádá Nejvyššího, aby ho vedl k životu navěky osvobozenému od takto negativních věcí.

5. Ve vztahu k druhým lidem se jeden za každou cenu vyhýbá tomu, aby u nich očekával či do nich promítal cokoli osobního nebo k nim nemajícího vztah. Respektuje volby ostatních lidí, ať mohou být jakkoli ubohé. Musí si vždy pamatovat, že takové volby mohou být nutné z nějakých velmi důležitých duchovních důvodů, které nejsou nikomu pohotově rozpoznatelné a které jsou známy jedině Pánu. Jedinec se tudíž vyhýbá posuzování či odsuzování kohokoli. Je oprávněn k tomu, aby se tak k němu chovali i jiní.

Aby poznal, jak mít náležitý vztah k druhým, jedinec během vlastní meditace, autohypnózy, modlitby či čehokoli, co má, žádá Pána ve své vlastní Niterné mysli, aby ho osvětlil, inspiroval a ve všech ohledech vedl a aby mu pomohl se za každou cenu vyhnout poškozování (svými vlastními postoji, chováním a jakkoli jinak) ostatních lidí, Pána anebo sebe sama.

6. Jeden neustále vykazuje otevřenost srdce, mysli, pohyblivost a ohebnost žádaje/žádajíc Pána ve své vlastní Niterné mysli, aby mu pomohl dosáhnout těchto hodnotných vlastností tak, aby se učinily integrální součástí vlastního ducha, duše, těla a chování.

7. Jedinec si musí vždy být vědom, že nemůže být nikdy v ničem dokonalým a že některé chyby, omyly, nedostatky, pochyby a nejistoty jsou jako výsledky vlastního relativního stavu a rozpoložení v životě nevyhnutelné. Jeden se učí vlastními chybami. Toto rozpoložení přijímá v pokoře, skromnosti a poniženosti a žádá o pomoc být s to přijmout rozsah a určitá omezení vlastní odpovědnosti, povinností, funkcí, oprávnění, zmocnění, schopností, talentů, darů a nástrojů, které jeden má od Pána a které byly určeny jeho vlastní volbou, ať by byla jakákoli.

Jeden žádá o pomoc při určování míry vlastní odpovědnosti, povinností, zmocnění atd. od Pána, pokud je na této Zemi. V tomto rozsahu plně funguje beze snahy být či dosáhnout více, než k čemu je vybaven konat. Zároveň se vyhýbá jakýmkoli sklonům se podceňovat, umenšovat se anebo nevyužívat své schopnosti do plnosti sebou zvolených potenciálů. V sobě samém rozpoznává, že jsou to dary Boží, děkuje a je vděčný za to, co v tomto jednotlivém stavu rozpoložení i procesu má. Ví, že poté, co jedinec splní svůj vlastní účel bytí zde, bude s to přesáhnout současnou vlastní kondici a změnit se, jakkoli se přeje. Přijímá fakt, že tato změna a transcendence se mohou odehrát pouze poté, co jedinec naplnil všechny aspekty svého předešlého výběru se všemi jeho následky, dostalo se mu duchovního poučení a z takové kondice si přivodil náležitý užitek.

Pokud negativní stav existuje, je pro jedince v našem přírodním stupni nevyhnutelné, že se příležitostně stává zstrašeným, znechuceným, zrazeným, zoufalým, nešťastným, nespokojeným anebo ubohým. Je to výsledek vlastní volby být v tomto stupni, kde negativní stav dominuje a projevuje se. Takové protivné stavy jsou jedinci signálem, aby rozpoznal negativní stav této jednotlivé existence a aby ho v sobě potíral a zvítězil nad ním tím, že požádá Pána o pomoc v tomto počínání, aby tak jím nebyl ovládnut. Tyto nepříjemné stavy jsou stálou připomínkou toho, že negativní stav existuje, je reálný a bolestivý. Takové uvědomění jednomu pomáhá v tom, aby se jim nepřizpůsobil a nestaly se mu pohodlnými. Pokud by se mu měli stát pohodlnými, zničily by ho ve všech ohledech.

8. Cokoli kdo ve svém životě dělá, má bez jakýchkoli výjimek dělat s dobrým a pozitivním úmyslem za účelem sdílení, vzájemného prospěchu, společného blaha a kvůli tomu, aby se stal lepší lidskou bytostí. Cokoli, co je konáno s dobrým a pozitivním záměrem, bez ohledu na to, jaký to má následek nebo jak o tom soudí ostatní, je tomuto jedinci Pánem v pozitivním smyslu přivlastněno a je využito pro jeho růst, zlepšování a duchovní pokročení.

Jeden má neustále hodnotit vlastní činnosti a podnikání a má požádat Pána ve své vlastní Niterné mysli, aby mu pomohl správně určit, co bylo nebo bude jeho skutečným úmyslem v každém a jakémkoli případě anebo situaci. Jestliže někdo při nějaké příležitosti objeví, že jeho záměry jsou motivačně nízké, sobecké a škodlivé, požádá Pána o odpuštění a ze své vlastní svobodné vůle si dodá sugesce k jejich naprostému a úplnému eliminování či odstranění a nahrazení takovou motivací či úmyslem, který je v souhlase s vůlí Pána.

Hlavním bodem v nové duchovnosti je neustálé prozkoumávání a hodnocení sebe sama, aby se poznal zdroj vlastních úmyslů. To je důvod, proč má komunikování s vlastní Niternou myslí a s vlastními duchovními rádci a v nejzazším smyslu s Nejvyšším takovou důležitost. Proto je radno, aby se taková komunikace za takovým účelem dělala denně. Jestliže někdo následuje tuto radu, nepůjde špatným směrem či nebude konat nesprávně, i kdyby smyslově nevnímal či si neuvědomoval (vizuálně, sluchově atd.) odpovědi anebo duchovní rádce. Bez ohledu na to, zdali si je někdo smyslově uvědomuje či nikoli, jsou vždy přítomni a naslouchají a včasně odpovídají

podle jedincových dotazů.

9. Swedenborg tvrdil, že jedním z duchovních principů života je vyhýbat se zlům jako hříchům. V současném spousoznačení tohoto výroku to znamená, že cokoli a kdokoli, co popírá, ničí, odsuzuje anebo má v pohrdání principy duchovní homogenity, jak byly předtím definovány a popsány, páchá zlý skutek. Takže se může považovat za hříšné popírat, ničit, odsuzovat anebo opovrhovat těmito principy, neboť na nich je postaven duchovní život.

Proto se jednomu radí, aby těmito principy vyzkoušel, ohodnotil a analyzoval jakákoli pojetí, ideje, činy a chování atd., se kterými se ve vlastním životě setkává. Jestliže shledá, že nepřisluší k těmto principům, má se jim vyhýbat, nemá je přijímat a má být ohledně jich opatrný, jelikož mohou mít zlý záměr. Jednomu se radí, aby konzultoval s Nejvyšším ve své vlastní Niterné mysli a skrze své duchovní rádce (jestliže s nimi ustanovil kontakt) o takových situacích a podle toho by zaujímal postoj.

Toto jsou některá důležitá pravidla, která se zjevují pro lidi, kteří mají touhu vést opravdový duchovní život. Protože tato pravidla vedou k duchovnosti, je radno je následovat. Avšak je moudré říci, že existuje zaručená možnost existence mnoha odlišných cest, které mohou vést k pravé duchovnosti za předpokladu, že se všechny zakládají na principech duchovní homogenity, jak se definovaly ve dnech 3. - 4. dubna 1982 na Martiniku. Toto poslední tvrzení se má ukázat, pochopit, přijmout, chovat v mysli a ve vědomí, aby se vyhnulo nesprávným a škodlivým sebeospravedlňujícím se postojům. Toto se samo o sobě stává důležitým principem, jenž je radno následovat.

Některé principy zde uvedené mají univerzální platnost. Jiné jsou relevantní jen pro ty lidi, kteří v současnosti existují na planetě Zemi. Principy první, třetí, čtvrtý a pátý mají univerzální platnost. Jiné se vztahují jen na podmínky existující na planetě Zemi. Pokud jeden pobývá na této Zemi za podmínek panství a vlády negativního stavu, jsou tato pravidla platná a použitelná v širokém měřítku. Avšak jakmile je negativní stav na této Zemi Pánem odstraněn, tyto pro Zemi specifické podmínky a pravidla budou modifikována nebo zcela nahrazena novými, která budou souhlasnější s potřebami situace, jež bude existovat na Zemi v budoucnu.

V procesu formulace těchto pravidel si lze povšimnout jednoho důležitého rysu. Nikdy nebylo proneseno, že jeden musí tato pravidla následovat, aby byl opravdu duchovní osobou. Vždy se zdůrazňovalo a zdůrazňuje, že se jen radí, ale nenutí či vynucuje následovat je či při nich setrávat, aby jeden byl opravdovou duchovní osobou. Nikdo není nucen, žádán či donucován cokoli dělat. Jak Swedenborg břitce ukázal, nikomu nelze přivlastnit nic, jestliže to činí z donucení, vynuceně, na požádání nebo za okolností, které nepříznivě ovlivňují svobodu volby, racionalitu nebo proces uvažování.

Proto je nejdůležitějším pravidlem ze všech prohlášení, že k tomu, aby jeden byl opravdu duchovní osobou, je radno, aby se tato pravidla následovala jen dle vlastní svobodné vůle kvůli faktu, že je to rozumná, racionální a logická podmínka a požadavek. Žádný jiný způsob jejich následování nemůže a sotva by mohl mít nějakou opravdovou duchovní platnost. Toto pravidlo lze považovat za pravidlo číslo deset.

To je jeden z nejdůležitějších důvodů, proč zprostředkovatel přenosu těchto poselství a Nového zjevení od Nejvyššího nebyl vybaven k tomu, aby prováděl zázraky či vlastnit takové schopnosti, jaké provázely činnost Ježíše Krista, Swedenborga a všech ostatních proroků. Lidé by měli sklon uvěřit těmto věcem pouze kvůli tomu, že se ukazují takové síly, a nikoli kvůli platnosti, logice a racionalitě těchto principů. Pro tuto

jednotlivou dobu a rozpoložení by takové zevní síly byly velmi škodlivé principům samotným. Tyto principy musí naprosto odstraňovat jakékoli vynucující či donucující součásti, které by přiváděly k tomu, že by se jim věřilo a přijímaly by se. Zvěstovatel těchto principů musí být osvobozen od jakékoli takové vynucující síly či moci, aby nebyl v pokušení ji použít, ať záměrně, či nikoliv, aby dokázal své. Takové úsilí by popíralo obsah a možnost použití samotných těchto principů.

V dobách proroků, Ježíše Krista, Swedenborga a jiných nebyl k dispozici žádný přístup k niterné mysli, a tedy k vlastním niternostem. Jediný způsob, jakým lidem připomenout duchovní principy, tudíž byly zevní prostředky (jako kupříkladu zázraky).

Situace se začala měnit v době Posledního soudu příslušníků Temných věků. Této události byl svědkem Swedenborg. Tudíž byl to Swedenborg, komu bylo poprvé dovoleno poznat vynucující a neduchovní povahu takových zázraků a podobných úkazů.

Avšak, jak již bylo uvedeno, Swedenborgova doba byla přechodným obdobím od Temných věků do Nového věku duchovnosti. Vlastní povaze přechodu je nutná kondice, v níž je zachováno něco ze starých způsobů myšlení a demonstrování, jakož i nové principy, které jsou do jisté míry vykládány s některými deformacemi tak, aby nedošlo k úplnému zničení duchovnosti. Proto bylo nutné, aby Swedenborg byl ještě vybaven určitými zevními silami (jasnozřením, jasnovidností, jasnoslyšením atd.), aby tak lidé jeho doby, uvyklí na zevní soudy, zcela neodmítli možnost jeho zjevení, duchovních principů a pamětihodných událostí, jak je viděl a zaznamenal. Jejich úplné odmítnutí by vedlo k velmi nebezpečné situaci pro budování Nového věku duchovnosti. Odtud jsou Swedenborgovy zevní síly logické. Avšak lze si povšimnout určité recese v kvalitě těchto sil ve srovnání s ostatními proroky a Ježíšem Kristem. Swedenborg nevykazoval okamžitou schopnost uzdravovat, jak to činil Ježíš Kristus a ostatní proroci. To je svým způsobem kompromis. V dobách proroků a Ježíše Krista byla říše zevnějšností úplná a na svém vrcholu. Tehdy existovala celková duchovní temnota. Aby se tato temnota protrhla, bylo nutné použít nejmocnější zevní prostředky – okamžité uzdravování a vyhánění duchů. Nic menšího by nezabralo. V dalším kroku přípravy na Nový věk byl větší důraz kladen na rozum, racionalitu, svobodu myšlení a podobné vnitřní prostředky (tudíž prostředky duchovnější) než na zevnějšnosti. Swedenborg jako prorok tohoto důležitého kroku měl tudíž odlišné, méně zevní a více niterné psychické schopnosti, jako znak kompromisu mezi zcela niterným přístupem a přístupem veskrze zevním. Jelikož se Swedenborgovo pojetí plně zachytilo v univerzálním vědomí a připravilo cestu pro další krok v zahájení Nového duchovního věku, dnes se veškerý důraz posouvá pouze na niterné prostředky - svobodu volby, svobodnou vůli, racionalitu, rozumovou úvahu, logiku a srdce. Těmito prostředky se vyhýbá používání jakýchkoli vynucených zevních prostředků duchovnosti. Zevní prostředky nejsou v souladu s povahou pravé duchovnosti, která nepotřebuje žádný důkaz ze zevnějšností, jelikož zevnějšnosti existují jako výsledek a důsledek niterností.

Jakýkoli pokus prokázat jejich platnost zevními prostředky a silami by poškodil a naprosto zničil samotné jejich principy.

Proto se zjevovatel a posel těchto principů od Nejvyššího pro Nový věk duchovnosti musí zcela odlišovat co do zevních sil. Nemůže konat žádné „zázraky“, ale jedná s lidmi v souladu s novými principy, jak byly definovány v „Principech duchovní hypnózy“ a v „Základech lidské duchovnosti“. V takové souvislosti je zcela na lidech, jestli si zvolí mít se dobře, či bídě. Pro obě alternativy se neustále poskytují prostředky. Lidi je možno učit a ukazovat jim, co je těmito prostředky a jak je náležitě,

účinně a úspěšně využívat. Avšak nakonec je na lidech, zda si zvolí tyto prostředky využít, či nikoli. Tento princip je zcela v souladu s Věkem nové duchovnosti a všemi jeho duchovními principy.

Takže současnému zjevovateli a poslu od Nejvyššího není dovoleno mít takové zevní zázračné síly. Ten musí svým vybavením od Pána odrážet tyto nové principy. Tudíž namísto toho je vybaven větší silou duchovního vnímání, intuicí, vhledem, logikou, racionalitou a rozumovými procesy a je odkázán na srdce a na Niternou mysl, kde každý z nás má veškerou moc, kterou potřebuje k tomu, aby byl opravdu šťastnou, zdravou, naplněnou a spokojenou, užitečnou, milující, moudrou, laskavou, a tedy opravdu duchovní osobou. Takto je každý sám zázrakem. Být takto pozitivním je jeden z opravdových znaků osoby Nového duchovního věku. Každý se smí a může stát takovou osobou, jestliže následuje výše definované duchovní principy a pravidla ze své vlastní vůle a svobodné volby.

Toto je konec duchovních poselství.

POSELSTVÍ JEDENÁCTÉ

O nové pekelné pseudospolečnosti. Varování před jejím dílem.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 37 – 40, Poselství 11.

Dne 7. dubna 1982 – Martinik.

Dnes byla obdržena následující poselství od Pána.

Je nutné si uvědomit následující fakta:

Jak se dříve uvedlo, stvořil Nejvyšší velmi zvláštní novou nebeskou společnost, která již po nějaký čas existuje a některé z jejích funkcí a účelů byly popsány předtím.

Avšak pokud existuje negativní stav ve formě pekel, bude mít vždy sklon mařit jakékoli tvořivé úsilí Nejvyššího a vynalézat své vlastní pseudostvoření procesem imitace tohoto Stvoření zvráceným způsobem. Majíce ukradené principy života a tvořivosti Nejvyššího, mohou, smí a budou neustále, tak dlouho, dokud existují v negativním módu, protivně pseudotvořit něco přesně opačného k tomu, co je stvořeno Nejvyšším. V takovém pseudostvoření je účelem negativního stavu podkopat a nakonec zničit cokoli, co je zformováno, stvořeno a uvedeno v účinnost Nejvyšším. Nejvyšší dovoluje, že se toto děje, kvůli, kromě mnoha jiných duchovních důvodů známých jen Nejvyššímu, zachování rovnováhy a svobody volby pro všechny ty, kdo pocházejí z planety Země nebo na ní jsou. Musí jim být povolen rozkvět volby zlého záměru, kvůli způsobu jejich volby příchodu na tuto Zemi - nepřímým nadělením od Nejvyššího a Nejvyšším skrze pseudotvořivé úsilí pseudotvořců. Takový způsob vstupu do bytí a existování v něm je sám o sobě negativní a vyžaduje určité podmínky pro náležité a účinné udržování své existence - umožnění a dovolení neustále fabrikovat své vlastní negativní stavy a procesy.

Proto poté, co Nejvyšší uvedl do jsoucna a bytí novou nebeskou společnost, krátce popsanou dříve, vstoupila do bytí nová pseudospolečnost pekel v přesně protikladně - souvztažném stavu a procesu, aby oponovala jejímu účelu a snažení. Formuje se z nejzavilejších, násilnických, negativně vychytralých a prohnaných členů pekel, kteří mají k dispozici neobvyklé metody, zbraně a taktiky, které doposud neexistovaly. Členové této nové pekelné společnosti shromáždili všechny existující pekelné ideje, pojetí, metody, módy a způsoby a pseudosjednotili je, aby dosáhli zcela odlišného přístupu se schopnostmi přesvědčování, ovlivňování, vydírání, donucování, teroru, hrůzy atd. Prvořadým účelem je podkopat jakékoli úsilí učiněné novou nebeskou společností tím, že se účastní neustálého lítého boje, a tím, že se popírá to, co vykonala. Avšak nejdůležitějším a závěrečným účelem této pseudoinstituce je závěrečný, vrcholný útok na síly dobra a pravdy, na Nejvyššího Samého/Samou, na všechna nebesa, na všechny dobré lidi planety Země a na veškeré Stvoření Nejvyššího. Ve svých snahách jsou nezvykle ambiciózní a arogantní.

Až donedávna, dokud bylo dovolené lidské éře vykonávat vliv v intermediálním světě planety Země a do jisté míry ve všech nebesích sestávajících se z lidských tvorů planety Země, bylo členům této pseudospolečnosti dovoleno mít své úřadovny a zařízení v intermediálním světě. Odtud vedli a vedou lítou duchovní válku proti Pánu, členům nové nebeské společnosti a všem těm, kdo dobrovolně pomáhají (což zahrnuje mnohé členy pozemských nebes a taktéž dobrovolníky z jiných vesmírů,

dimenzí a galaxií mimo tuto doménu).

První fáze této duchovní války skončila úplnou porážkou pekelné pseudospolečnosti a jejich kohort ze všech ostatních pekel. Tato porážka měla za výsledek jejich úplné vypuzení z intermediálního světa a zrušení jejich tamních úřadoven a zařízení. Veškerý přímý přístup do intermediálního světa byl pro ně navždy uzavřen. V současné době mohou udržovat pouze nepřímý přístup do intermediálního světa prostřednictvím spojení s těmi lidmi, kdo tam přišli z planety Země, kteří jsou negativního pocíťování a zlého zaměření.

Avšak druhá fáze této války je v procesu příprav a nyní se právě do jisté míry aktualizuje. Realizace této fáze mění místo, podmínky, stavy a procesy, za nichž a v nichž se vykoná. Přemístila se na nejzazší výspu a opěrný bod pekel - přírodní svět ve formě planety Země a jejích lidí.

Je vrcholnou snahou na obou stranách - na straně nové nebeské společnosti a všech jejích spojenců, jakož i na straně pekelné společnosti s jejími spojenci - ustanovit opěrné body zde na planetě Zemi za účelem účasti v závěrečné rozhodující duchovní válce, která by na planetě Zemi vedla ke zrušení a úplné likvidaci lidské éry a všech jejích tradic, konvencí a zvyků.

Obě nové společnosti jsou ve spojení s jimi odpovídajícími lidmi, skupinami, společnostmi, pokoleními, zeměmi, národy a jejich vládami na planetě Zemi. Spojení se odehrává jak souvztažnými faktory - skrze pozitivní stavy a dobré úmysly lidí, národů, zemí atd. na straně druhé, tak i otevřením přímého přístupu mnohým lidem do duchovního světa, jejich Niterné mysli a k jejich duchovním rádcům nebo k negativním přivlastňujícím si entitám a duchům z pekel.

Toto je nová situace, jež vstoupila do bytí jen nedávno. Existují některé důležité faktory vyplývající z této neobvyklé situace, které stojí za to, aby byly vzaty v úvahu a upozornilo se na ně:

1. Pro duchovnost obecně a pro duchovní svět zvláště: Je tu tendence chápat a vykládat věci v krajních pojmech a řešit problémy extrémními prostředky. Věci by se mohly chápat a vykládat krajními duchovními či přírodními pojetími. Zapomíná se přístup střední cesty, který sjednocuje obě krajnosti v produktivní, tvořivý a funkční celek, jenž vysvětluje věci v jejich opravdovém obsahu a významu. Zaujetí krajního přístupu vede mnohé k tomu, aby dělali chyby ve výkladu očekávání toho, co se má dít. Když se věci nedějí tak anebo neznamenají přesně to, co se očekává nebo jaký význam se jim vykládá, nastávají zklamání.

Z toho plyne fakt, že při komunikaci kupříkladu s vlastními duchovními rádci jeden často obdrží zprávu, která není v přesném souhlase s tím, jak věci skutečně jsou a budou. Toto je situace pro mnohé v pozitivních stavech a procesech matoucí a velmi vzrušující pro ty ve stavech a procesech negativních.

Aby se tato situace vyřešila, je nutné stále mít na mysli upozornění, aby se věci nechápaly v krajních duchovních či přírodních pojmech nebo ve finalistických, omezujících stavech, procesech či časovo-prostorových pojetích a kontinuech.

Nebezpečí pro duchovnost obecně je z těchto mylných a poněkud vyšinutých výkladů a očekávání to, že mají sklon posilovat negativní stav konečnosti a nezměnitelnosti jakékoli situace. Je třeba si vždy pamatovat, že nic není konečné a nezměnitelné. Tento princip ustavuje samu esenci a substanci střední cesty, jež v sobě obsahuje

opravdovou moudrost a Božskou prozřetelnost Nejvyššího. Tudíž každý v pozitivním stavu a procesu zde na Zemi v přírodním stupni, jakož i v intermediálním světě a stupni se důrazně nabádá, aby věci, události, dění a jejich následky a důsledky chápal a vykládal ve smyslu možností, které se takto přesně mohou nebo nemusí odehrát nebo mohou nebo nemusí být přesně správně tak, jak se vyložily.

2. Pro osobní duchovní rozpoložení lidí:

Existuje nebezpečí vystavení na odiv nezvyklého množství protikladných idejí, pojetí, poselství a událostí. To často vede ke zmatkům a ke sklonům věřit věcem, které jsou ve větším souhlase s osobními predispozicemi, subjektivními projekcemi, nerealistickými očekáváními, myšlením dle přání a sebenaplňujícími se věštbami než se skutečnými duchovními a přírodními fakty. A tato situace opět může vést ke zklamáním a rozpakům, když věci nastávají tak, jak se očekávalo, nebo když výklady neodpovídají realitě obsahu jakéhokoli pojetí, ideje či názoru. Takový následek je ovšem pro novou pekelnou společnost velmi potěšující.

Zde se opět a zas nabádá udržovat vlastní mysl a srdce otevřené, být pohyblivým a přizpůsobivým a žádat Pána ve vlastní Niterné mysli o vedení a trpělivost ve všech záležitostech života.

3. Pro přírodní stupeň a svět:

V reakci na lítou duchovní válku, která byla přenesena zcela do tohoto světa, má příroda a přírodní stupeň tendenci reagovat tak, že to mnohé vede k víře, že úplný fyzický zánik přírodního stupně obecně a planety Země zvláště je nablízku a nevyhnutelný. To je přesně to, co členové pekelné společnosti chtějí, aby lidé věřili, a co promítají do událostí v přírodním stupni. Chtějí přírodu samu sebe ničící, aby přiváděli lidi do beznaděje a do stavu bezmocnosti, ve kterém se pro ně mohou stát snadnější kořisti.

Je třeba si vždy pamatovat, že přírodní stupeň nikdy nemůže být zničen, neboť je základnou, na níž spočívá duchovnost. Přírodní stupeň lze obecně pojímat jako nohu duchovního stupně a v některých případech jako jeho smyslový výstup. Zničit ho by znamenalo zničit celé Stvoření. Přírodní stupeň je jako cokoli jiného změnitelný, modifikovatelný, restrukturovatelný a renovovaný (ač svou povahou nemá rád změny). Přípravy na takové intenzivní a extenzivní změny jsou často nesprávně pocíťovány jako znaky nastávajícího úplného soudného dne.

Toto ovšem neznamená, že soudný den v lokálním smyslu nikdy nenastane. Nemá se ale z takových událostí zobecňovat na veškerý přírodní stupeň nebo na celou planetu Zemi. Jestliže se i Nejvyšší rozhodne kvůli tomu či onomu důvodu dovolit eliminaci této jednotlivé fyzické Země (velmi vzdálená možnost), bude takto okamžitě nahrazena jinou podobnou nově stvořenou Zemí, která převezme funkce a souvztažnosti, jež tato Země plnila a představovala.

Když se nějaké slunce ve fyzickém vesmíru stává novou či supernovou a tato jednotlivá sluneční soustava či galaxie, ve které se to děje, je odstraněna z této jednotlivé pozice a funkce, je okamžitě nahrazeno jiným sluncem a jeho systémem, aby zaujalo místo toho, co již splnilo odpovídající duchovní, duševní a fyzickou funkci a vyčerpalo svůj užitek. Takové události jsou součástí restrukturalizace, modifikace, změny, doplňování novým a obnovováním přírodního stupně, aby tak byl ve větším souhlasu a reflexi s procesem univerzální duchovní progrese. Všechny původní prvky této jednotlivé sluneční soustavy a galaxie, jejíž slunce se stalo novou nebo

supernovou, Nejvyšší tvořivě využije v procesu změny, restrukturalizace, obnovování, modifikace, doplňování novým atd. Nic není nikdy ztraceno. Lidé ale podle zavádějících názorů pozemských vědců věří, že takové události (jako když se slunce stává novou či supernovou) označuje či znamená katastrofy, destrukci, holocaust, násilí a soudný den. Z výše uvedeného výkladu takových událostí lze vědět, jak se mylí.

4. Pro každodenní praktický život lidí na planetě Zemi:

V posledních letech je tu neobvyklé zabývání se mnohých lidí a společností vlastněním přírodních statků a majetků. To je znak unikání k falešnému a iluzornímu bezpečí a jistotě ze všech vřav, které se v současné době na této Zemi intenzivněji a extenzivněji vyskytují. Inzeráty, reklamy, zprávy, literatura, ekonomie a vše ostatní jsou zaměřeny na vymývání mozků lidem, aby kupovali více a byli více závislí na materiálních produktech společnosti. V tomto ohledu se uvažuje či uvádí velmi málo duchovního a jestliže ano, je to obvykle deformováno tradičním způsobem. Lidé jsou uzpůsobováni věřit, že všechny jejich problémy, trable a potíže budou vyřešeny nebo přinejmenším značně zmírněny, jestliže mají a vlastní více hmotných statků a majetku.

Na straně druhé rozličné povykly o nadcházejícím holocaustu, katastrofě a soudném dni vedou mnohé ke zbytečnému vzdávání se svého hmotného a fyzického blahobytu či k nedostatečné péči o něj. Odmítají či považují za bezvýznamné plnit své denní rutinní povinnosti, závazky, odpovědnosti atd. očekávající, že každým okamžikem bude konec všech těchto marným a neproduktivním snahám.

Oba tyto extrémy v postojích jsou velmi potěšující pro členy nové pekelné pseudospolečnosti, protože posilují jejich pozici a motivují jejich destruktivní úsilí.

V tomto ohledu je třeba si pamatovat, že ať se bude dít cokoli, je znakem duchovní zralosti a toho, že je tu vedení od Pána, jestliže se jeden zabývá svými denními záležitostmi přijímaje plně odpovědnosti, povinnosti a závazky a s dobrým úmyslem poskytuje užitky s potěšením a rozkoší v rámci vlastní profese, povolání, zaměstnání, práce či čehokoli, k čemu je kdo povolán atd. Je taktéž duchovně náležitě a správně mít jisté množství vlastnictví a majetku, pokud se nepovažuje za konečný účel života, za zdroj bezpečí, jistoty a přežití. Navíc je duchovně náležitě a správně mít určité množství potěšení, zábavy, her a aktivit ve volném čase bez ohledu na to, zdali se očekávaný holocaust či soudný den odehraje zítra či nikdy, pokud se aktivity volného času užívají k udržování se v dobrém fyzickém, duševním a duchovním rozpoložení a zdraví za účelem bytí užitečnější a lepší lidskou bytostí a pro lepší sdílení, vzájemný prospěch a společné blaho.

Toto jsou tedy některé důležité věci, jichž si je za současných neobvyklých podmínek existující v duchovně - přírodní říši a kontinuu třeba být vědom a jichž se má vyvarovat.

Toto je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ DVANÁCTÉ

O rozličných érách v dějinách duchovního rozvoje člověčenstva.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 41 – 43, Poselství 12.

Dne 8. dubna 1982 na Martiniku.

Dnes byla obdržena od Nejvyššího následující poselství:

Je nutné si uvědomit a pochopit, že v procesu dějin lidského duchovního rozvoje anebo zaostávání na planetě Zemi existovaly odlišné ideologické, doktrinární, filosofické, metafyzické a pojmové přístupy a požadavky ohledně záležitostí víry, náboženství, života, mystiky a podobných věcí v souladu se stavem, rozpoložením a procesem duchovnosti odlišných lidských ér. Odlišné éry vyžadovaly odlišné duchovní přístupy. Bylo by tedy omylem analogizovat a generalizovat vzhledem k jakékoli z nich.

Obecně by se takový rozvoj anebo regrese mohly pojímat v několika hlavních krocích, které velmi často zahrnují dlouhé historické éry trvající v lidských přírodních pojmech někdy po tisíce či dokonce milióny let.

Sama počáteční éra, první, opravdové a ryzí člověčenstvo ve formě androgynních lidí, jež trvala přibližně dvacet tisíc let, reprezentovala plnost opravdové duchovnosti. Tento stav lze charakterizovat jedinečnou a neopakovatelnou jednotou, jedností a harmonií volních, racionálních, intelektuálních, logických, filosofických, intuitivních, emočních, mystických, esoterických, exoterických, vědeckých, empirických a všech ostatních duchovních, duševních a fyzických pojmání, chápání a praktikování všech záležitostí víry, náboženství a duchovnosti. Jak uvedeno výše, v této éře neexistovaly mezi jednotlivými oblastmi žádné rozpory.

Jak počala duchovní regrese, začal nastávat posun v tomto pojmání, chápání a praktikování.

Další éra v historii člověčenstva, éra rozštěpení lidských bytostí do dvou forem - ženy a muže - započala postupné kladení důrazu na zevně racionální, logický, vědecký, empirický, exoterický a intelektuální přístup k záležitostem víry, náboženství a duchovnosti. Volní, intuitivní, esoterický, mystický, emocionální atd. přístup počal být poněkud podceňován a považován za méně platný. Tato éra trvala několik miliónů roků a skončila úplnou devastací duchovnosti a destrukcí všech přístupů. To je éra takzvaného pádu. Pád je v obecnosti charakterizován zvrácením všech principů víry, náboženství a duchovnosti takovým způsobem, že důraz se klade zcela na zevní, vnější smyslové vstupy a výstupy s tím, že se závěry vyvozují ze zevně pozorovatelných jevů a poznatků, které nemají spojitost s ničím niterným - ať čistě racionálním, intelektuálním, logickým atd., nebo čistě volním, intuitivním, mystickým atd. Tato éra, éra Pádu, pokračovala též několik miliónů roků a skončila fabrikací jeskynního člověka, pseudolidí a ustanovením negativního stavu v duchovním světě ve formě pekla. Neexistuje žádný vědecký důkaz pro cokoli a kohokoli existujícího před touto érou kvůli faktu, že všechny stopy předešlých lidí byly velmi důkladně a pečlivě zahlazeny a zničeny takzvanými pseudotvůrci. Zůstaly jen některé nejasné pověsti. V Bibli a u Swedenborga existují některé nepřímé náznaky této éry, éry před

započítím pseudočlověčenstva. Na pseudotvůrce se někdy odkazuje jako na Nefelíny, Refajce, Anákovce atd.

Éra po Pádu, čili první éra v historii pseudočlověčenstva, je érou úplné duchovní nevědomosti, která postrádá jakoukoli logiku, odůvodnění, racionalitu, volní procesy, intuitivnost, mysticismus, víru atd. Namísto toho nevědomost produkuje pověry, obavy, neřešitelná tajemství, magii, slepou poslušnost zevních autorit anebo božstev, která jsou zevně antropomorfizována, naturalizována a idolatrizována. Do jejich mysli nevstupuje, ba není v ní ani myslitelné žádné pojetí svobodné vůle a volby. Je to éra otroctví a ohromných předsudků a předpojatostí. Trvá několik tisíc let a končí takzvanou potopou.

Éra po potopě je charakterizována pojetím víry a poslušností z víry. Počíná historickou postavou - Abrahámem. V této éře se něco dělá proto, že se věří, že je to správné. Neví se a nezdůvodňuje se, zdali je to správné, či nikoli, prostě se věří, že je to správné.

Další krok v duchovním pojmání počíná historií Izraele a Mojžíšovým zákonem. Zde lze spatřovat pokus navrátit se k věci víry cestou lásky k Bohu a ke svému bližnímu. Ale této cesty lze v tomto bodě dějin člověčenstva dosáhnout jen zevními prostředky - zevními oběti a prováděním určitých zevních obřadů, ceremonií, předpisů a jejich totálního dodržování, jak se to odráží v Zákoně vyhlášeném Mojžíšem. Pro ně není možná ani není k dispozici žádná znalost symbolických či souvztažných významů všech těchto požadavků.

Tato éra končí úplným znesvěcením všech zevních požadavků duchovního pojmání, a tedy ohrožuje člověčenstvo a Vesmír úplným zničením. Problémem je to, že když lidé zvrátí a znesvěti i zevní prostředky duchovnosti, veškeré spojení a styk s duchovností, odkud plyne život do zevnějších, se ztrácí. Poskytlo-li by se tomu dostatek času, vedlo by to k věčné duchovní smrti. Taková situace vyžaduje přímou účast Nejvyššího. V tomto bodě se Nejvyšší inkarnuje na planetě Zemi ve fyzické formě Ježíše Krista, aby zabránil nastání věčné smrti lidí planety Země a přivodil konec panování pseudotvůrců nad jejím osudem.

Éra Ježíše Krista taktéž znamená návrat ze zevního pojmání duchovnosti k niternostem, kde opravdová duchovnost přebývá. On tudíž ruší všechny zevní obřady, oběti a slavnosti a prohlašuje, že Bůh je Duch a že opravdový uctíváč Boha Ho uctívá v duchu a pravdě. Důraz se klade na znalost pravdy, která přivádí k duchovní svobodě. Ježíš Kristus také ustavuje princip, že největším zákonem ze všech je zákon lásky, soucitu, odpuštění, milosrdenství a pochopení. To je zákon, který ustanovuje pravou víru a opravdové duchovní pojmání.

Tedy poprvé v dějinách pseudočlověčenstva je jasně ukázán způsob, jakým by se měla duchovnost pojímat - spojením a sjednocením racionálního, logického a intelektuálního způsobu (znalost pravdy, hledání pravdy atd.) s volním, intuitivním, esoterickým, mystickým způsobem (láskou, soucitem, milosrdenstvím, odpuštěním atd.). Všechna tato pojmání zahrnutá pod pojmy „duch“, „pravda“, „pochopení“, „láska“, „soucit“, „svoboda“ atd. jsou Ježíšem Kristem znovu formulována, znovu počata, nově doplněna i pozměněna a uvedena do trvalého vlastnictví v pokladnici lidských vědomostí. Ustavení této situace navěky zajišťuje, že tu vždy bude propojení a spojení mezi přírodními a duchovními světy prostřednictvím takových pojetí a jejich duchovní reprezentací bez ohledu na to, v jakém rozsahu by se je lidé mohli snažit zničit, zfalšovat, zvrátit či překroutit. Takže ještě jednou, duchovní svoboda je znovu ustavena.

Člověčenstvo ale z různých duchovních důvodů nebylo ještě připraveno přijmout typ spojení přinášený a ustanovený Ježíšem Kristem. Aby poznání zjevené Ježíšem Kristem nemohlo být lidmi duchovně znesvěceno, bylo nutné položit hranice, omezení a zákazy na zkoumání, chápání a pojmání duchovnosti prostředky logiky, rozumových procesů, racionality, intelektu a vědy. Namísto toho byla na mnoho století ustavena říše slepé víry a poslušnosti ohledně těchto principů. Tato éra je charakterizována obskurností, mystérií víry, hatlaninou pseudometafyziky atd. pochopitelnou jen některým jedincům a pro některé jedince, kteří přikazují, že tento typ duchovního myšlení a chování musí mít ostatní.

Jednostranný důraz na takových požadavcích se stal životní filosofií takzvaných Temných věků. Toto období pokračovalo až do doby Swedenborgovy. Od té doby až doposud člověčenstvo prochází přechodným obdobím. To se pojímá výrokem ze Swedenborgova „Pravého křesťanského náboženství“ tak, že je nyní dovoleno vstupovat do tajemství víry prostředky rozumu, racionality, logiky a intelektu. Avšak i tento velký výrok slovem „dovoleno“ naznačuje, že je to nebezpečné podnikání takto činit a jeden má být při něm opatrný a obezřetný. Tato tendence stále poněkud podněcovat racionální, intelektuální a logickou součást pojmání duchovnosti je typická pro přechodné období - ponechání některých rysů starého, získání některých rysů nového s některými možnými deformacemi mezi tím. Jediný způsob, který může člověčenstvo vést a přivede ho k opětovnému ustavení počátečního pojmání nové duchovnosti, je integrace, sjednocení, harmonizace a jednota všech přístupů všemi aspekty lidské mysli bez výjimky na rovném základě bez jakýchkoli zázraků, omezení, ohraničování, odpírání, preferenci či výlučnosti jednoho aspektu či přístupu před druhým.

To je důvodem, proč se současné zjevení a poselství získávají kombinací logiky, rozumu, racionality, intelektu atd. a přenášením pojetí, idejí, myšlenek, intuitivních vjemů, pocitů a všech ostatních volných, intelektuálních a emočních součástí lidské mysli. Toto je čistě racionálně – volně – emočně – intuitivně - mystický přístup. Takový přístup je znamením počátku nové éry v duchovním myšlení a jednání.

To je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ TŘINÁCTÉ

O metodách získávání poznatků v dějinách člověčenstva.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 44 – 46, Poselství 13.

Dne 9. dubna 1982 na Martiniku.

Dnes byla obdržena od Pána následující poselství.

Je radno si připomenout následující důležitá fakta:

Od doby takzvaného jeskynního člověka do nynějška bylo jedním z hlavních zdrojů získávání jakýchkoli vědomostí vnímání skrze smyslové módy lidské zevní mysli. Totéž je pravdou ohledně činností proroků a zjevení, jež přicházela skrze ně. Oni proto viděli, slyšeli, snili a měli vize a slova, která jim bylo nařízeno zaznamenat. To se dělo cestou poslušnosti, často bez toho, aby věděli či opravdu chápali duchovní, niterný a vnitřní význam takových zjevení či vizí. Velmi často a ve většině případů přijímali tyto vize, sny a slova doslovně, uplatňující je úzce na svou vlastní dobu, fyzické události a pozemské národy a lidi bez jakéhokoli pojmání jejich opravdového duchovního, vnitřního a univerzálního významu.

Taková metodologie se vyžadovala kvůli uzavření přímého přístupu k Niterné mysli, jako výsledku podvodného napálení jeskynním člověkem zfabrikovaným pseudotvůrci.

Aby se udrželo nějaké zdání kontaktu s Niternou myslí a duchovním světem, bylo nutné vyvinout speciální metodologii, která by se hodila na takovou duchovní situaci, která na této planetě existovala až donedávna.

Tato metodologie se přizpůsobuje k jedinému k dispozici jsoucímu zdroji získávání a chápání všech možných druhů vědomostí skrze zevní prostředky a těmito prostředky a zevní lidskou myslí, jež působí prostřednictvím sensorických nástrojů a těmito nástroji. V této metodologii bylo tudíž nutné použít jazyk zevních událostí, které by byly každému doslovně srozumitelné a současně by v sobě obsahovaly přesné souvztažnosti událostí z „nitra“ a v „nitru“, v Niterné mysli a v duchovním světě. To umožňuje, aby hluboké duchovní významy byly manifestovány skrze obyčejné, doslovné, každodenní události, chování a dění v životě lidu, národů či skupin a v přírodním světě.

V takové metodologii není možné ani rozeznatelné žádné niterné chápání či chápání z „nitra“, protože jeden je od „nitra“ odvrácen a nastavuje mu svá záda. Takový způsob spojení nutně vyžaduje, aby lidé, kteří mají přenášet zjevení, měli schopnosti vidět různé události, nechat si zdát či slyšet o různých událostech, které by pro ně osobně byly velmi obskurní a které velmi často nedávaly žádný pochopitelný význam. Skutečný význam těchto věcí přichází pouze z „nitra“. Avšak v té době byly cesty do „nitra“ uzavřeny, aby nemohlo nastat žádné znesvěcování smyslovými vjemy z „vně“.

Od těchto dob byla lidem téměř do jejich genů vštípena potřeba a touha, aby od samého počátečního okamžiku svého početí nazírali zevně, k „zevnímu“ a nacházeli zde veškeré poznatky a odpovědi zevně čili „vně“ sebe samých. Jen několik „vyvolených“ jako takzvaní svatí, mniši a jeptišky a podobní lidé byli připravováni a

bylo jim dovoleno nazírat a vyhledávat uvnitř, z „nitra“.

Avšak ani tito lidé nebyli při několika výjimkách ve skutečnosti s to kontaktovat opravdové „uvnitř“ čili nitro, protože na to šli nesprávným, zevním způsobem. Především přijímali nauky, pojmání, filosofie, předpisy, rituály, slavnosti, temný mysticismus a deformace svých vlastních náboženských pseudoduchovních pojetí (které byly zfabrikovány ze smyslových zevnějšností). Pak se jimi a z nich pokoušeli učinit takový kontakt. Nesprávná metodologie ovšem vede ke kontaktu s nesprávnou oblastí. Namísto kontaktování svých opravdových niterností skončili v kontaktování uměle vytvořené oblasti mysli, která sestává z myšlení dle přání, osobních predispozic, subjektivních projekcí, sebenaplňujících se věštek, nesprávných očekávání, potlačených a zatlačených fantazií a denních snů a podobných věcí, které nemají realitu opravdových niterností. Pak takovou oblast považují za skutečnou Niternou mysl čili „nitro“.

Tyto situace a metodologie jsou jedním z hlavních zdrojů všech druhů deformací, nesprávných pojmání, výkladů, návodů a vedení, překroucením, zvráceností, omylů a chyb, které od doby jeskynního člověka zamořily rozličné lidské náboženské doktríny, systémy víry, pojetí, ideje, myšlenky, společenská zařízení, zákony a instituce.

Pokud lidé na planetě Zemi volí a jsou nuceni všemi dostupnými prostředky bez výjimky hledět vně, k „zevnějšmu“ a zabývat se jen zevnějšnostmi, nebude jim přístupné a k dispozici žádné opravdové pochopení čehokoli v jeho esenci a substanci a žádná pravá duchovnost.

První kritické zhodnocení výše uvedené metodologie bylo podáno Swedenborgem. Avšak ve skutečnosti to byl Ježíš Kristus, kdož poprvé lidi upozornil, že království boží není zde ani tam, ale uvnitř. To znamená, že veškeré pochopení a odpovědi vzhledem k duchovním otázkám, jakými jsou význam života a náboženství, jsou pouze „uvnitř“, ve vlastní Niterné mysli, kde v lidech sídlí Nejvyšší. Nikdo ale nevěnoval příliš mnoho skutečné pozornosti tomuto tvrzení kvůli tehdejší duchovní situaci na Zemi a v duchovním světě. Ježíš Kristus nutně hovořil povětšinou v podobenstvích a souvztažnostech a symbolismech. Avšak lidé přijímali takové výroky doslovně nebo prostě nechápali opravdový význam toho, o čem On hovořil. Swedenborg byl první, kdo tuto situaci náležitě vysvětlil.

Jak se před tím uvedlo, aby se přizpůsobili současné situaci duchovní nevědomosti lidí jejich doby, všichni proroci, Ježíš Kristus, Swedenborg a ostatní takoví lidé byli nutně vybaveny zevními smyslovými silami, jež by viditelně a zkušenostně demonstrovaly působení duchovních principů. Všichni prováděli takzvané zázraky. Problém u této metodologie je ten, že nehledě na fakt, že se tím ukazuje působení duchovních principů, přichází se tím z venku, z „vně“ toho, kdo pozoruje provádění takových zázraků. Cokoli přichází z vnějšku, je donucovací a málo duchovně vhodné, pokud to ovšem nespouští některé duchovně niterné procesy, které probouzejí jedince do reality jeho vlastní Niterné mysli čili niterností - „nitra“. Naneštěstí se takto činí jen u velmi mála. Lidé, kteří sledovali zázračnou práci Ježíše Krista, Ho nakonec ukřižovali. Jeho vlastní pozemští příbuzní Ho považovali za duševně nemocného. Jiní se domnívali, že takové zázraky prováděl silami pekel. Mnozí proroci před a po Ježíši Kristovi byli uvězněni, mučeni a zabiti bez ohledu na fakt, že prováděli velké zázraky a každý byl toho provádění osobním svědkem. Současníci Swedenborgovi společně s některými současnými vědci tvrdili, že Swedenborg trpěl psychotickým neduhem označovaným ve starých psychiatrických učebnicích jako parafrenie - formou schizofrenie.

To vše vede k velmi důležitému faktu - nelze považovat za duchovně hodnotné nic, co přichází ze zevnějšnosti a ze smyslů samo, aniž by to prve bylo počato ve vlastních niternostech a pak mělo náležitý dopad taktéž na zevnějšnosti. Jinak je to nakonec lidmi vehementně zavrženo a poslové takových činností se považují za šílené či za působící silami zlých duchů.

Aby se tudíž Nový duchovní věk na planetě Zemi zachytil, je nutné lidi naučit, aby se zbavili svého nebezpečného a ničivého zvyku po miliony roků nazírat a hledět zevně, „vně“, v zevní smyslové mysli a zahájit obrat dovnitř, do „nitra“, do své Niterné mysli, kde je Nejvyšší. Toto je nová metodologie pro příchod Nového duchovního věku. Před několika roky bylo lidem něco řečeno o zvláštních takzvaných technikách a byli uvedeni do zvláštních takzvaných technik mysli, jako jsou různé meditativní techniky, autohypnóza a hypnóza, duchovní hypnóza a autohypnóza, biologická zpětná vazba, řízená představivost a mnohé podobné metody, které oznamují první důležitý krok, kterým se mnozí vydali správným směrem - nazírat a hledat v „nitru“, ve své Niterné mysli.

Až doposud lidé povětšinou vždy očekávali, že pro ně něco udělají jiní a nikoli oni sami (něco jako chodit k lékaři pro léčbu zevními prostředky namísto toho, aby se chodilo k lékaři naučit se vyléčit se prostřednictvím Niterné mysli).

To bylo součástí staré metodologie. Dobrým příkladem takové metody je takzvaný lékařský model. Může zacházet jen z vně a popisuje vše pouze pozorovatelnými symptomy, které jsou zprostředkovány smysly. Taková metodologie nebude již v Novém duchovním věku tolerována. Každý bude náležitě připravován využívat všechny k dispozici jsoucí síly vlastní Niterné mysli z přítomnosti Nejvyššího v ní pro dosažení čehokoli, co kdo potřebuje v souladu se zvoleným životním stylem.

Všechny typy „zázračného“ uzdravení a jiných psychických a duchovních sil budou přirozenou událostí v životě každého, nikoli zevními prostředky schopností někoho jiného, ale z určení sebou samým a spolehnutím se na Pána uvnitř vlastní Niterné mysli.

V největším a nejširším měřítku budou vyvinuty, zjeveny a využívány různé nové metody, jak se dostat do styku s vlastní Niternou myslí a duchovním světem a čerpat z jejich nevyčerpatelných zdrojů pro vlastní prospěch a prospěch všech. Nikdo nebude postrádat nic, co potřebuje pro úspěšné naplnění účelu svého bytí na této Zemi v rámci zvoleného typu užitku, který kdo má plnit, a stylu života, který chce vést.

Zevní mysl bude produktivně zapojena do užitečné služby Niterné mysli při zařizování náležitých přístupových cest k zevnímu světu a přírodě. Zevnějšnosti nebudou již panovat lidskému životu a nikdo již jim nebude uvykat a nebude jimi zotročován.

Protože Nové zjevení, jak se odráží v „Základech lidské duchovnosti“ a ve všech těchto a budoucích poselstvích je pro první krok v ustanovování Nového duchovního věku, není zjevovatel, posel a zprostředkovatel jejich přenosu od Nejvyššího vybaven zevně pozorovatelnými silami, aby prováděl takzvané zázraky nebo měl neobvyklé smyslové metody komunikace. Jak se před tím uvedlo, takové síly by se přičily samým principům nové duchovnosti. Tento musí sloužit jako první příklad úplného spoléhání se na své niternosti, odkud a skrze něho hovoří Sám/Sama Nejvyšší logikou, rozumem, intelektem, intuicí, ideami, myšlenkami, pojetími, city, niternými pocity a podobnými metodami své Niterné mysli. Všechny přicházejí, zjevují se a jsou promýšleny, zatímco on je v hlubokém stavu meditace, duchovní autohypnózy a modlitby v přítomnosti všech svých duchovních rádců, pověřených Nejvyšším,

Swedenborgem a jinými entitami, které jsou přítomny z vůle Nejvyššího za přímého předsednictví Nejvyššího v Nejvyšší radě nově vytvořené nebeské společnosti. Tyto niterné události jsou pak potvrzovány, verifikovány, kontrolovány, potvrzovány ve své platnosti taktéž zevními prostředky, jakými jsou různé příhody lidského života, příklady zevních dějů, ideomotorické reakce atd. Cokoli v tomto ohledu přichází, přichází přímo jen od Nejvyššího, od Pána. Nikomu jinému není dovoleno, aby do něj vkládal cokoli ze sebe sama vyjma z přímého dovolení od Nejvyššího a v Jeho/Její přítomnosti s okamžitou zpětnou vazbou potvrzování a modifikování Nejvyšším.

Taková metodologie je živým příkladem toho, jak se věci budou dělat a provádět lidmi nového člověčenstva, Věku nové duchovnosti.

To je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ ČTRNÁCTÉ

O hlavních strukturálních změnách duchovního světa.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 47 – 49, Poselství 14.

Dne 10. dubna 1982 na Martiniku.

Dnes byla obdržena od Pána následující poselství.

Od té doby, co typická lidská éra dosáhla své zralosti a byla v duchovním světě zrušena (s výjimkou pekel), uskutečnila se rozsáhlá restrukturalizace rozličných úrovní tohoto světa. Ne všechny postupy, následky a důsledky takové restrukturalizace a reorganizace mohou být rozpoznatelné a pochopitelné pro ty, kdo jsou ještě v přírodním stupni na planetě Zemi. Zde však je možno vyprávět o některých ohraňovaných pojetích.

Jak se před tím uvedlo, nastaly hlavní strukturální proměny, když byla vytvořena a ustanovena Nejvyšším nová nebeská společnost. Dřívější omezení, hranice a uzávěry rozličných úrovní byly odstraněny a nahrazeny novou svobodou, chápáním a novou duchovností, charakterizovanou diferencovanou integrací, jednotou, jednotami a harmonií všech úrovní pozitivních stavů, rozpoložení a procesů veškerého duchovního světa.

Tato situace vede ke kvalitativně a kvantitativně odlišné, důkladnější, intenzivnější a univerzálnější funkci, obsahu a účasti všech členů na bázi vzájemného sdílení, prospěchu a užitečnosti.

Je několik aspektů, které pojímají tyto důkladné změny.

1. Nejvýraznější a ta nejdůležitější změna z hlediska principů univerzální duchovnosti nastala ve způsobech vztahování se a komunikování s Nejvyšším, včetně toho, jak je Nejvyšší vnímán nejrůznějšími duchovními společnostmi a jejich jednotlivými členy.

Existuje jedna dominantní percepce a vztahovost ohledně Nejvyššího, charakterizovaná vlastním duchovním uzpůsobením a stupněm vlastní lásky a moudrosti, dobra i pravdy a víry a dobročinnosti k Nejvyššímu a k bližnímu, a jedna univerzální nebo pomocná percepce a vztahovost ohledně Nejvyššího určovaná integrálním vnímáním a vztahovostí ohledně všeho ve Stvoření. Jeden se nyní smí účastnit vnímání Nejvyššího a vztahování se k Nejvyššímu ve všech možných módech a způsobech, které jsou k dispozici všem dle principu vzájemného sdílení a prospěchu. Třetí způsob, kterým je určována tato percepce a vztahovost ohledně Nejvyššího, je dán výsledkem kombinace a sjednocení těch dvou výše uvedených. Nyní lze Nejvyššího zakoušet z vlastního osobního, soukromého a intimního stavu, jedinečného jen u toho jedince; zároveň lze Nejvyššího prožívat univerzálním způsobem všech ostatních a, jak se toto prožívání odehrává souběžně a synchronně, lze prožívat kombinaci obou. Toto vede k nejintenzivnějším a nejedinečnějším způsobům vnímání, vztahování a prožívání ohledně Nejvyššího. Nic podobného doposud neexistovalo. Výsledkem této situace je, že pro všechny dotyčné je k dispozici zcela nové doposud neznámé vnímání, vztahování a prožívání ohledně Nejvyššího, což dává jedinci lepší chápání, větší blízkost a větší duchovní

uvědomování ohledně Nejvyššího a Jeho/Její Přirozenosti. To pak každého vede k lepšímu poznání sebe sama, druhých a, což je nejdůležitější, Nejvyššího. Taková znalost přináší větší intenzitu lásky, dobrotivosti a účinné lásky a vybavuje větším stupněm moudrosti, pravdy a víry. Výsledkem toho je větší štěstí, veselí, potěšení, rozkoš, radost, klid a požehnání pro každého.

2. Taková situace, jak je popsána výše, dává Nejvyššímu možnost zjevit se osobně každému přímým způsobem vnímání, komunikování a prožívání ve formě Ježíše Krista (Božského lidství a Lidského Božství). V těchto dnech se to odehrává častěji, intenzivněji a přirozeněji (ve smyslu větší rozeznatelnosti, přístupnosti a kontaktovatelnosti Formy Nejvyššího). Dříve byl Nejvyšší vnímán častěji skrze objevování se Jeho/Jejích různých symbolů a souvztažností a skrze Slovo. Takže Nejvyšší byl spatřován jako Slunce, Měsíc, Hvězda atd.

V současnosti není na úrovních duchovního světa žádná separace a rozlišování Nejvyššího na jedné úrovni jako Slunce, na druhé jako Měsíc, na úrovni jiné jako Hvězda atd., ale na místo toho se Nejvyšší jeví všem jako Slunce a Měsíc a Hvězda simultánně a synchronně v odlišných módech jejich intenzity a důrazu v souladu se stupněm duchovního pokroku a rozvoje každého. Současně se Nejvyšší jeví každému osobně a při všech důležitých činnostech ve formě Ježíše Krista (pro lidi na planetě Zemi). Opakuje se znovu, že tato situace přivádí k většímu a lepšímu poznání Nejvyššího, jiných a sebe sama. To pak má za výsledek větší intenzitu a zkoušení lásky a moudrosti, dobra a pravdy, účinné lásky a víry ve vztahu k Nejvyššímu a k bližnímu. To zas a opět enormně přispívá u každého k většímu štěstí, veselí, potěšení, radosti, klidu, vzájemnému sdílení se všemi a ku prospěchu pro všechny.

3. Taková mnohonásobná vztahovost k Nejvyššímu, vnímání a prožívání Nejvyššího po duchovním světě (jeho pozitivních stavech a procesech) umožňuje, aby tento svět měl větší vnímání univerzality povšečnosti. To široce otevírá dveře ke všem ostatním nebesům, intermediálním světům a přírodním vesmírům, které nejsou lidí a z lidí planety Země. Se všemi těmito jsou nyní ustanoveny mnohonásobné úrovně, stupně, módy a způsoby komunikování. Nakonec se příslušníci duchovního světa lidí z planety Země stanou rovnocennými partnery a příslušníky všeuniverzální rodiny.

To vede k neobvyklému obohacení a zvelebení všech, kterých se týká jejich nová, doposud nepoznaná percepce, chápání, rozpoznání a prožívání Nejvyššího. Poprvé jsou tyto nové zkušenosti k dispozici každému. Lze poznávat a zakoušet to, jak je Nejvyšší vnímán, jak se k Němu/Ní vztahují a jak Ho/Ji prožívají rozličné jiné typy sentimentních entit po veškerém Stvoření ve všech dimenzích, úrovních, stupních a krocích. Zároveň se veškeré ostatní Stvoření smí a může účastnit toho, jak lidští tvorové na planetě Zemi a duchovní svět lidí z planety Země vnímají a prožívají Nejvyššího a vztahují se k Němu/Ní.

Ještě jednou se opakuje, že takové vzájemné sdílení a vzájemný zkušenostní prospěch vede k daleko větší, lepší, důkladnější a aproximativnější znalosti, pochopení, vnímání, zakoušení a vztahovosti ohledně Nejvyššího, druhých a sebe sama. To pak vede k ještě větší intenzitě a stupni radosti, štěstí, potěšení, veselí, míru a vzájemného sdílení atd.

4. Výše popsané tři body určují současnou strukturu a funkci intermediálních světů. Když někdo přechází do intermediálního světa, je vystaven větší rozmanitosti, stupni a intenzitě zkušeností a dostupných voleb. Takové vystavení dává jedinci lepší perspektivu a větší ospravedlnění, objektivnost a posuzování v procesu ohodnocení, zhodnocení a prozkoumávání vlastního předešlého života a následných závěrů o tom,

jaký zaujmout vhodnější stav, rozpoložení a proces s ohledem na další krok vlastního duchovního pokročení. Osobní poslední soud poskytuje jedinci větší pocit spravedlnosti a objektivitu a zároveň širší a častější příležitosti pro politování, nápravu a odstranění všech chyb a omylů, pro poznání nových zkušeností, způsobů fungování, stylů žití a různých dalších možností. V případě lidí, kteří přicházejí z planety Země, je demonstrace intenzity destruktivnosti negativního stavu zřetelnější, zakusitelnější a srozumitelnější.

Vystavením rozličným zkušenostem, které nebyly až donedávna těmto příslušníkům k dispozici, lze podstoupit to a být lépe motivován k tomu, aby se jeden oddělil od vlastního negativního stavu, a lze lépe vidět jeho důsledky pro celé Stvoření.

Nová situace navíc dovoluje otevření vzpomínek, které byly smazány ohledně faktů vztahujících se k pseudotvořivému úsilí pseudotvůrců a vlastního volního postavení v podílení se na udržování negativního stavu a procesu. Jednomu se tudíž poskytuje větší šance a příležitost změnit se a zanechat negativních způsobů vlastního života, tedy zcela se vyhnout nutnosti jít do pekla. Jelikož si více a více lidí přicházejících ze Země po poučení o všech důvodech v pozadí existence negativního stavu zvolí zanechat zla a nepravdy obsažené v jejich negativním stavu, méně a méně lidí bude chtít jít do pekla. V jednom bodě budoucnosti tam tudíž nikdo nebude chtít jít a v peklech se neobjeví žádní noví příchozí. To by nakonec mohlo vést k úplnému odstranění a zrušení negativního stavu a všech pekel.

Toto jsou tedy některé body, které je pro všechny zájemce užitečné znát a pojmout.

Toto je konec dnešního poselství.

Konec výletu na Martinik.

POSELSTVÍ PATNÁCTÉ

O sexualitě v duchovním světě.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 50 – 52, Poselství 15.

10. dubna 1982 během letu z Martiniku do Miami.

V průběhu letu z Martiniku do Miami jsem od Nejvyššího obdržel následující poselství.

V této době je nutno uvážit některá objasnění vztahující se k sexualitě v duchovním světě.

Jak je dříve uvedeno, není pojem sexuality v jeho celkovém obsahu, rozsahu a významu tak, jak je prožíván a praktikován v duchovním světě, pochopitelný pro toho, kdo je v přírodním stupni. Tím více to platí pro ty, kteří jsou v přírodním stupni negativního stavu - v podmínkách, které v současnosti existují na planetě Zemi. Lidé nemají ve svém současném repertoáru pojmů a představ nic, co by jim umožnilo přesně rozpoznat, co vůbec je sexualita v duchovním světě. Nicméně lze zjevit určité vzdálené chápání některých jejích aspektů.

1. Sexuální styk je v duchovním světě v jeho duchovní plnosti a plném vyjádření, dojmu a sdílení se. Neexistují žádná omezení pro ty, kteří si přejí navzájem se sdílet. Přesto módy a způsoby praktikování sexuálního styku mají málo, jestli vůbec něco, společného se způsoby praktikovanými na planetě Zemi. V duchovním světě se provádí v první řadě vzájemným, simultánním a synchronním duchovním a duševním promítáním všech vlastních mužských nebo ženských charakteristických rysů v jejich úplnosti a celosti do někoho jiného. Taková projekce má také reakci ve vnějších formách účastníků. Úplná výměna všech myšlenek, idejí, emocí, zážitků atd. se odehrává tak, že každý účastník se nachází ve všech nejmenších detailech všeho, co se odehrává v procesu sexuálního styku s tím druhým.

Takže výsledkem takového sexuálního styku je jedinečná zkušenost, která obsahuje subjektivní zážitky každého partnera, vzájemný zážitek toho, co prožívá ten druhý a směsici a sjednocení pospolitosti této zkušenosti. Navíc každý prožívá dojmy z toho, jak je zakoušen svým partnerem. Takže existuje nepřetržitá, simultánní a synchronní zpětná vazba všech procesů, ke kterým dochází v průběhu takového sexuálního styku. A protože se každý v duchovním světě vždy nachází v progresivním módu existence, nejsou možné dva následující identické prožitky. Proto každý sexuální styk, dokonce i když je s tímž partnerem, nemůže být stejný. Je tedy vždy jedinečný a neopakovatelný.

Výše zmíněnou zpětnou vazbu prožívají mnohonásobně - zaprvé jako svůj vlastní dojem, vyjádření a subjektivní obsah; za druhé jako dojem, vyjádření a subjektivní obsah toho druhého způsobem přesně stejným, jakým ho subjektivně prožívá ten druhý; za třetí jako vzájemné kreace, dojmy a vyjádření objektivního vnímání prožitků toho, jak jeden vnímá druhého; za čtvrté jako promítnutí a zpětnou vazbu vnějších reakcí atd.

Výsledkem toho všeho je jedinečný orgasmus, který dále přináší zrození zvláštní, nové tvořivé ideje, pojetí, vzhledu a pochopení, které se do tohoto okamžiku ještě aktuálně

neprojevilo. Takové ideje pak Nejvyšší využívá k tomu, že jejich projekcí, transmisí a emanací do speciálně vytvořené vnější formy, v souladu s volbou a potřebou každé ideje stát se sentientní entitou v nejpříhodnějším prostředí, dimenzi, úrovni, stupni a kroku, nadělí životem novou sentientní entitu. Toto je jeden ze způsobů, jak všechny sentientní entity napomáhají Nejvyššímu při nepřetržitém tvoření.

Lidské bytosti na planetě Zemi nemají žádné praktické prostředky k tomu, aby prožívaly sexualitu způsobem, jakým je prožívána v duchovním světě. Jak víte, pseudotvůrci je geneticky pozměnili tak, aby během sexuálního styku nemohlo nastat žádné sjednocení, výměna a opravdová subjektivní a zkušenostní zpětná vazba a vzájemné sdílení se. Lidé tudíž nejsou nijak vybaveni k tomu, aby měli takové zážitky. Proto lidé v procesu sexuálního styku zůstávají zkušenostně odděleni od subjektivního zážitku toho druhého, a tudíž nemůže nastat pravé sdílení. Každý účastník sexuálního aktu je uzavřen ve svém vlastním módu prožívání bez toho, aniž by opravdu vnímal, co prožívá jeho partner. Nemůže mezi nimi nastat žádná opravdová zpětná vazba. Jediné sdílení, jež je za daných okolností možné, je verbalizace a sledování fyzických reakcí, které nikdy nemohou sdělit opravdové subjektivní zážitky v jejich esenci a substanci. Všechno probíhá v zevnějšnostech. Toto je jeden z hlavních důvodů, proč lidský sexuální styk v jeho nejzazším smyslu není nikdy plně uspokojující.

Proto se lidé na Zemi sexuálně přitahují v první řadě vnějším zjevem, velmi často na první pohled, spíše než duchovními a duševními rysy. Toto je další důvod, proč na planetě Zemi nejsou možná žádná opravdová manželství. Pseudotvůrci nemohli připustit pokračování pravého sdílení se během sexuálního styku, protože by to vedlo lidi právě k opaku toho, čeho chtěli dosáhnout - zničení duchovnosti. Z tohoto důvodu jsou lidé na Zemi pouze v zevnějšnostech sexuality a nikdy v jejich niternostech.

2. Fyzické aspekty sexuálního aktu jsou v duchovním světě rozdílné od těchto aspektů na planetě Zemi. Není žádné fyzické vniknutí penisu do vagíny. Toto je anatomická zvláštnost, která byla zfabrikována pseudotvůrci, aby udržela lidi mimo niternost a duchovnost sexuality. Místo toho tam existuje něco jako vmísení se jednoho do druhého, vplynutí v celost něčího jsoucna a bytí, esence a substance, dojmu a vyjádření. V tomto okamžiku se stávají jeden druhým, ale zároveň si zachovávají své oddělené identity a subjektivní zážitky, které jsou synchronně promítány do druhé bytosti. Když je tato výměna ukončena, je jejím výsledkem nepopsatelná rozkoš a blaho v souběžném a vzájemném orgasmu. V procesu orgasmu jeden prožívá svůj vlastní orgasmus, orgasmus svého partnera a sjednocený orgasmus obou.

Velmi vzdálenou a nepřesnou analogií takového sexuálního styku by bylo možné poněkud pochopit, kdybyste si představili, že každý partner má obojí - penis i vagínu. Když by takovíto dva jedinci přistoupili k sexuálnímu styku, pronikal by jeden do druhého a zároveň by každý prožíval, jak jeho partner proniká do něj. V duchovním světě neexistuje jednostranné proniknutí, aniž by jeden nebyl proniknut, a není možné přijímání, aniž by jeden nebyl přijímán. To by se přičilo samé povaze duchovnosti. Něco takového na Zemi není možné.

Toto je zase další z důvodů, proč opravdová manželství na Zemi nejsou možná. Pravé manželství vyžaduje, aby se odehrála taková úplná výměna. Poněvadž lidé na Zemi nejsou dokonce ani fyzicky a anatomicky vybaveni pro takové zážitky, nemohou být v opravdovém manželství.

Proto v budoucnosti, až vejde do bytí Nový duchovní věk, bude nezbytná rozsáhlá rekonstrukce lidských anatomických, fyziologických, biologických a hormonálních

orgánů, duševních a duchovních postojů s nimi korespondujících.

3. Donedávna byl sexuální styk lidí ze Země v duchovním světě omezen na úroveň, oblast a společnost, kde dotyčný jedinec žil a byl její součástí. Od rozsáhlé reorganizace a zrušení ohraničení a omezení, a vytvoření nové nebeské společnosti Pánem, nejsou již takováto omezení více potřebná. Byly tedy pro všechny ty, jichž se to týká, otevřeny dveře k životu s hlubšími zážitky, k ostatním dimenzím, úrovním, stupňům a krokům, takže se mohou zrodit hlubší a duchovnější poznatky, ideje, představy, myšlenky atd. To rozšiřuje a obohacuje život a sexualitu všech do dosud neznámých rozměrů. Takový stav vede každého k širším a hlubším znalostem o Pánu a lásce k němu, k jiným a k sobě. Z toho pramení hlubší duchovní užití, které umožňuje těsnější přiblížení se a větší totožnost s Absolutním Stavem, Procesem a Kondicí Nejvyššího. Takže každý se může stát lepší, více duchovní, více milující a moudřejší sentientní entitou.

A toto je konec tohoto poselství.

POSELSTVÍ ŠESTNÁCTÉ

Pokračování o sexualitě v duchovním světě na planetě Zemi.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 53 – 54, Poselství 16.

Dne 11. dubna 1982, během letu z Miami do Los Angeles.

Během tohoto letu jsem přijal od Pána následující poselství.

Toto je pokračování včerejšího tématu o sexualitě v duchovním světě a na planetě Zemi.

Jak se včera uvedlo, v duchovním světě je přitažlivost určována duchovním stavem jedince. Proto je jeden přitahován k niternostem svého partnera. Niternosti určují vzhled vnější fyzické formy (pozn. fyzická forma nutně neznamená hmotnou formu z elementů přírodního stupně). Mezi vnitřním duchovním světem a procesem a fyzickou vnější formou a zevním zjevem není a nikdy nemůže být žádný nesoulad. Jedinec se skutečně jeví takovým, jakým je ve své duchovní esenci a substanci. Proto je sexuální přitažlivost vždy určována čistě duchovními podmínkami. Být sexuálně přitahován tímto způsobem je náležitý a správný univerzální řád a zákon jsoucna a bytí.

Nicméně situace na planetě Zemi je odlišná. Negativní stav a proces zde převažuje a vládne. Proto sexuální přitažlivost na Zemi sleduje překroucený, převrácený a nepřirozený řád. Přitažlivost se ve většině případů iniciuje ve vnějšnostech fyzického zjevu a potom snad přechází do duševní a možná do duchovní přitažlivosti. Takové zvrácení tohoto procesu nemůže vést k náležitému porozumění a prožití pravé duchovnosti sexuality a sexuální přitažlivosti.

Kvůli obrácení tohoto procesu nejsou rozpory mezi fyzickou formou, fyzickým zjevem a jeho duchovním a duševním stavem a kondicí pouze výjimečné, ale jsou vlastně častou událostí a obecným pravidlem. Jeden se může fyzicky jevit jako velmi atraktivní a krásný, zatímco jeho duchovní stav, kondice a proces je ve stejném okamžiku ošklivý, disharmonický a negativně zaměřený. A opačně, samozřejmě může někdo být fyzicky a externě nepřitažlivý a mít málo nebo vůbec žádný sexuální půvab, a přece ve stejné chvíli může být krásný a velmi duchovně a duševně přitažlivý. Taková situace je možná pouze pod nadvládou negativního stavu. Nikde jinde ve zbytku vesmíru neexistuje. To je jeden z mnoha zdrojů ničivých sexuálních problémů a sexuálních problémů a sexuálních zvráceností, kterými jsou lidé na planetě Zemi vystaveni a kterými trpí.

Jiným problémem sexuality na Zemi je anatomická struktura a umístění pohlavních orgánů, které mají na starosti odstraňování a vylučování odpadů z těla. Pohlavní orgány jsou takto sdíleny s močovým traktem a jsou v blízkém sousedství s konečníkem. Tyto části se nazývají nečistými částmi lidského těla, protože odvádí odpad, jenž je zapáchající, špinavý, necudný, odpuzující a má pouze negativní konotaci a korespondenci se stavy a procesy v peklech (Swedenborg zdůraznil, že stolice koresponduje se zlem, zatímco moč s nepravdou). Toto umístění a konotace jsou záměrným výsledkem genetické manipulace pseudotvůrců. Podporuje to nevědomou a v mnoha případech vědomou představu o sexu a sexuálních potížích. Velmi často se to považuje za nečisté, necudné, odpuzující a nemorální. To vede opět

k větší bídě, utrpení a pocitu viny ze sexuální touhy a sexuálních citů. Taková situace je příčinou všech typů sexuálních zvráceností a základním zdrojem všech sexuálních chorob.

V duchovním světě je v tomto ohledu situace rozdílná. Cokoliv se tam konzumuje ve formě potravy či nápojů, není potřeba vylučovat, poněvadž se žádné odpady neprodukuje (v pozitivním stavu nebe). Vše je kompletně využito, absorbováno a přeměněno na čistou duchovní a duševní energii, která vyzařuje z těla v podobě krásného světla, rozličných barev a jejich nejvybranějších kombinací, a v půvabných a nepředstavitelně krásných vůních. Žádné negativní konotace sexu a sexuálních pocitů tam tedy žádným způsobem nejsou možné. Jediná možná konotace je konotace krásy, tvořivosti, radosti, půvabu, rozkoše, pocitu naplnění a vyšší duchovní uvědomělosti atd., která každého motivuje k zapojení do více sexuálních styků, aby sdílel tuto nepopsatelnou rozkoš a krásu se všemi, kteří mají podobné touhy. Toto je jeden z důvodů, proč po sexuálním styku v duchovním světě pozitivního stavu a procesu nemůže jedinec nikdy mít pocit zármutku, dočasné impotence nebo dočasného nedostatku další energie pro sexuální výkon atd., jako se to stává lidem na Zemi. Lidé na Zemi nemohou docílit sdílení se a výměny (jako výsledku sexuálního styku), jako lidé v nebesích. Proto zakončují sexuální styk pocity vyčerpání, frustrace a deprese. Vždy se dostaví otravné pocity toho, že něco velmi vitálního lidskému sexuálnímu prožitku chybí. To je další důvod, proč opravdová manželství na Zemi jsou nemožná.

Takové negativní stavy, procesy a pocity lidí na Zemi, jsou kromě jiného, výsledkem zvrácení procesu jejich sexuální přitažlivosti (jako výsledek obecného překroucení řádu duchovního rozvoje). Toto také pseudotvůrci geneticky determinovali.

Opravdové manželství vyžaduje odlišný duchovní řád a v souvztáznosti s ním, odlišnou fyzickou a anatomickou strukturu lidského mozku a těla, než v současnosti existuje na Zemi. To také vyžaduje celkově odlišné chápání pojmu sexuality a jejího pojetí, postoje k ní a jejího praktikování.

Negativní konotaci, kterou sexualita získala od jejího spojení s nečistými částmi lidského těla, musí být odstraněna a restrukturalizována. Místo spojování sexu a sexuálních tužeb s pekly (jak chtěli pseudotvůrci), je nezbytné spojit je s nebesy a s duchovností, ke kterým patří. Vyžaduje to mnoho práce spočívající ve změnách lidských postojů ohledně sexuality a sexuálních tužeb a jejich korespondencí s duchovními a duševními stavy, podmínkami a procesy.

Na druhé straně se sexualita v negativních stavech pekel odvozuje ze spojení zla a nepravdy. Protože nic produktivního, konstruktivního ani tvořivého nemůže vyplývat z takového spojení, všechno tam končí v negativitě a odpadu. Takže cokoliv je spotřebováno, změní se na odpad. Proto identifikace s negativním stavem dělá sexualitu v pravdě necudnou, špinavou, odpornou, zapáchající a protivící se. Ale v peklech milují takovou konotaci sexuality i spojitost se stolicí a močí. To je jejich pseudorozkoš a pseudopotěšení.

Výsledkem takového sexuálního spojení (mezi maskulinitou a feminitou) je tam zrození zvrácenosti a všech druhů negativních a protivných idejí, myšlenek, pojmů a představ, které produkují takové odporné pachy, že každý, kdo není z tohoto stavu, může omdlít.

A to je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ SEDMNÁCTÉ

O tom, jak se určuje dlouhověkost lidského přírodního života na Zemi.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 55 – 58, Poselství 17.

Dne 16. dubna v Santa Barbaře, Kalifornie, USA.

Dnes byla přijata od Nejvyššího následující poselství.

Dnes jen dvě poznámky:

Zprvé, délka lidského přírodního života na Zemi není z pozice duchovních principů chápána v termínech fyzikálního lineárního času - v rocích, měsících, týdnech, hodinách, minutách a sekundách. Duchovní svět nepojímá v takových pojmech. Namísto toho se určuje stupněm a mírou užitečnosti, produktivity, konstruktivnosti a tvořivosti jednotlivcov života. Takže když Pán někomu říká: „Budeš dlouho žít, protože pomáháš“, neznamená to nutně dlouhý fyzický život v časových kategoriích. Znamená to dlouhý život obsahem. Někdo může žít např. 30 nebo 40 let v lidských pozemských pojmech, a přesto vzhledem k jeho velmi produktivnímu a užitečnému životu může ve skutečnosti žít dlouhý život. Na druhé straně někteří lidé mohou žít více než 90 let, ale protože většinou tyto roky vyplývali na nedůležité a povrchní záležitosti, mohou fakticky žít velmi krátký život.

Takhle by se délka pozemského života měla určovat. Fyzický aspekt dlouhověkosti se může, ale také nemusí krýt s duchovním. Pamatujte na to, že ve skutečnosti neexistuje stárání. Stárnutí lidského fyzického těla je výsledek existence negativního stavu a genetických manipulací pseudotvůrců. Předtím, než negativní stav na Zemi nastal, neexistovalo žádné zjevné stárnutí lidské tkáně. Duch a duše samozřejmě nikdy nemohou stárnout. Stále se nachází v prvotním tvořivém a produktivním věku až na věčnost. Takže lidé v období před Pádem nikdy neměřili délku svého života na Zemi přírodním časem. Raději určovali svůj životní věk stupněm, do jakého jedinec splnil své poslání a užitečností jeho vlastního jsoucná a bytí v přírodním stupni.

Druhá poznámka: Pan Paul O. ze Santa Barbary v Kalifornii má pravdu ve svém předpokladu, že v historii lidí na planetě Zemi existovala doba, kdy knihy, jako Bible, nebyly nutné. Neexistovaly. Toto je zcela pravda pro období před Pádem. V zásadě jsou dva důvody, proč tehdy takové knihy nebyly nutné. Zprvé: Lidé v prvním časovém úseku měli nepřetržitě po čtyřadvacet hodin přímý přístup ke všem dimenzím, úrovním, stupňům a krokům jsoucná a bytí. Přímou komunikovali s Nejvyšším a všemi členy duchovního světa všemi způsoby a nástroji komunikace. Viděli je, slyšeli je, vcházel s nimi do styku jak v duchu, duši i těle a všemi vjemovými vstupy i výstupy, které jim náležely. Ohledně jakýchkoli otázek, které měli, či znalostí, které potřebovali získat, se dotazovali přímo a přímo je obdrželi. Za takovýchto podmínek by bylo nadbytečné mít Bibli nebo podobné knihy. Za druhé nebyla veškerá lidská mysl těchto lidí, tedy ani žádná její část, oblast, úroveň ani stupeň, žádným způsobem v modalitě nevědomosti. Tehdy neexistovaly žádné nevědomé procesy. Každý měl přímý a vědomý přístup do všech úrovní své mysli a zvláště do své Niterné mysli, kde Pán následuje a je přítomen v každém. Konec konců jak každý s Nejvyšším komunikuje? Skrze vlastní Niternou mysl, jí a v ní. Myslet si, že je nějaký jiný platný

způsob komunikace s Pánem, znamená myslet neduchovně, což je myslet z pozice pekel.

Jelikož si jedinec vždy nepřetržitě tato fakta vědomě uvědomoval a jelikož se vždy obracel na svou Niternou mysl, a tedy k Pánu, nepotřeboval žádné vnější prostředky, jako např. Bibli, pro komunikaci nebo pro spojení s Pánem či duchovním světem. Ve skutečnosti byl v neustálé shodě s duchem, duší a tělem a se všemi jejich náležitými dimenzemi, úrovněmi, stupni a kroky.

Nutnost Bible a jiných jí podobných knih se objevila, když začal tzv. Pád. Když se lidé začali odvracet od řádu Stvoření a převracet jej a začali se obracet od „uvnitř“ k „vně“, bylo nezbytné poskytnout nějaké prostředky, které by jim udržovaly připomínku vnitřně - duchovního, takže by udržovaly jakási pouta a spojení s duchovním stupněm.

Problém nastal tehdy, když se jedinec začal obracet od „uvnitř“ k „vně“ a počal ztrácet vědomé uvědomění si toho „uvnitř“. Potom začal ztrácet vědomé uvědomění si Boha, duchovního světa, Niterné mysli a všech duchovních záležitostí. Od takové ztráty je už jenom velmi krátký krůček k úplnému popření jejich existence. Čím více se obracel k „vně“, tím více převládaly nevědomé procesy. Tak se v jednom okamžiku lidské historie stala lidská mysl téměř prázdnou a lidé se rodili v úplné nevědomosti. Přes 95 % lidské mysli je v současnosti na Zemi v nevědomé modalitě jsoucna a bytí. Toto číslo je přesnou souvztažností se stavem duchovních záležitostí lidstva. To jest, jak málo duchovnosti zbývá v lidech v současné době; ano, méně než 5 % (když použijeme lidských statistických termínů).

Aby takováto situace neměla za výsledek duchovní smrt lidí na Zemi, Božská prozřetelnost Nejvyššího poskytla vnější prostředky pro udržení lidí v jakési formě spojení a kontaktu s Pánem, jejich Niternou myslí a duchovním světem. Většinou je to nepřímý a nevědomý přístup dostatečný k podpoře a udržení podpůrného systému života kohokoliv bez ohledu na to, nakolik se fakt plynutí života z duchovního do přírodního popírá.

Vnější a nepřímé prostředky spojení přišly v psané formě spisů tzv. svatých knih takových jako křesťanská Bible. Tyto knihy nebo spisy počaly na začátku Pádu.

Je důležité si pamatovat, že tzv. Pád se nestal přes noc, jak mnoho lidí věří. Proces Pádu byl postupný a kontinuální po mnoho miliónů let. Od okamžiku prvního kroku ve směru Pádu až k okamžiku fabrikace jeskynního člověka uplynulo přibližně 30 miliónů let (v lidských pojmech na Zemi); následující historie lidstva se datuje přibližně na 4 miliony let.

První kniha podobná Bibli (co do její funkce, ale ne co do její metodologie) se objevila přibližně před 24 miliony let. Co se této věci týče, včetně současné křesťanské Bible a ostatních v současnosti existujících svatých knih na Zemi existovalo 8 skupin takových knih. Dvě nebo tři jsou stručně zmíněny ve Starém zákoně a ve spisech Swedenborgových. Existence ostatních nebyla doposud nikomu známa, až prostřednictvím tohoto poselství. To je první zmínka o tomto faktu. Kromě současných svatých knih se stopy po předchozích svatých knihách úplně ztratily. Žádný záznam o jejich existenci se nezachoval, kromě dotyčných zmínek ve Starém zákoně a spisech Swedenborgových. Božská Prozřetelnost to tak zařídila, aby tyto ztracené knihy nepadly do rukou „moderního člověka“, protože obsahovaly tak mnoho otevřených a přístupných znalostí v takovém rozsahu, že by daly lidem nepředstavitelnou sílu, které by mohly být užity pro negativní destruktivní a neduchovní účely. Fakticky se tyto knihy ztratily, aby se lidé ochránili před sebezničením. Mohou být odhaleny v

budoucnu, jestliže to Nejvyšší bude pokládat za vhodné a bezpečné.

Znovu si musíte uvědomit, že úplné obrácení a převrácení řádu Stvoření se nepříhodilo přes noc. Byl to postupný proces. První skupina svatých knih proto byla přizpůsobena duchovním podmínkám lidí, kteří nebyli ještě zcela zkaženi zly a nepravdami, a jejichž mysl tudíž ještě nebyla vložena do nevědomé modality, jaká existuje současných lidí. Z tohoto důvodu způsob napsání těchto knih nebyl tak skrytý a temný, jako je tomu u současných svatých knih. Každý na začátku Pádu mohl na první pohled vidět a objevit všechny úrovně a stupně souvztažností, jimiž a skrze něž byly tyto knihy napsány, a rozumět jejich významu, významnosti a univerzálnímu použití. Takové chápání jim dalo neobvyklou sílu mysli a znalost souvztažností, které obsahovaly pravé tajemství života. (Pozdější generace toto tajemství využily pro fabrikaci jeskynního člověka.)

Avšak jak se lidé obraceli více a více k zevnějšnostem, stávající se tak sami více zvnějškovatělými, bylo nezbytné přizpůsobit styl psaní těchto knih duchovnímu rozpoložení lidí, aby se sami nezničili tím, že měli přístup k tak ohromným silám. Proto každá následující skupina svatých knih byla napsána takovým způsobem, že duchovní a duševní smysl a jejich souvztažnostní význam byl méně a méně zřetelný, rozeznatelný, pochopitelný a využitelný lidmi, kteří tou dobou ztratili většinu uvědomělých procesů své mysli. Když nastala potřeba modifikace těchto knih, bylo zařízeno Božskou Prozřetelností Nejvyššího, že se ztratily a byla napsána nová sada již přizpůsobených knih k tomuto regresivnímu duchovnímu stavu lidí.

V průběhu historie psaní těchto knih zůstávalo v lidech méně a méně duchovnosti a méně a méně vnímali a přijímali chápání jejich niterného a vnitřního významu, až přišla doba, kdy veškeré významy byly úplně ztraceny na mnoho tisíc let a v úvahu se pak bral pouze jejich doslovný význam. Tato situace trvala až do časů Swedenborgových. Ten oživil pravdu ohledně zmíněných knih, zdůrazňuje, že měly mnohonásobné významy a uvnitř obsahovaly neobvyklá a nepopsatelná tajemství (arkána, jak je nazývá), jež měla vztah k duchovním záležitostem, Bohu, duchovnímu světu a životu.

Opětovné objevení této znalosti Swedenborgem lze považovat za milník, bod obratu lidské historie. Lidé si stále neuvědomují plný dopad a důsledek, jaký toto znovuobjevení bude mít na budoucí úděl lidstva. Zastavilo proces duchovní regrese, která lidstvo do té doby provádělo, a odstartoval přechodné období, období opětovného duchovního probuzení, jež předchází období opětovného nabytí pravého duchovního pokroku čili Nového duchovního věku.

Otázkou tady je - budou Bible a jí podobné svaté knihy nutné v Novém duchovním věku?

Odpověď na tuto otázku závisí na tom, jak dlouho bude negativní stav existovat. Pokud na Zemi bude existovat negativní stav, budou také existovat nevědomost a nevědomé procesy. A pokud tyto budou existovat, Bible a jiné knihy neztratí svou duchovní užitečnost, kterou poskytují pro takové typy lidí.

Je třeba si pamatovat, že pokud negativní stav bude existovat, vždy se bude snažit útočit a vést lítou duchovní válku s pozitivním stavem. Prostředky, postupy, důsledky a následky takovýchto duchovních bojů a způsoby jejich překonání jsou zaznamenány v niterném a vnitřním významu Bible (kromě mnoha jiného). Pokud taková situace bude existovat, Bible v tomto smyslu nikdy nemůže ztratit svou užitečnost. Nic, co je napsáno v Bibli, se nemůže vyplnit, pokud negativní stav existuje. V tomto ohledu se Swedenborg mýlil, když předpokládal, že to, co bylo předpovězeno ve Zjevení sv.

Jana, se v té době (18. století) vyplnilo. Fakticky se to naplnilo a bylo ukončeno pouze v omezeném smyslu na jedné úrovni a v malé oblasti intermediálního světa, která došla ke svému konci. Avšak všechny ostatní aspekty a dimenze tohoto zjevení nebyly ve Swedenborgově době ani zdaleka dotčeny. Důvody tohoto nutného omylu byly diskutovány jinde.

Tehdy, jestliže a když lidé na Zemi odmítnou negativní stav, pekla budou uvedena mimo dosah a plně se uzavřou, teprve tehdy všechny nevědomé procesy budou odstraněny a bude otevřen přímý přístup k vlastní Niterné mysli a do duchovního světa. Každý bude s to komunikovat se všemi úrovněmi, dimenzemi, sférami, stupni a kroky a budou k dispozici bezprostřední znalosti všeho, co jedinec bude potřebovat vzhledem ke všem aspektům jeho života. Potom a teprve tehdy Bible a ostatní svaté knihy splní svoji užitečnost a více již nebudou nutné.

Pokud Pekla existují (ačkoli mimo dosah lidí na Zemi a úplně uzavřena), budou lidé v peklech stále takové knihy potřebovat k udržování svých podpůrných životních systémů nepřímými vnějšími prostředky spojení s duchovností a budou jim neustále dávat možnost změnit se a ustoupit od zel a nepravd. Jestliže a když pekla přestanou existovat, všechny takové knihy se stanou zbytečnými.

Je nutné si pamatovat, že nutnost mít tyto knihy znamená duchovní recesi. Označují nízkou úroveň pravé duchovnosti. Jsou zevními nástroji ukazujícími cestu do niterností, to jest k pravé duchovnosti. Jakmile jeden dosáhne stavu plné duchovnosti a navrátí se ke svým niternostem, tj. k Pánu, nebude se už muset spoléhat na vnější vstupy, aby byl duchovním. Potom budou mít tyto knihy jen historickou a vzdělávací hodnotu.

Toto je závěr dnešního poselství.

POSELSTVÍ OSMNÁCTÉ

Více o filosofii Nové školy v duchovním světě.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 59 – 60, Poselství 18.

Dne 17. dubna 1982.

Dnes byla přijata od Pána následující poselství.

Je čas velmi stručně uvážit některé další body filosofie Nové školy duchovních obrození, opětovného poznání a restrukturalizace, která brzy vstoupí do bytí.

Dnes může být zjeveno následující:

1. Všechny programy této školy budou uspořádány tak, aby poskytly příležitosti všem zúčastněným nejen k poučení, ale i k opravdové změně. Nikomu nebude dovoleno vstoupit do této školy pouze za účelem shromáždění informací a vědomostí. Zvědavost kvůli zvědavosti, poznání kvůli poznání a sbírání informací a znalostí kvůli sbírání informací a znalostí nebudou mít v této škole místo. Taková nízká motivace vymaže jakoukoli znalost či paměť toho, jak tuto školu nalézt, lokalizovat a vstoupit do ní. Jeden ji může nalézt, lokalizovat či do ní vstoupit jen tehdy, jestliže hluboce cítí, touží a z hloubi vlastního srdce baží dle vlastní svobodné volby, aby byl poučen, vzdělán, či získával znalosti a informace za účelem kompletní restrukturalizace, přestavby a základních změn vlastní mysli, srdce a stylu života čili svého ducha, duše, těla a chování.

Účelem vstupu na tuto školu bude změnit se k lepšímu ve všech ohledech bez výjimky a výluky (v duchu, duši, těle, postojích, úmyslu, chování atd.). Pro takové důkladné změny budou poskytnuty všechny prostředky. Jedinec se bude učit a osvojovat si vědomosti a informace konáním a stáváním se; jedinec bude konat a stávat se učením a získáváním vědomostí a informací.

Jestliže jakékoliv vědomosti anebo informace nepovedou ke změnám jedince, budou neužitečné. Proto jakékoliv nabyté vědomosti, informace a poučení bude mít bezprostřední důsledný dopad, manifestaci, aktualizaci a realizaci v jeho myšlení, vůli, citech, emocích, úmyslech, touhách, postojích, činech, chování, vztazích a zjevu na všech úrovních jeho ducha, duše, těla simultánně. Toto bude pravdou ohledně jeho vlastního pojmání sebe sama, obrazu sebe sama, vnímání sebe sama a jeho vlastního vnímání, chápání a vztahovosti vzhledem k druhým a, ve vyšším smyslu, k Nejvyššímu.

2. Každý v této škole, ať je učitel, terapeut, duchovní, asistent, pobočník, rezident, student či pacient, bude od Pána vybaven velice speciálními schopnostmi, dary a nástroji pro vyhledávání, nalézání, určování a používání nejvhodnějších, nejefektivnějších, nejvýkonnějších, nedostatečnějších a neúspěšnějších způsobů a metod vykonání procesu změny, jak byl popsán v bodě 1, s respektem k jedincovým individuálním, osobním a intimním potřebám, volbám a touhám v souladu se strukturou a dynamikou jeho mysli, utvořením jeho osobnosti a obsahem jeho jedinečné individuality. Toto bude individuální přístup. Nebude možné ani dovolené žádné zobecňování či analogizování od případu k případu. Nicméně každý bude

přispívat k obecným znalostem sdílením svých zkušeností se všemi ostatními a sdílením zkušeností druhých za účelem zvelebování, obohacování a vzájemného prospěchu. Toto bude skupinový přístup.

Při pohledu na tento fakt, povede vyhledávání, nalézání, určování a používání nejefektivnějších způsobů změn k ustanovení způsobů, metod, taktik, podmínek, stavů a procesů k tomu, aby se taková změna udála nanejvýš efektivně, prospěšně, ekonomicky, rychle, jednoduše, důkladně a fundamentálně. Pro každého jednotlivce se určí a použije nejvhodnější tempo k završení jeho účelu a cíle, aby ve škole pobýval způsobem nejrychlejším, nejbezpečnějším a nejvíce užitečným bez žádných tlaků, stresů či nerealistických očekávání, ale také bez zpoždění nebo odkladů.

3. Každý účastník školy bude pod přímou záštitou a vedením Nejvyššího, procesem hlubokého zkoumání sama sebe, vyšetřování sama sebe a vnímáním sama sebe ze své vlastní svobodné vůle a volby aktivně, tvořivě a nápaditě určovat, budovat, formovat, ustanovovat, aktivovat vlastní budoucí osud, který bude v souhlase s jedinečnou strukturou a dynamikou vlastní mysli a osobnosti a jím vybraným umístěním v hierarchii duchovní organizace, za účelem přiblížení se k Nejvyššímu způsobem nejužitečnějším, jedinečným, nejspokojivějším a neopakovatelným.

Takové uspořádání, budování, určování, formování, ustanovení a aktivace vlastního nového osudu pod přímým vedením Nejvyššího bude hlavním účelem a cílem pro pobývání v této škole. Kdokoli do této školy přichází, přijde s tímto vyšším účelem v mysli. Ten bude nejzazším dostižením pobytu v této škole. Jedinec bude s to tuto školu absolvovat jedině poté, co tohoto vyššího cíle dosáhne.

Když jeden bude studovat, formovat, ustanovovat, určovat, budovat a aktivovat svůj osud, bude to činit s velmi důležitým principem v mysli. Jakýkoli úděl vybraný procesem, který je zde popsán, bude vyžadovat během jeho realizace, aktualizace a naplnění v životě neustálé zdokonalování, modifikace, nové ohodnocování a formulování, zlepšování, zvelebování, obohacování a, jestliže to bude nezbytné a bude se to jevit jako vhodné a správné, také celkovou změnu buď jeho obsahu, metody nebo jeho použití, stylu, manifestace, následku nebo zkušenosti ve všem či v něčem ze shora popsaného. V každém jednotlivci, který absolvuje tu školu, bude zabudován tento princip, jež bude průběžně procvičován, renovován a ustavován znovu tak, aby již nikdo sám sebe neshledal s neduchovními a nesprávnými idejemi, že je navždy uzavřen ve vlastním osudu.

Toto je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ DEVATENÁCTÉ

Více o struktuře a funkci Nové nebeské společnosti.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 61 – 64, Poselství 19.

Dne 18. dubna 1982.

Nejvyšší dnes zjevil následující poselství.

Dnes může být stručně odhaleno něco více o struktuře a funkci Nové nebeské společnosti nedávno stvořené a založené Pánem.

V současnosti existují tři body k uvážení:

1. Pozice této společnosti v hierarchii duchovní organizace. Tato pozice může být myslitelná dvěma způsoby: Za prvé, uvnitř struktury duchovního světa a sestávajícího z lidí, kteří přišli z planety Země; za druhé, ve struktuře veškerého duchovního světa neomezeného pouze na lidi zvláštního pozemského původu.

V prvním případě nová společnost může být pojímána jako nejvyšší duchovní stav a proces, který je pro lidi ze Země v duchovním světě dosažitelný. Tato nová společnost reprezentuje to nejnižší z jejich nejnižšího. V tomto smyslu, pokud se týká tohoto časového cyklu a této oblasti stvoření (lidstva z planety Země), mohou být pojaty jako bytosti jsoucí v nejtěsnější blízkosti k Nejvyššímu a v největší shodnosti s Nejvyšším. Tohle je kvalitativně odlišný stav a proces. dosud žádné takové zkušenosti nebyly pro lidi ze Země v duchovním světě k dispozici.

Ovšem jedna vážná varovná poznámka: Při hodnocení pozice nové nebeské společnosti nebo jakékoliv takové společnosti, musí se zcela zanechat lineárního způsobu myšlení. Jinak se jeden ocitne v hrubém omylu a překroucení.

Blízkost stavů a procesů v duchovním světě se může koncipovat a vnímat pouze simultánním nebo diskrétním způsobem. Linearita existuje jen v relativním smyslu a jen uvnitř společnosti, ale nikdy ne ve vztazích jedné společnosti ke druhé. Není tudíž v pozitivním stavu možný žádný pojem nadřazenosti nebo podřazenosti. Takže když v pozitivním stavu někdo slyší druhého hovořit o tom, že je z vyšší společnosti, nijak to neznamena, že jeden je nadřazen či podřazen druhému. Ve svých vlastních zvláštních a jedinečných pozicích v hierarchii duchovní organizace jsou ve vztazích jednoho k druhému vždy diskrétní. Jejich pozice je vždy určena stupněm přiblížení k Absolutnímu stavu a intenzitou totožnosti s Absolutním procesem Nejvyššího. Bez ohledu na stupeň a intenzitu je každý stejně tak hodnotný, potřebný, nutný a užitečný jako kdokoliv jiný. Dokonce by se nikdy nedostal ani do nejdálšího bytí bez druhých. (Viz. poselství z 3.-4. dubna 1982.) Na toto se musí vždy pamatovat, aby se vyhnulo hrubým omylům při zabývání se pojetím hierarchie v duchovní organizaci.

Takže je možné říci, že nová nebeská společnost zaujímá v tomto smyslu dosud nejvyšší úroveň duchovnosti existující uvnitř duchovního světa lidí z planety Země. Jak bylo již řečeno, tato společnost je integrátorem všech pozitivních stavů a procesů, které kdy v tomto světě existovaly.

Takové vnímání je však platné pouze při nazírání z „uvnitř“ duchovního světa

složeného jen z lidí ze Země. Jestliže se však na ni podíváte z pohledu celého Stvoření v jsoucnu a bytí, vjem se změni - bude určen pozicí, jakou zaujímají lidé z veškerého duchovního světa v hierarchii duchovní organizace, celého Stvoření, kterou zaujímá v současném časovém cyklu. Tuto pozici lze vzdáleně srovnat s funkcí nejzevnějších sensorických orgánů lidského těla a s některými nejzevnějšími funkcemi lidské kůže, zvláště pak v oblastech chodidel a malíčků na noze. V obecnějším smyslu lidé tohoto zvláštního duchovního světa jsou reprezentanty a souvztažnostmi vnějších zevněžností duchovnosti. Duchovnost se, jako cokoli jiného, skládá ze svých vlastních stupňů, úrovní a kroků od nejvnitřnějšího k nejzevnějšímu. Duchovní svět lidí ze Země svojí pozicí označuje tuto nejzazší vnějškovost zevněžností duchovnosti nebo některé její duchovní sensorické orgány.

V tomto ohledu nová nebeská společnost reprezentuje niternost nejzazší vnějškovosti zevněžností duchovnosti neboli její jemnou, citlivou a integrující součást, jež může posílat, přijímat a přenášet veškeré a jakékoli informace a zkušenosti, které vznikají v jakékoli části Velkého člověka - celého Stvoření. (Swedenborg objevil, že duchovní nebesa se jeví ve formě člověka s tím, že každá společnost poskytuje duchovním nebesům svůj užitek a funkce podobně jako naše buňky a orgány v našich vlastních tělech.) Toto je velmi důležitý prvek, neboť touto svou funkcí dává smysl jakékoli události konající se po celém Stvoření a překládá a interpretuje ji do jazyka, který je srozumitelný pro kohokoli na jakékoli úrovni. Je to spojující linka vnějškovosti zevněžností duchovnosti se zbytkem veškeré duchovnosti a obráceně - zbytek veškeré duchovnosti je spojen s nejzevnější oblastí její aktualizace a realizace, což jí dává skutečný smysl a realitu její celosti a plnosti.

2. Existence typické lidské éry v duchovním světě (zvláště v intermediálním) bránila existenci této vitální linky a spojovače. Tato linka chyběla. To je také důvodem, proč byly rozličné společnosti duchovního světa lidí ze Země tak izolovány, omezeny, separovány a ohraničeny ve svých hranicích, a proto existoval jen velmi malý kontakt a přímá komunikace s ostatními částmi Stvoření.

Důvodem proč nebylo donedávna proveditelné mít takovou společnost, byla její citlivá struktura a pozice. Jsou linkou a spojníkem všeho v duchovním světě lidí ze Země, nevyhnutelně by přenášela negativní stav a proces do všech ostatních oblastí Stvoření, což by mělo za výsledek směsici negativního stavu a procesu se stavy a procesy pozitivními. Tato transmise a směsice by zapříčinily tak strašný a neuvěřitelný zmatek a zmatení, že nikdo a nic by nemohlo přežít. Bylo by to proto, že by zbytek stvoření přijímal negativitu jako přicházející od Nejvyššího. Takové uvažování je koncem jakéhokoli duchovního života. Konec duchovního života je koncem jakéhokoli života.

Avšak jakmile se negativní panování lidské éry z intermediálního světa odstraní a vše se uvede pod kontrolu pozitivního stavu, lze aktivovat plné fungování nové nebeské společnosti. Třebaže vytvoření nové nebeské společnosti předchází eliminaci lidské éry v intermediálním světě (koneckonců pomáhá Pánu v procesu této eliminace), její plná univerzální funkce nemůže být aktivována, dokud se negativita neodstraní. Po odstranění negativní lidské éry žádný proces negativního stavu a procesu směrem vzhůru nebude možný; to vyloučí nebezpečí z přijetí a předání myšlenek a hnutí myslí, které nebudou od Pána a Pánovy. Tak mohou být otevřeny všechny dveře a mohou se ustanovit a aktivovat vitální linka i spojovací článek k veškeré duchovnosti, které byly ztraceny na mnoho milionů let.

Pokud se přenosu negativního stavu a procesu týče, tím, že nemají žádné přímé předsunuté hlídky ve formě lidské éry v intermediálním světě, nebudou pekla s to co

přenášet směrem vzhůru, protože jakýkoliv negativní impuls by byl odražen zpět a nebyl by přijat či absorbován. Takže mohou přenášet pouze dolů lidem na Zemi, do svých vlastních nižších úrovní pekel a mezi pekly a nepřímo těm v peklech. Tito noví příchozí do intermediálního světa samozřejmě shlížejí dolů na pekla a cokoliv od nich přijmou, nemohou již přenášet směrem nahoru, ale pouze zpět do pekel.

Bylo tedy plně ustaveno nové zabezpečení a zajištění ve všech pozitivních stavech a procesech duchovního světa lidských tvorů ze Země a všude po celém intermediálním světě lidí ze Země, jakož i celková nadvláda nad pekly a všemi jejich zřízeními.

3. Pokud tak důležitá vazba, spojovací článek a integrátor Lásky a Moudrosti, Dobra a Pravdy, Dobročinnosti a Víry i pojetí Nejvyššího chybí, žádné znovuformulování principů duchovní homogenity není myslitelné a žádné kroky k odstraňování lidské éry a ke konečné eliminaci negativních stavů a procesů by nezačaly.

Problém je v tom, že tento proces eliminace nelze dobře zahájit z jakékoli vnější pozice. V první řadě je nutné jít k jejímu zdroji a motivujícím faktorům. Zdrojem a motivujícími faktory všech negativních stavů a procesů byli, jsou a budou pseudotvůrci ze svých pekel. Nehledě na skutečnost, že byli osobně Pánem ve formě Ježíše Krista umístěni a uzavřeni mimo hranice Stvoření, faktem samé své existence jsou pravou motivací a zdrojem bytí negativního stavu. Tudiž jakákoliv snaha eliminovat negativní stavy nebo přinejmenším je omezit a kontrolovat musí začít na jejich úrovni. Ale problémem bylo, že nikdo by do jejich pekel nemohl vstoupit a přežít. Jestliže by tam Pán vstoupil v osobě Jeho/Jejího oslaveného Lidství, okamžitě by byli zničeni. Jestliže by takto náhle zahynuli, motivující činitelé negativního stavu by zastavili napájení pseudoživota ve všech oblastech negativních stavů a procesů. Náhlé odstranění takového motivujícího faktoru života (třebaže zlého) by zapříčinilo takové zpuštění ve stvoření, že by se vše zničilo. Faktor vyvažování by náhle zmizel a tím by přestaly existovat všechny volby. Jestliže není nic na výběr, nemůže se žádný život udržet.

Pán mohl osobně vstoupit do pekel pseudotvůrců, aniž by je zničil, pouze v intermediálním stavu toho, co se nazývá Jeho/Její glorifikací, tím, že učinil/učinila Svě lidství Božským. Stalo se to v době mezi Jeho ukřižováním a zmrtvýchvstáním. Během tohoto mezidobí byl stav Ježíše Krista dostatečně zmírněn Jeho lidskými aspekty, které nebyly ještě zcela učiněny Božskými, takže bylo pro Něho možné úspěšně tam dokončit Svou misi bez toho, že by faktem své přítomnosti způsobil nějakou potřebu je zničit. Tento čin byl nejdůležitější - sám první krok a akt na začátku eliminace negativního stavu a omezení jeho funkce a rozpínavosti. Bez něho by se nemohlo učinit nic dalšího. Bez tohoto činu by se nová nebeská společnost nemohla nikdy zformovat. Bez jejího zformování by se nikdy nemohly opětovně ustanovit integrující principy duchovnosti a její homogenity. Bez tohoto by byl každý odsouzen být navždy uzavřen ve svém stavu a kondici.

Nicméně, aby se udělal další důležitý krok v procesu eliminace negativního stavu, bylo nezbytné, aby někdo smrtelný vstoupil do pekel pseudotvůrců a skrze tuto osobu mohl Nejvyšší pokročit s naplněním další části Svého Velkého plánu. Ale jak již bylo zmíněno, nikdo nemohl vstoupit na jejich úroveň za tehdy existujících duchovních podmínek a přežít. Problém byl ten, že ať byla tato osoba jakkoli duchovně silná nebo ať měla přijít z jakékoli dokonalé duchovní společnosti pozitivního stavu, stále by přicházela ze stavu izolace, separace, omezení, ohraničení a výlučnosti. Takové osobě by nebyly k dispozici žádné přímé linky k ostatním úrovním, stavům a procesům, krokům a stupňům, Lásky a Moudrosti, Dobra a Pravdy, Dobročinnosti a Víry atd. Vstoupit do pekel pseudotvůrců za předcházejících omezujících podmínek znamená

vstoupit na jejich panství za jejich podmínek. Konec konců by to především kvůli nim, že taková izolace, separace a omezení, jak jsou zde popsány, existovaly po celém duchovním světě lidí ze Země. To je jejich zbraň. Tudíž by takovou osobu okamžitě zničili. Pouze z pozice integrace všech aspektů pozitivních stavů a procesů lze vstoupit do jejich panství a nejen ho přežít, ale podrobit si ho.

Pán ale odstranil tato omezení, izolace, separace, ohraničení a nepřístupnosti a stvořil, zformoval, založil a aktivoval nový duchovní stav a proces integrace, unifikace, asimilace, jednoty a homogenity ve formě nové nebeské společnosti. Je to úplně jiná situace v celém duchovním světě lidí na Zemi. Dává členům této společnosti neobvyklé zbraně, taktiky, metody, jistotu, bezpečí a ochranu, což jim dovoluje vstoupit do pekel pseudotvůrců a vykonávat služby pro Pána podle Jeho/Jejího Velkého plánu spasení všech a eliminace negativního stavu bez nebezpečí pro ně či kohokoliv jiného. Nyní se může poprvé souboj s negativním stavem přenést tam, kam ve skutečnosti patří - do samého jádra, zdroje a motivujícího původu jeho jsoucna a bytí. Toto je jeden z nejvitálnějších a nejdůležitějších úkolů od Pána, které nová společnost ze Stvoření vykonává.

Dopady, důsledky a následky pro celé Stvoření obecně a pro lidskou rasu na Zemi zvláště budou mít za výsledek změny nepředstavitelných rozměrů. Nikdo nemůže začít uhadovat, jaké výsledky to budou. Nezáleží na tom, jak dlouhou nebo krátkou dobu v lidských přírodních časových pojmech zabere splnění tohoto pověření a přivedení obsahu Pánova Velkého plánu a do plné plodnosti. Musíte mít na paměti, že ve skutečnosti žádný čas neexistuje a že jedinec žije navěky (viz. Princip č. 7 duchovní homogenity).

Toto je vše, co je v této době dovoleno znát.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ

O taktice a metodách působení nové pekelné společnosti.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 65 – 67, Poselství 20.

Dne 19. dubna 1982.

Dnes byla přijata následující poselství od Nejvyššího.

Bylo by užitečné připomenout si dnes určité taktiky a metody působení nové pekelné pseudospolečnosti.

Bylo by hrubou chybou předpokládat, že lidé v peklech nevylepšují své metody a taktiky útočení a boje proti pozitivním stavům a jejich členům a také bojování mezi sebou samými. V tomto ohledu nikdy nestagnují. Jsou velmi „vynalézaví“, neustále vytvářejíce něco nového, rafinovanějšího, mazanějšího, aby dosáhli svých cílů.

V tomto ohledu je čas každého varovat před očekáváním, že pekla, nebo dokonce co se nebes týče, jsou přesně stejná, jak byla popsána různými autory, včetně Swedenborga v jeho knize „Nebe a peklo“. Od těch dob nastaly po všech duchovních světech mnohé reorganizace a věci již nejsou nikdy takové, jaké byli v okamžiku jejich popisu těmi, kteří měli dovoleno od Pána o nich podat svědectví.

Toto je jeden z problémů, který lidé mají. Když po svém odchodu ze Země přicházejí do duchovního světa, očekávají, že věci jsou takové, jak je o nich učily jejich náboženské doktríny, Swedenborg či jiní. Tato zastaralá očekávání vedou k mnoha zbytečným zklamáním a úpravám. Lidé předpokládají, že všechno je navždy fixní a stagnuje ve stejné modalitě svého jsoucna a bytí na věčnost. Nic není vzdálenější pravé skutečnosti.

Je tedy záhodno, aby nikdo neočekával, že nalezne věci v duchovním světě takové, jak se učil na Zemi. Musí vidět věci v neustálém pohybu, změně, pokroku, dobových modifikacích a restrukturalizaci. Existují určité základní duchovní principy, které ovládají všechny světy a společnosti, ale i tyto jsou zcela změněny či nahrazeny tak, aby odrážely všechny běžné potřeby povšechného duchovního pokročení.

Totéž je samozřejmě pravdou o peklech. Neustávají ve svých destruktivních snahách a jejich rozpoložení, struktura, obsah, dynamika a proces se neustále mění. Jak bylo předtím zmíněno, pekla se ve své esenci a substanci nechtějí měnit. Za každou cenu a všemi prostředky vzdorují změnám. Chtějí, aby vše bylo konečné a neměnitelné. Ale zde je velký paradox jejich rozpoložení - aby oponovala těmto nevyhnutelným změnám, musí soustavně vymýšlet všemožné „vynálezy“, „taktiky“, „metody“, „zbraně“, „objevy“ a mnohé jiné věci, s jejichž pomocí mohou projevat odpor k jakékoli změně. Takže musí být nepřetržitě aktivní ve svých snahách dovést všechno do konečného negativního stavu a do rozpoložení, kde by se to stalo navždy fixním. Toto je hlavní cíl všech pekelných: Dvést vše ve Stvoření do konečného stavu. Všechno v peklech slouží tomuto účelu.

Jestliže by se dosáhlo rozpoložení konečnosti, pekla by vyhrála bitvu, protože celé Pánovo stvoření by zahynulo. To je to, co všichni oddaní členové pekelné společnosti chtějí, aby se přihodilo. Tato struktura a funkce pekelné společnosti se může považovat za jejich

„dynamickou“ princip.

To je důvodem, proč pekla nejsou stejná jako za času Swedenborgových, Dantových nebo Ježíše Krista či v jakékoli jiné době. Když jedinec přichází do duchovního světa, neměl by očekávat, že jsou stejná.

Jak se před tím uvedlo, pekla pod novým vedením nové pekelné pseudospolečnosti prohrála svou nedávnou válku s pozitivními stavy a procesy v intermediálním světě. Výsledkem této prohry bylo totální zrušení jejich pevností, předsunutých hlídek a zřízení po celém intermediálním světě lidí ze Země. Byli nuceni se vrátit zpět do svých příslušných pekel.

V současné době jsou pekla v procesu přeskupování, reorganizace a fabrikování rafinovanějších zbraní, taktik a metod pro účinkování v příští duchovní válce. Jediná pevnost, která zůstává v jejich držení mimo oblastí pekel, je planeta Země. Tato planeta bude poslední bitevní pole pekelných sil proti silám pozitivním a panování nad lidskými duchy a dušemi.

Existují body, které se týkají funkcí a činností pekel na Zemi, jež stojí za to si v mysli neustále připomínat:

1. Hlavní negativní vliv nové pekelné pseudospolečnosti je v existenci hlavních náboženství na Zemi. Křesťané bojují s křesťany, muslimové s muslimy, jiní bojují se svými vlastními, každý bojuje z každým jiným. Toto všechno se, jako obyčejně, koná ve jménu Boha. Tak například, muslimové nenávisťně považují všechny ostatní, kteří nejsou muslimové, za nevěřící a snad za horší jak psy; Zabít takové lidi ve skutečnosti znamená prokázat Bohu službu. Jak daleko může jít toto náboženské bláznovství a šílenství? Současná doba svědčí o neobyčejné expanzi tohoto náboženství na Zemi s jeho filosofií násilí, terorismu, „svatých“ válek a vyhlazení čehokoliv nemuslimského. V tomto bodě jsou zde popsání následovníci koránu hlavními silami v rukou členů nové pekelné pseudospolečnosti pro jejich duchovní válku. Je radno si povšimnout, že je v tomto přístupu malý důraz, je-li vůbec nějaký, na principy duchovní homogenity. (Samozřejmě, ne všichni následovníci koránu jsou takové povahy). S ostatními hlavními anebo ne hlavními náboženstvími není ovšem situace lepší, ale metody a taktiky jejich využití a panování nadvlády pekel se mohou různit a lišit nesčetnými způsoby. Dívá-li se kdo pečlivě, může objevit specifičnost každé variace.

Tato situace je umocňována faktem, že hlavní politické síly na Zemi jsou hojně infiltrovány zlými entitami z nové pekelné pseudospolečnosti (inkarnovanými za tímto účelem), které přijaly pozemskou lidskou formu za účelem rozšířit na Zemi pojetí ateismu, materialismu, komunismu, terorismu, falešných náboženství a doktrín a různá jiná pojetí v protikladu ke každému jinému, aby nepřinesly lidem nic jiného, než zmatek, nepokoj, politické a ekonomické pohromy atd. Po celé zeměkouli neustále vytvářejí napjaté situace a neustálé hrozby války a ničení. Na celém světě infiltrují vysoká vládní postavení. Používají jazyk míru a pokoušejí se sjednávat různé smlouvy, tj. o omezení zbrojení atd. pouze kvůli tomu, aby je porušily při první příhodné době, hodící se pro jejich zlé a negativní úmysly. Nebezpečí této posledně jmenované situace je v tom, že prohnane užívají touhu čestných, ale velmi často naivních lidí a politiků, po uzavření takových dohod, nutíce jejich vlády vstupovat do nich pod tlakem širokého veřejného mínění a oslabující jejich pozice ve srovnání s jejich nepřáteli. Samozřejmě, že toto je to, co negativní stav a proces chce a očekává od takovýchto dohod. Pekla nemají a ani nemohou mít pocity či potřeby dodržovat závazky a setrvávat u takových dohod. Demokratické vlády by si měly pamatovat jeden velmi důležitý duchovní fakt - jestliže jeden dělá kompromisy se silami temnoty a zla, bude

také temnotou a zlem odměněn. Žádného kompromisu nemůže být s reprezentanty pekel nikdy dosaženo. Jestliže to jeden dovolí, tak ho definitivně zničí. Jediné možné řešení je bezpodmínečná kapitulace všech negativních sil. Všechny ostatní způsoby a očekávání vedou jen k hořkým zklamáním a zbytečným masakrům a zabíjení lidí.

2. Další pohodlný způsob, jak infiltrovat lidi na Zemi silami nové pekelné pseudospolečnosti je prostřednictvím jak přímé inkarnace, tak i zmocněním se různých „duchovních“ vůdců, guru, „učitelů“ a „svatých“, kteří pod záminkou sdílení elementů duchovní pravdy propírají lidem mozky, aby přijímali všemožné „duchovní“ koncepty, jež zásadně postrádají jakékoliv principy duchovní homogenity. (Mnozí z těchto „proroků“ disponují dokonce tzv. vnějšími silami pro předvádění zázraků a různých metod ovládnutí mysli k donucení svých následovníků, aby uvěřili a přijali jejich „učení“ jako přicházející od Boha, nebo se sami prohlašují za inkarnace Boha.) Jedna metoda takového vymývání mozků je přenášení různých „duchovních“ poselství od tzv. „vyšších“ entit z duchovního světa. Problém s těmito druhy poselství je ten, že v sobě mohou obsahovat značné množství velmi atraktivních a věrohodných pravd. Ty jsou ale interpretovány a prezentovány způsobem překrouceným, postrádajícím jednoduchost a duchovní homogenitu a všechno popisují složitě, záhadně a ve finalistických termínech. Ne všechna z nich jsou však takové povahy, ale opět si musíme zapamatovat, že pravdivá zjevení o čemkoli mohou být poskytnuta pouze Samým/Samou Nejvyšším. Všechny ostatní zdroje informací, zjevení a přenosů poselství jsou předmětem početných pokroucenin využívaných novou pekelnou společností pro její nízké účely. Jako vodítko se doporučuje používat logiku, rozum a intelekt společně s vlastním srdcem, vůlí, pocity a intuicí, aby se náležitě posoudila jejich platnost. Přídavkem může být velice užitečné použití principů duchovní homogenity jako kritéria takové platnosti.

3. Nová pekelná společnost se také odnedávna specializuje na způsobování a inscenování neobvyklých tzv. přírodních katastrof, pohrom, nehod, incidentů a zločinů na planetě Zemi, aby se vyvolal chaos, rozvrátila komunikace, podkopala ekonomika a oslabil stability společenských komunit. Bláhoví lidé se svými bláhovými zákony nazývají takové katastrofy „božími činy“. Tím, že je takto nazývají, nahrávají pekelným duchům, kteří touží zničit v lidech jakoukoli víru v Boha, a proto za každou cenu chtějí, aby se Bůh v očí lidí zjevil jako špatný. Takové činy by de facto měly být nazývány „děblovými činy“ a podle toho by se měla změnit formulace všech lidských zákonů.

Zinscenování takovýchto událostí na Zemi nezapříčinil Bůh, jak stále mnoho lidí věří, ale Nejvyšší tyto události povolil jako součást soudu, navštívení, vyrovnání a opětovného nastolení universální duchovní svobody.

Musíte si pamatovat, že všichni účastníci těchto událostí, ať už jsou pachatelé nebo oběti, se jich účastní z vlastní svobodné volby, ze svého vnitřního rozhodnutí a touhy, a dle svého negativního úmyslu.

Nová pekelná společnost intenzivně a extenzivně využívá všechny takové negativní úmysly a pocity lidí na planetě Zemi pro úspěšné zinscenování a aktivování všech tragických událostí. Jakékoliv negativní ideje a myšlenky lidí jsou okamžitě ukořistěny a využity v jejich snaze vést války proti pozitivním stavům a procesům. Tato situace je dnes ještě více zřetelná, poněvadž je otevřen a dovolen přímý kontakt a komunikace s duchovním světem. Takže sem mohou přijít, připojit se k takovým negativním lidským ideám a konceptům a infiltrovat jejich myšlení, vůli, pocity a chování. Tohle je jejich oblíbený způsob, jak rekrutovat nové vojáky pro své destruktivní duchovní války. To je pro dnešek vše.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ PRVNÍ

O filosofickém pojetí času.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 68 – 71, Poselství 21.

Dne 20. dubna 1982.

Dnes byla přijata od Nejvyššího následující poselství.

To, co následuje, bude těžké pochopit.

Dnes je čas říci něco o filosofickém pojetí času. Tento pojem lze považovat za jeden z nejzáhadnějších a za ten, který lidé na Zemi chápou nejméně správně. Důvodem je to, že lidé jsou ve vnějšnostech své mysli. Zbytek jejich mysli je uzavřen a uložen do modalit nevědomého. Aby se času náležitě porozumělo, musí jeden být plně ve vědomé uvědomělosti své celkové mysli. Lidé na Zemi používají pouze okolí 5 % své mysli.

Vnější mysl je schopna chápat čas pouze velmi omezeným a úzkým způsobem - tím, že vezme jeden malý aspekt jeho procesu a nesprávně z něho zobecňuje na celý jeho obsah. Jelikož vnější lidská mysl je přizpůsobena povaze přírodního stupně a jeho fyzickým zákonům, má pouze jednu modalitu myšlení a pojmovosti - lineární. Z tohoto módu se snaží pochopit a pojmut čas. Takže na čas se nazírá jako na přímo dopředu nasměrovaný jednosměrný spojitý tok, zobrazovaný přímou šipkou mířící nahoru a vzhůru. Žádné jiné pojetí není vnější lidskou myslí postřehnutelné.

Problém s tímto pojmáním času je ten, že nutí čas objektivizovat, považovat jej za realitu mimo vědomý a percepční modus existence. Einstein byl jeden z prvních na Zemi, který si všiml nesrovnalostí v tomto pojetí času. Správně postřehl relativní povahu času. Z tohoto zřetele pojetí času závisí na poloze a stavu ve fyzickém Vesmíru, odpovídajícímu všemu a relativnímu ke všemu ostatnímu, ale dokonce i tato pokročilá teorie relativity času postrádá pojetí jiného než lineárního kontinua. Žádné jiné možnosti nejsou brány v úvahu.

Aby se však fenomén času správně chápal, je nutné uvážit následující fakta.

Zprvé, jakékoliv ideje, myšlenky, pojmy, stavy a kondice jsou ve svém procesu stávání se. To je vždy subjektivní proces. Promítnutí idejí, myšlenek, pojmů, stavů a kondic do stávání se se může pojmout a považovat jako akt jejich objektivizace z jejich subjektivních stavů. Jakmile se jednou projevují a aktualizují vně subjektu, pokračují jednak jako subjekty samy o sobě a jednak jako objekty ke svému subjektivnímu zdroji. Tato poslední součást - stávání se objektem svého subjektu - ustanovuje lineární aspekt časového fenoménu.

Za druhé, lineární aspekt časového fenoménu je konečným produktem celého procesu, a nikoli jeho původcem, pokračováním anebo jedinou myslitelnou modalitou jsoucna a bytí.

Za třetí, čas lze lépe chápat ne jako lineární kontinuum, ale jako diskrétní, simultánní a synchronní nastávání událostí relativních k obsahu, kvalitě a užitku zdroje jejich

původu.

Za čtvrté, fyzická manifestace takových idejí, myšlenek atd. je v přírodním stupni určena korespondujícími duchovními faktory, které zakládají jejich nezbytnost a účel realizace v lineárním módu kontinua, jež v relativních kategoriích vládne fyzickému Vesmíru. Sám o sobě nemůže lineární mód bytí vytvářet žádná nastávání a události. Dle své přirozenosti je může pouze přijímat a manifestovat v relativitě lineárního časového kontinua.

Jelikož se ve fyzickém módu jsou a bytí nic neinicuje a nic nevzniká, všechna určení nastávání, probíhání a stávání se se konají v subjektivních stavech, procesech a kondicích, které nejsou nijak spjaty s lineárním aspektem času. Je tudíž na subjektu neboli na sentientní entitě nebo, v nejzajímavějším smyslu, na Nejvyšším, aby určil nejlepší možný způsob promítnutí a manifestace jakékoliv ideje do nejvhodnějšího momentu lineárního aspektu času.

Vzhledem k složitosti pojmání času je to tak, že kdykoliv z duchovního světa přichází poselství k lidem na Zemi, přichází vždy ve své diskrétní modalitě jako idea a je potom přeloženo do kategorií lineárního času fyzického kontinua zkreslujícího náležitě vnímání pravého okamžiku jeho umístění či objevení se v přírodním stupni. Lidé v duchovním světě vždy mluví v idejích, stavech a procesech času, který pro ně nikdy není lineární, ale diskrétní, zatímco lidé na Zemi je slyší v lineárních časových prvcích a jednotkách, které pro ně nikdy nejsou diskrétní. To je jeden z hlavních důvodů, proč náležitá obsažená a smysluplná komunikace mezi duchovním a přírodním světem je tak obtížná, jelikož lidé na Zemi přistupují k takové komunikaci ze své vnější mysli, která si neuvědomuje žádnou jinou modalitu komunikace.

Když pseudotvůrci započali negativní stav, bylo nezbytné (prozatím) uzavřít každé jiné chápání časových kategorií, aby se nemohly odehrát změny osudů mimo zvolených aspektů vlastního osobního údělu.

Problémem je to, že je možné vůlí ovlivňovat lineární manifestaci jakékoliv události z její diskrétní, simultánní a synchronní modality existence (jestliže jeden ví, jak to učinit). Nastávání jakékoliv ideje nemusí být synchronní s její manifestací v lineárním aspektu času. Když idea nastává, zaujímá nejlepší možnou a nejužitečnější prospěšnou dobu pro svou manifestaci v lineárním kontinuu čili ve fyzickém Vesmíru a jeho relativním čase. Určí-li se, že taková manifestace by byla nejlepší např. v odlehle části jejího lineárního aspektu, promítne se do hluboké minulosti od svého nastávání v diskrétním módu. To je paradox lineárního času - v takovém případě by se musel učinit závěr, že manifestace ideje v jejím lineárním kontinuu se odehrála mnoho miliónů let (např.) před jejím nastáváním jako ideje v subjektivním stavu. Taková situace se odráží ve formulaci známého paradoxu o slepici a vejci. Co bylo dříve - slepice nebo vejce? Taková otázka může nastat pouze v lineární modalitě myšlení a časového kontinua. Ve skutečnosti idea slepice a vejce nastává v diskrétním módu jsou a bytí a potom se promítne do lineárního času v době duchovně nejpotřebnějšího okamžiku fyzického Vesmíru. V tomto lineárním smyslu jsou obě odpovědi na tuto otázku simultánně správné i falešné. Projekci idejí do lineárního aspektu času lze manipulovat tak, aby se potvrdily či popřely obě domněnky k této hypotetické otázce o slepici a vejci či o čemkoli jiném takovém.

Když se vzhledem ke složitosti fenoménu času berou v úvahu hlavní duchovní ideje a jejich manifestace v přírodním stupni, kde se uplatňují zákony fyzického lineárního časového kontinua, nemělo by se užívat kategorií nebo myslet v kategoriích prošlých let, ale spíše prošlých eonů. Cokoliv se řekne v časových kategoriích, bude vždy jen

aproximací pravé reality jakéhokoliv nastávání, a ne přesný okamžik jeho aktualizace ve fyzickém Vesmíru. Takže když uslyšíte, že něco na Zemi nastalo např. před 140 miliony lety, neznamená to, že to nastalo v tomto jednotlivém datu lineárního časového kontinua, ale spíše to značí druh duchovní korespondence, jež se v tom čísle odráží. Aktuální manifestace tedy může, ale nemusí být synchronní k tomuto specifickému lineárnímu času. Obvykle není. Z toho důvodu je lepší hovořit v termínech eonů spíše než let, poněvadž v pojmech lineárního fyzického času to trvá hlavní duchovní ideji velmi dlouho, než se v přírodním stupni plně manifestuje, využije a vyčerpá.

Eon lze pojímat jako rovnající se přibližně 90 milionům roků (více či méně v závislosti na duchovním obsahu, spoluvýznamu a univerzálním dopadu, který bude mít v procesu své lineární manifestace v časovém kontinuu).

Proto, když jsou takové časové kategorie užity v „Základech lidské duchovnosti“, v jiných podobných knihách, ve svatých knihách, v těchto poselstvích atd., nejsou užity přesně v literním smyslu. Tyto údaje o počtu let spíše poukazují na nastávání relevantních idejí popisovaných událostí ve smyslu jejich duchovní korespondence, která může nebo nemusí být blízká k aktuálnímu fyzickému času.

Je třeba si zas a znovu pamatovat, že nastávání ideje se může promítnout kvůli její manifestaci z diskrétního do spojitého módu v jakémkoliv okamžiku fyzického času v jakémkoli kontinuu (minulém, přítomném nebo budoucím nebo jejich kombinaci). Takže nepřekvapí, když se shledá, že i když idea nastala např. před 140 mil. lety, je z různých důležitých důvodů rozhodnuto promítnout její manifestaci do fyzického času několik milionů let do minulosti (nebo do budoucnosti či současnosti podle toho, o co by šlo). Jestliže jedinec převede tyto miliony let na eony, může dojít k jakémusi přiblížení k reálnému fyzickému času její projekce a manifestace. Takže ideje se promítnou několik eonů do minulosti či budoucnosti nebo do obou. Jeden eon na vševesmírné stupnici lze pojímat jako jeden den v termínech vztahujících se k času měřenému na planetě Zemi. Pro Vesmír je 90 miliónů let jako jeden den na Zemi.

Ale jelikož ten, kdo vytváří takovou ideu, je ve skutečnosti tou ideou nebo je v té ideji ve své povšechnosti, promítá sebe samého do její manifestace do fyzického nebo duchovního vesmíru (nebo do obou), ať se jedná o cokoli. Ve velmi vzdáleném a hrubém smyslu je to něco jako lidské pojetí „cestování v čase“. Aby však byl schopen takových projekcí, musel by jeden znát význam všech zákonů souvztažností a jejich manipulace. V tomto smyslu je „cestování v čase“ možné manipulací se souvztažnostmi. Avšak znalost korespondencí a metod jejich manipulace byly z lidské mysli vymazány kvůli negativnímu stavu.

Tato znalost byla ale pseudotvůrcům k dispozici. Použili ji v procesu aktivace svého podvodného napálení jeskynním člověkem. Idea jeskynního člověka u nich nastala dlouho před její aktuální realizací ve fyzické realitě a v lineárním času. Pseudotvůrci odhadli a určili, že nejlepší a nejvhodnější dobou pro její projekci do časoprostorového kontinua fyzického Vesmíru by bylo to, co duchovně souvztaží s dobou před 3-4 mil. lety, počítáno od naší současné doby. Ale aby realizace této ideje v její konkrétní formě uspěla, muselo jí předcházet mnoho jiných událostí, jež potřebovaly nastat ve fyzické minulosti. Např. bylo potřebné, aby se nejprve přihodily různé přírodní a kosmické katastrofy (takové události jako rozštěpení jednoho pozemského kontinentu na několik) předtím, než by tato idea mohla dojít na fyzické Zemi své plodnosti. Leč bylo pro ni příliš pozdě, protože idea nastala během jejich vlastního lineárního času. Také aktualizaci této ideje muselo nejdříve předcházet, což bylo ze všeho nejdůležitější, ustanovení negativního stavu ve formě pekel v diskrétním,

simultánním a synchronním módu jsoucna a bytí duchovních světů. Všechny tyto negativní ideje u pseudotvůrců nastaly v závěrečné fázi jejich lineární existence na Zemi.

Aby uspěli, promítli pseudotvůrci tyto ideje do diskrétní modality času a „přeskočili“ v lineárním čase o dva nebo tři eony zpět před objevení se jakýchkoli lidí na Zemi a založili svá pekla. V procesu tohoto „skoku“ dle jeho přirozenosti vymazali všechny stopy své existence na Zemi tak, aby se zdálo jakoby nikdy neexistovali. Z této pozice pak pokročili ve svém plánu přípravy, načasování a zinscenování rozličných událostí na Zemi, ovlivňující a manipulující evoluci jejich druhů a osazenstev a pozměňující kosmickou polohu Země, což by vyvrcholilo objevením se jeskynního člověka. Takže ačkoli všechny tyto ideje u nich nastaly pouze v závěru jejich eonu, byly pro aktualizaci promítnuty zpět v čase o dva až tři eony před jejich fyzický čas a jejich aktuální fyzickou existenci, kde tyto ideje začaly ovlivňovat pozemský vývoj. To je důvod, proč žádný platný vědecký důkaz jejich existence není doposud lidem přístupný. Když někdo takříkajíc „cestuje v čase“, pozměňuje osud.

Pseudotvůrci připravovali ještě jeden smělý krok tohoto druhu, který by vedl ke změně osudu celého univerza. Aby se to provedlo, vyžadovalo by to mnoho eónů. Nejvyšší, aby ochránil Stvoření před takovým údělem, zasáhl a přerušil všechny jejich snahy v tomto ohledu. Když Nejvyšší ve formě Ježíše Krista vstoupil po Svém ukřižování do pekel, odňal pseudotvůrcům veškerou a jakoukoli znalost a paměť takových časových manipulací a omezil jejich sféru vlivu jen na jejich vlastní oblast.

Od té doby nejsou nikomu na planetě Zemi nebo z planety Země k dispozici žádné vědomosti jak manipulovat diskrétní a simultánní modalitou časového procesu. Toto rozpoložení bude existovat po dobu existence negativního stavu a jeho pekel. Až jeho existence bude u konce, ještě jednou se zaktivuje, obnoví a zpřístupní pro využití pro lidské tvořivé úsilí a pro náležitou a správnou manifestaci a projekci jejich idejí lásky a moudrosti do nejvhodnějšího a duchovně možného časo-prostorového kontinua lineárního bytí.

Avšak takové ideje lidských tvorů jsou v současnosti zužitkovány Nejvyšším bez lidského vědomého uvědomění. Jsou zobrazeny a manifestovány v plném spektru jak diskrétního, tak i spojitého módu časové synchronicity a časové spojitosti, jak je potřeba, kde je potřeba a kdy je potřeba.

V současné době, od zrušení typické lidské éry v intermediálním světě a jeho vlivu na nebesa lidí ze Země, byla tato znalost a schopnost manipulace s časem dána členům nově stvořené nebeské společnosti založené a aktivované Pánem. Tento čin má velmi zvláštní účel, význam a dopad na lidský osud. Pro lidi ve vnější modalitě jejich současné existence myslí je to nerozeznatelné.

To je vše, co je povoleno vědět o tomto předmětu v této jednotlivé době.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ DRUHÉ

O duchovních principech a životě obecně.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 72 – 75, Poselství 22.

Dne 22. dubna 1982 (Dne 21. dubna 1982 nebyla přijata žádná poselství. Byla vykonána jiná důležitá práce.)

Dnes byla přijata od Nejvyššího následující poselství.

Mnoho lidí na Zemi si vědomě neuvědomuje, že pro to, aby mohli být naživu, fungovat a starat se o své denní záležitosti, je nutné, aby v nich a u nich byl neustále přítomen určitý stupeň duchovnosti.

Rozsah pravého bytí naživu kohokoliv závisí na stupni, míře a obsahu duchovnosti, který si kdo vybral a dovolil mu být částí jeho života. Čím větší stupeň, větší míra a hlubší obsah duchovnosti, tím více se může považovat za žijícího a jsoucím naživu a obráceně - čím méně duchovních kvalit je přítomných v jedincově životě, tím méně je naživu a žijícím, navzdory jeho zevnímu pocíťování bytí naživu a žití. V posledně jmenovaném případě se jeden aktuálně nenachází v životě, ale v sebeklamu, klamu a iluzi bytí naživu a žití.

Duchovnost, jak se na ni vztahuje výše uvedené tvrzení, může být pojímána jako uznávání, přijetí a uplatňování ve vlastním každodenním životě, že existuje „uvnitř“ neboli niterností čili Niterná mysl, obsahující všechny principy života z věčné přítomnosti Nejvyššího v ní, z kteréžto přítomnosti se niterností tvoří, vznikají, zakládají, projevují a z níž se exkluzivně i inkluzivně bez jakékoli výjimky aktivují všechny aspekty, úrovně, stupně, kroky, imprese, exprese a chování jedincových zevnějšností čili jeho „vně“.

Čím více jeden přijímá a aplikuje tuto duchovní skutečnost ve svém životě, tím více je duchovním, a tudíž je tím více naživu a žijícím. A naopak - popření tohoto faktu, jeho odvržení a spoléhání se na externí, smyslové, přírodní zevní „vně“ jako na jediný zdroj života bez jakýchkoli ohledů na jeho vytvářející duchovní principy niterností čili „uvnitř“ jedince ovšem zcela olupuje o pravý život a žití. V takovém případě žije v iluzi života. Tato iluze života věčně krade všechny své energie a pohonné látky z odvržených a odepřených duchovních principů života. Takový život se nemůže považovat za skutečný život, ale jen za klam.

Aby se lépe porozumělo tomu, co se zde řeklo, bylo by záhodno znovu definovat, ustanovit, formulovat, obnovit a doplnit novým následující principy duchovnosti, jak se vztahují ke každodennímu životu a žití.

1. Princip duchovní motivace. Jsoucno a Bytí ve své povšečnosti a kompletnosti je vždy v sobě přítomnou duchovností ve všech ohledech bez jakékoliv výjimky motivováno být a existovat. Tato duchovnost je jeho nitrem a jádrem, které bez přestání zabezpečuje životní systém všem jeho funkcím, manifestacím, aktualizacím a realizacím. Nic nemůže být a není motivováno být a existovat odděleně od duchovnosti. Popírání tohoto faktu se vůbec nic nezmění, protože motivace a energie pro toto odmítání pochází a přichází z bytí a existence tohoto duchovního principu.

Jedinec by nemohl být motivován dokonce ani k tomu, aby hnul vlastním malíčkem, aniž by v sobě samém neměl toto vždy přítomné nitro a jádro - duchovnost.

2. Princip individuálního subjektivního přijetí. Jedinec se může stát opravdovou duchovní osobou, a tudíž se stát opravdu žijícím a jsoucím naživu, jedině tehdy, pokud jako první krok přijme ze své vlastní svobodné vůle, vlastní volbou bez vedlejších či vnějších požadavků, podmínek či tlaků, procesem vlastního rozumu, logiky, intuice a svým srdcem bez skrytých motivací, že tento duchovní princip života a žití je realitou, faktem samým v sobě a o sobě, axiom, který nepotřebuje žádný důkaz či opodstatnění smyslovými metodami (ačkoli pokud se jedinec spoléhá na své niternosti - „uvnitř“, je schopný postřehnout takový důkaz v čemkoli). Je to znak pravé duchovní zralosti a moudrosti od Nejvyššího být s to se spolehnout na své niternosti bez nutnosti hledat v prvé řadě důkaz jejich existence v zevnějších věcech a pouze pak podpořit a potvrdit svoje vnitřní náhledy zevními faktory. Tato metoda vede ke schopnosti objevit a vidět dostatečný důkaz duchovních principů působících v zevnějších věcech. Jiný způsob uzavírá dveře k duchovním principům a oslepuje jedince v jeho vnímání pravé reality.

Principem zde není se snažit hledat důkaz takové existence duchovních principů mimo niternosti a pouze přístupem ze zevnějších věcí a smyslových vjemů. Jakýkoliv takový průzkum musí začít u vlastních niterností a potom může pokračovat k zevnějších věcím. Všem takovým zkoumáním musí dle samých principů duchovnosti předcházet subjektivní, individuální a svobodné přijetí duchovních principů, jež může a smí určit nejlepší možnou, nejspolehlivější a nejplatnější cestu pro prozkoumávání, objevování a potvrzení jejich jsoucnosti a bytí. Jakékoli ostatní metody průzkumu jsou odsouzeny skončit v úplné deformaci a zkaženosti - ateismu, panteismu a odmítání pravého života a duchovnosti. Celá historie lidstva je dobrým příkladem této tragédie.

Věc se má tak, že hledat důkaz života vně života nebo, v tomto případě, hledat důkaz duchovnosti vně duchovnosti vede k tomu, že se jejího důkazu nedostává, protože není nic vně mimo od tohoto uvnitř. Filosoficky řečeno žádné „vně“ nemůže existovat nebo být bez svého „uvnitř“. Pokusit se dokázat existenci „uvnitř“ není ve „vně“. Jediná cesta, jak lze něco dokázat, je směrem od „uvnitř“ k „vně“. V takovém případě může být pravá přirozenost „vně“ náležitě a správně pochopena a poznána. Jinak by jeden dosáhl jen velmi mnoha deformací a falešných závěrů ohledně povahy života, duchovnosti, vesmíru a hmoty. Tento princip lze považovat za důležitý axiom principů duchovnosti.

3. Princip duchovní kvality a následného určení stupně duchovní manifestace ve formě její kvantity. Duchovnost je dle své esence, substance a přirozenosti pravou kvalitou všech Jsoucna a Bytí. Protože kvalita nemůže být určena pouze relativistickými kategoriemi prostorovo-časového kontinua, její manifestace v jsoucnu a bytí je určena stupněm duchovní vnímavosti nekonečného počtu různých příjemců. Jejich pozice, stav, proces a kondice, pokud se týká blízkosti duchovní kvality, určuje množství duchovní kvality, kterou je jedině ochotný a schopný přijmout dle své volby. Skutečnost takového stupně určuje kvantitu duchovní kvality s ohledem na prostorovo-časové lineární kontinuum jedincova jsoucnosti a bytí. Rozměr subjektivního vnímání duchovní kvality s ohledem na Absolutní Stav a Proces Duchovní kvality Nejvyššího určuje její kvantifikaci společně s faktem, kolik pravého duchovního života se odhalí v jednom a každém jednotlivci.

Ačkoli jeden může a smí být zevně naživu prostřednictvím infinitesimálně malého vnímání duchovní kvality z Nejvyššího, vnitřní obsah jeho života a užitečnosti manifestace jakéhokoliv individuálního života je přímo úměrný míře a stupni vnímání duchovní kvality od jeho Absolutního zdroje v Nejvyšším.

4. Princip duchovní reality. Je pouze jedna realita v jsoucnu a bytí - duchovnost. Jsouc stavem a procesem Absolutního Sebeuvědomění Nejvyššího, je duchovnost realitou v sobě a sebou. Mimo duchovnost nemůže být ani existovat nic jiného. Z toho důvodu realita všeho ostatního, ať je to cokoli či kdokoli, závisí na duchovní realitě, odvozuje se z ní a je jejím prodloužením.

Jakékoliv jiné pojetí reality vede k ustanovení nereálných módů pseudo-existence, která se velmi často v materialistických termínech označují jako tzv. objektivní realita. Taková realita neexistuje.

Jediná objektivní realita v jsoucnu a bytí je niterná realita duchovnosti. Niterný stav a proces duchovní reality ustanovuje jedinou duchovně možnou objektivní realitu. Žádná jiná objektivní realita v sobě a sebou není schopná přijmout jakoukoliv formu reality. Tudíž cokoli je a existuje, je a existuje z duchovní reality a duchovní realitou. Tento duchovní princip lze považovat za další duchovní axiom.

5. Princip duchovních niterných kategorií. Jakákoliv myšlenka, idea či pojem je vnitřní duchovní záležitostí. Je to výsledek niterných duchovních procesů. Žádná myšlenka, idea nebo pojetí nemůže vzniknout nebo se vytvořit v žádném jiném stavu nebo procesu. Stav, proces a kondice jakékoliv myšlenky, ideje nebo pojmu ustanovuje vnitřní duchovní kategorie v jejich dynamické přirozenosti. To znamená, že tyto kategorie nikdy nemohou být prázdnými pojmy nebo něčím statickým, ale jsou dynamickými složkami duchovní reality, kterými a skrze které duchovní realita působí ve všech svých módech jsoucna a bytí.

6. Princip duchovní manifestace vnějších forem. Duchovnost je svými myšlenkami, ideami a pojmy a skrze ně v neustálém stavu a procesu své manifestace. Tato manifestace je spojitě nastávání odehrávající se jak v synchronním, simultánním, diskrétním módu jsoucna a bytí, tak i v módu lineárním, spojitém a fyzikálním. Tato kondice nepřetržitě manifestace duchovnosti jejími myšlenkami, ideami a pojmy a skrze ně je determinantem nekonečné rozmanitosti vnějších forem, kterými a skrze které duchovnost projevuje a promítá své ideje, myšlenky a koncepty do konkrétnosti jejich reprezentací.

Tudíž jakékoliv pozorovatelné vnější formy v jsoucnu a bytí jsou bez výjimky pouze modalitami manifestace duchovnosti. Z toho důvodu může jedinec náležitě a správně pochopit, pojímat a pojmově uchopit různé formy duchovnosti, jako např. přírodu, fyzická těla a různé jiné jevy, pouze z pozice duchovních principů skrze jejich myšlenky, ideje a pojímání a jimi, protože tyto principy určují strukturu, funkci a užití všech takových forem.

7. Princip duchovního využití. Jakákoliv myšlenka, idea či pojetí, jež je základní složkou duchovních kategorií nastává jen za jediným účelem - aby byla využita. To je zákon, dle a prostřednictvím něhož může myšlenka, idea či koncept nastat. Jakmile nastává, okamžitě postupuje ke svému využití. Proces tohoto využití sleduje zákon korespondencí. Výskyt takové myšlenky, ideje nebo konceptu se odehrává synchronně a kontinuálně jak v po sobě následujících, tak i v simultánních dimenzích, úrovních, stupních a krocích stvoření od nejvnitřnějšího k nejzevnějšímu, kde je tvořivě plně a kompletně využita v modalitách a procesech manifestace a využití, relevantních každé úrovni, stupni, kroku atd., až je úplně vyčerpána a nahrazena následující nastávající ideou, myšlenkou či pojetím. V procesu využití se nikdy nic neztratí.

8. Princip duchovní mentace. Jakákoliv myšlenka, idea nebo pojetí nastávající ve svém

duchovním jádře je ve stavu nepřetržité mentace za účelem své kompletní aktualizace, realizace a utilizace po celém Stvoření. Aby proces této mentace směl nastat, idea, myšlenka nebo koncept mentálního procesu, který dává vzniknout tomu, co je nazýváno sentientní duševností, dochází ke svému plodnému dozrání. Prostřednictvím takových duchovních idejí, myšlenek a pojetí jedinec získává všechny rysy a charakteristiky duševních procesů ve formě myšlení, vnímání, chtění, cítění, pamatování, jednání atd. Takové ideje, myšlenky a koncepty tudíž neustále ustanovují realitu mentace, ve které se projevují.

Z toho důvodu, aby se náležitě a správně rozumělo jakýmkoliv mentálním procesům, musí se všechny závěry ohledně těchto procesů odvozovat z jejich duchovních principů. Žádný jiný způsob zkoumání a pochopení duševnosti, mentace a výsledného lidského chování a jednání nemůže vést ke správnému a řádnému pojetí pravé přirozenosti mentálních procesů.

9. Princip duchovního souhlasu a odrazu. Jakmile nějaká idea, myšlenka nebo pojetí vznikne ve svém duchovním jádře, nastává „uvnitř“ a jeví se „vně“ ve shodě se všezahrnujícími stavy, procesy, podmínkami a potřebami duchovnosti, které jsou specifické a jedinečné k tomuto zvláštnímu univerzálnímu a globálnímu časovému cyklu, za účelem duchovního pokročení. V celém Stvoření se potom odráží v nekonečném počtu a rozmanitosti forem, aktivit, dění, chování atd. v kosmickém duchovním, kosmickém přírodním a fyzickém a také v individuálním osobním a subjektivním životě.

Tedy všechny formy, aktivity, události, dění, chování atd., bez jakýchkoliv výjimek čehokoli v jsoucnu a bytí jsou expresemi a impresemi duchovních idejí, myšlenek a pojetí, jež se produkují v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího, přenášeny k veškerému Stvoření a jím přijímány na všech úrovních a potom tvořivě manifestovány celým Stvořením v nekonečném počtu a rozmanitosti bytí, jsoucen, módů a forem. Skrze takové ideje, myšlenky a koncepty je Nejvyšší ve Své Povšečnosti od věčnosti do věčnosti neustále přítomen/přítomna u celého Stvoření a odráží se v celém Stvoření obecně i v každém jednotlivém jedinci či sentientní entitě zvlášť nebo zvláště v sentientní entitě od věčnosti do věčnosti.

Poznání, přijetí a aplikace těchto faktů ustanovuje samotný duchovní princip každodenního života. Jelikož toto je zcela niterný proces, odrážející se v zevnějšnostech jedince jsoucna a bytí dle principu duchovní shody a souvztažností, z důvodu ustanovení duchovní reality jeho života se radí obracet se ke své vlastní Niterné mysli, kde je přítomen Nejvyšší, a hledat tam význam a účel svého života a duchovnosti. Tím, že jedinec takto činí, stává se více a více naživu a žijícím (v protikladu k vegetování).

To je pro dnešek vše.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ TŘETÍ

O praktickém uplatňování duchovních principů v každodenním životě.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 76 – 79, Poselství 23.

Dne 23. dubna 1982.

Dnes byla přijata od Pána následující poselství.

Včera byly formulovány a předloženy k úvaze některé dodatečné principy duchovnosti. Lze je do jisté míry považovat za integrální součást teoretického základu filosofie duchovnosti.

Jakákoliv teorie, a nezáleží na tom, jak abstraktní by se mohla zdát, aby ospravedlnila svou existenci, musí mít praktický důsledek nebo praktické využití v každodenním životě každého jedince. Jinak je bez významu a užitku.

Proto je dnes radno zvážit některá praktická uplatnění těchto teoretických principů duchovnosti a způsoby, jakými mohou být manifestovány v každodenním životě jedince.

Je několik bodů, které mohou vyjasnit a ukázat praktickou užitečnost těchto principů.

1. Způsob každodenního myšlení. Každý je v neustálé modalitě myšlení. Proces myšlení obvykle směřuje k sobě samému, jiným, k životu obecně, k všemožným vlastním aktivitám zvláště a v několika případech k Vesmíru a Bohu. Obsah takového každodenního myšlení určuje, zdali je to proces duchovní nebo neduchovní. Duchovním principem zde je přemýšlet o sobě, jiných, Pánu, životě, stvoření atd. v pojetí duchovních principů a kategorií.

Jeden je neustále povzbuzován, aby přemýšlel o sobě jako o hodnotné, drahocenné a jedinečné entitě, která je středem svého vlastního vesmíru a pánem svého vlastního života, a přemýšlel o jiných jako o hodnotných, drahocenných a jedinečných entitách, jež jsou středem svých vlastních vesmírů a jsou pány svých vlastních životů. Přemýšlí o Pánu, svém Stvořiteli jako o absolutně hodnotné, absolutně drahocenné a absolutně jedinečné Duchovní entitě, která je středem všech a všeho a kdož je Nejvyšším Vládcem a Původcem všeho života obecně a jeho života zvláště. Přemýšlí o životě a celém Stvoření jako o hodnotné, drahocenné a jedinečné manifestaci a reflexi duchovních idejí, myšlenek a pojetí, které neustále nastávají v Absolutním procesu myšlení Nejvyššího.

Jedinec se cvičí v typu modality myšlení, eliminující všechno protikladné k této modalitě a typu myšlení. Myslet tímto způsobem znamená myslet pozitivně. Pozitivní myšlení je určeno duchovností jeho obsahu. Jestliže jedinec přemýšlí o sobě, druhých, o Pánovi, životě, Stvoření atd., v termínech jejich hodnoty, vážnosti, jedinečnosti, respektu, užitečnosti, vzájemného užitku atd., myslí pozitivně, a proto myslí duchovně. Takové myšlení je první důležitý krok k tomu, aby se stal pravou duchovní entitou manifestující a užívající teoretické principy duchovnosti.

Jakákoliv jiná modalita myšlení je negativní, a tedy neduchovní. Pramení z negativních stavů a procesů pekel.

Když se někdo zeptá: „Jak mám bojovat proti zlům, nepravdám, negativním stavům, peklům atd.?“, radí se mu, aby se v první řadě začal procvičovat v pozitivním či duchovním myšlení tak, jak bylo včera popsáno principy duchovnosti a jak se popisuje zde ve snaze ukázat praktické aplikace a využití takových teorií.

Důležitým počátečním krokem v duchovním pozitivním myšlení je uvědomění si a přijetí skutečnosti, že všechno v sobě, v jiných, v životě, v celém Stvoření a v nejzazším smyslu i v Pánu pochází z duchovní esence a substance a jejich duchovních idejí, myšlenek a pojetí. Druhým důležitým krokem je praktické každodenní cvičení (prostřednictvím různých aktivních módů soustředění se, autohypnózy, meditace, sebeuvědomování se a uvědomování si svého vlastního myšlení atd.) pozitivního myšlení o sobě, ostatních, o Pánu, životě a celém Stvoření. Toto je opravdové duchovní myšlení. Z toho pramení další důležitý krok - z tohoto pozitivního duchovního myšlení vybudovat pozitivní duchovní pojmání, vnímání, podobu a obraz sebe sama a pojetí, vnímání, podobu a obraz jiných, života, stvoření a v nejzazším smyslu i Nejvyššího. Toto pozitivní nebo duchovní myšlení nemůže v životě kohokoli nastat a opravdu se uchytit, pokud nepřijme Jsoucno a Bytí Nejvyššího, Pána, Boha, Stvořitele, Ježíše Krista nebo jakkoli se Absolutní bytost a Entita nazývá. (Na jménech nezáleží - viz principy duchovní homogenity.) Přijetí tohoto faktu je samotnou esencí a substancí pozitivního, to jest duchovního myšlení.

Jedinec nemůže moc dobře myslet pozitivně, a tedy duchovně, když popírá takové jsoucno a bytí. Obsah popírání nemá sám o sobě nic pozitivního a duchovního. (Pozitivní myšlení je vždy duchovní. Není možné žádné jiné pozitivní myšlení než duchovní.) To je také pravda o negativních stavech. Popírání negativního stavu je neduchovním, nepozitivním myšlením. Aby byl pozitivní, jeden nemůže popírat fakt existence, v tomto případě, negativního stavu. Takovéto popření by od něj odnímalo možnost ho přemoci, bojovat s ním, nebýt jím dotčen, nedovolit mu se zachytit ve vlastním myšlení a životě a nakonec ho úplně ovládnout.

Proto je potom duchovně i prakticky nemožné pozitivně myslet a být pozitivní, jestliže se popírá bytí a jsoucno Boha. Bez ohledu na to, nakolik jeden usiluje smýšlet o sobě a druhých jako o hodnotných, cenných a jedinečných, nemůže v tom nikdy uspět, jestliže takto zároveň nesmýšlí o Nejvyšším, protože tím eliminuje samotný zdroj Absolutně pozitivního myšlení - Nejvyššího. Toto je duchovně - praktický axiom života a žití. Je nutné nejprve přijmout tento axiom, aby se vybuďovala jakákoliv filosofie života i duchovnosti. Bez tohoto přijetí je vše ve vlastním počínání úplně zbytečné a je to mrhání časem.

A opak je také pravdou. Je zhola nemožné pozitivně smýšlet o Pánu a ostatních, a tedy být v pravdě duchovní, jestliže se zároveň nesmýšlí stejným způsobem o sobě. Podobně je nemožné pozitivně smýšlet o sobě a o Pánu, pokud se zároveň nesmýšlí pozitivně o ostatních. Každá situace přináší prvek negativity, která otravuje, eliminuje a ruší pravou duchovnost a pozitivní myšlení.

Duchovní principy stanoví, že každý je naživu a žijící neustálou přítomností Nejvyššího uvnitř jeho Niterné mysli. Nadto také stanoví, že nikdo se nemůže vztahovat s Nejvyšším a ostatními žádným jiným způsobem než skrze sebe a sebou. To je důvod, proč je pozitivní či duchovní myšlení nemožné, pokud jeden z těchto vitálních elementů chybí nebo je eliminován. Takže aby bylo jedincovo myšlení pozitivní a duchovní, je nutné, aby souběžně a zároveň pozitivně smýšlel o sobě, druhých a o

Nejvyšším bez ohledu na to, zda ostatní takto smýšlejí nebo tuto definici pozitivního smýšlení přijímají či nikoli.

Jestliže jedinec poctivě procvičuje tento druh myšlení, splňuje důležitou část požadavku uplatňování duchovních principů života ve svém každodenním žití.

2. Způsob každodenního chtění. Druhou částí takového požadavku je usmyslit si, žádat, chtít a přát si a zamýšlet, aby se tyto duchovní principy staly součástí svého každodenního usilování a snažení, aby se staly jedinými motivujícími faktory vlastní vůle a úmyslu. Jeden chce, požaduje, přeje si a zamýšlí jen vše dobré pro sebe, ostatní, Pána, život a celé Stvoření. Takovéto ohnisko a obsah jeho vůle a úmyslů z něj dělá opravdu duchovní, hodnotnou, drahocennou a respektovanou osobu.

Proto se tudíž radí procvičovat ve svém každodenním životě a žití nejen takové pozitivní smýšlení o sobě, ostatních, Pánu, životě a Stvoření atd., ale i chtít, žádat, přát si a zahrnout tyto pozitivní myšlenky do svého srdce a mysli. Touto cestou se vlastní pozitivní myšlení stává aktualizovanou manifestací.

Opakuje se ještě jednou, v tomto praktickém principu je nemožné chtít, mít v úmyslu atd. cokoli dobré, pozitivní a moudré pro sebe, nečiní-li se tak zároveň pro Pána i jiné a opačně.

Částí takové vůle, úmyslu, přání, touhy atd. je pokorné přiznání a přijetí duchovního faktu, že jedinec je s to si usmyslet, mít v úmyslu, žádat, chtít, přát si atd. cokoli dobré, pozitivní a moudré pro sebe, ostatní, Pána, život a celé stvoření pouze z přítomnosti a přítomností Nejvyššího ve své Niterné mysli. Takže jedinec může být takový pouze z Pána. Toto je sám duchovní princip vůle a jejího praktického využití. Fakticky je to druhý důležitý axiom duchovního života.

3. Způsob každodenního cítění. Každý je v neustálé modalitě cítění. Cokoli si jedinec myslí nebo chce, je doprovázeno jeho pocity. Pociťuje své myšlení a chtění. Proto k tomu, aby pozitivní myšlení a pozitivní chtění bylo kompletní ve své duchovní i praktické modalitě jsoucna a bytí, je nezbytné také procvičovat pozitivní pocity. Bez ohledu na to, jak pozitivní jeden může být ve svém myšlení a chtění, pokud necítí pozitivně, nemůže být plně pozitivním, a tedy plně duchovním. První krok v tomto ohledu je přiznání a přijetí toho, že všechny pocity jsou u jednoho vytvářeny a iniciovány ve svých duchovních ideách, myšlenkách a pojetích v jeho niternostech čili Niterné mysli. Toto je jejich teoretická i faktická báze a základ, esence a substance. Jejich praktická použitelnost je ze stanoviska pravého duchovního obsahu v tom, že se cvičí pozitivní, rozkošné, radostné, příjemné a šťastné pociťování sebe samého, ostatních, Pána, života a veškerého Stvoření. Taková modalita cítění je samou modalitou. Toto jsou opravdové pocity. Cokoliv opačného k takovýmto nebo podobným pocitům nemá původ v pravé duchovní realitě a principech, tudíž se nemůže považovat za nic. Negativní pocity jsou to, co jako padělané, vnucované a vštěpované pekly realizují lidé, kteří to přijímají a praktikují. Konec konců, co činí pocit reálným? To, že ho jeden přijme a dovolí ho sám sobě pociťit.

Toto je důvod, proč se radí neustále procvičovat soulad vlastního myšlení a chtění s vlastními city tak, že se může více a více udržovat pozitivní způsob jejich vyjádření a dojmu ve vlastním životě.

A opět je nemožné cítit pozitivně sebe, ostatní nebo Pána, pokud jeden zároveň nepociťuje pozitivně Pána, druhé a sebe samého.

Jako třetí axiom tohoto duchovního principu života se radí pokorně přiznat a přijmout

fakt, že každý je schopen pozitivního, radostného, rozkošného, příjemného, šťastného atd. pocíování sebe samého, jiných i Pána, života i veškerého stvoření pouze z přítomnosti a přítomností Nejvyššího ve své Niterné mysli, která je jediným možným zdrojem, původcem, podporovatelem a udržovatelem takovýchto pozitivních pocitů spolu s pozitivním myšlením a chtěním a jejich neustálého souladu.

4. Způsob každodenního jednání a chování. Každý je v neustálém módu jednání a chování. Dokonce když jeden zdánlivě nic nedělá, je to jeho modalita jednání a chování - nedělat nic. Jednání a chování se lze považovat za následek a důsledek způsobu vlastního myšlení, chtění a cítění. Jsou to projevené konkretizace ryzích duchovních idejí, myšlenek, konceptů atd. vzniklých a počatých ve vlastních niternostech čili Niterné mysli. V jistém smyslu jsou to vitální praktická potvrzení a stvrzení jednoty, jednosti a harmonie duchovních, mentálních a fyzických modalit fungování. Bez nich jsou duchovní a mentální modalit jako duch a duše bez formy. Na druhé straně jsou jakékoliv aktivity a chování v sobě a sebou bezvýznamné a neúčinné, jestliže neslouží takovýmto stvrzením a potvrzením jejich duchovního a duševního původu a započítí v posloupnosti hierarchie duchovní organizace - od niternějšího (duchovních idejí, myšlenek a pojetí), přes intermediální (duševnost, duševní činnost - myšlení, chtění, cítění) k jejich nejzevnějšímu (chování, aktivity, jednání a postoje). Toto je opravdový teoretický princip duchovnosti.

Co se jejich praktického využití týče, radí se, aby jeden byl duchovní, procvičovat se v každém úsilí jednat a chovat se ohledně sebe sama, jiných, Pána, života a celého Stvoření z vlastního pozitivního myšlení, chtění a cítění - pozitivně, ohleduplně laskavě, empaticky, soucitně, s odpuštěním, láskyplně, spravedlivě, objektivně a moudře.

Proto se jedinci radí cvičit ve svém každodenním životě vynakládat úsilí, aby jednal, choval se a získal pozitivní způsob za účelem dosažení pozitivních postojů. Tím, že tak činí, jedná a chová se opravdu duchovně. Jakýkoli jiný druh a způsob jednání a chování je neduchovní a je z negativního stavu - z pekel. Otravuje a ničí vlastní život a dělá jednoho neúčinným a neaktivním uzlíčkem neproduktivity.

A opět je nemožné jednat a chovat se pozitivně a mít pozitivní postoj ohledně sebe sama, jiných, Pána, života a stvoření, nečiní-li tak zároveň souběžně ohledně Pána, jiných, sebe samého, života a Stvoření.

Toto je samotný princip života a jeho praktické užitečnosti. Může být považován za čtvrtý důležitý axiom.

Tyto čtyři axiomy duchovnosti lze považovat za mající univerzální použitelnost. Jsou vždy pravdivé. V této stále pravdivosti jejich univerzální užitečnosti je duchovní a zároveň praktický význam všech principů duchovní homogenity.

Jestliže se jeden ve svém každodenním životě ze své svobodné volby, ve vlastní svobodě a nezávislosti snaží, vynakládá úsilí a cvičí se v uplatňování těchto axiomů ve svém každodenním životě ze své svobodné volby, dle své svobodné vůle, ve své svobodě a nezávislosti, kvůli obecnému blahu, kvůli principům samotným, protože činit tak je správné a náležité, bez jakýchkoli nízkých motivací nebo vyhledávání zásluh, je opravdu duchovní osobou bez ohledu na bezprostřední dopady těchto snah v lineárním časovém kontinuu jeho života na Zemi. Tím, že tak jeden činí a přijímá tyto principy, opravdu se stává božím svatým mužem nebo boží svatou ženou. Toto je tedy tím, čím je duchovní život vůbec.

Říká se, že se radí se snažit, vynakládat úsilí a cvičit se v tomto způsobu života a žítí zde popsaném. Žádným způsobem to neznamena, že jeden bude zcela osvobozen od vtírání se toho, aby myslel, chtěl, cítil, jednal a choval se negativně. Dokud je jeden na planetě Zemi, kde dominuje negativní stav, je nevyhnutelné, že tyto vtíravosti nastanou. Ale je znakem duchovní zralosti a moudrosti tento fakt uznat, být ohledně těchto vtíravostí ostražitý, bojovat s nimi, nepoddávat se jim a nebýt jimi zotročován, ale namísto toho je ihned zvládnout a působit proti nim pozitivními myšlenkami, projevy vůle, touhami, přáními, chtěním, úmysly, pocity, jednáním a chováním. Tím, že jeden takto a takovým způsobem koná, opravdu žije duchovní život. V takovém životě je pravá přítomnost Nejvyššího.

To je pro dnes vše.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ ČTVRTÉ

O duchovních požadavcích každodenního života a žití.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 80 – 85, Poselství 24.

Dne 24. dubna 1982.

Dnes jsem od Nejvyššího přijal následující poselství.

Většina lidí má mylný dojem a víru, že žít opravdový duchovní život je velmi obtížné, ne-li fakticky nemožné. Velmi často považují takový život za nudný, mdlý, chmurný, postrádající emoce, city a radost, za omezený a nesvobodný.

Ale ve skutečnosti právě opak je pravdou. Žít pravý duchovní život je nejsnazší a nejnornálnější věcí. Jakýkoli jiný styl života je ve skutečnosti velmi obtížný, lopotný, ustaraný, namáhavý, plný tlaku a napětí, vedoucí k neustálému zápasu a zaneprázdnění každodenním přežitím a tím, jak vyjít.

Mnoho lidí zcela zapomělo velmi důležitý princip života, který byl znovu ustaven a formulován Ježíšem Kristem během Jeho fyzické přítomnosti na Zemi. Ten říká, že se má nejprve hledat království Boží a že všechno ostatní bude k tomu přidáno.

Toto tvrzení znamená, že nejdůležitější věcí v životě je duchovnost a její principy; jestliže se ve vlastním životě považují za opravdu to nejdůležitější, potom přirozeným, snadným a ve věci tkvícím následkem a důsledkem takového pojmání a používání je, že o všechno ostatní v životě bude popsáno a vše bude zařízeno ve správný a pravý čas, když a pokud bude potřeba, a bude to každému k dispozici k užití nejvhodnějším a nejpohodlnějším způsobem.

Toto je základní duchovní zákon života. Naneštěstí většina lidí stále nebere na zřetel tuto skutečnost a tráví většinu svého života plýtváním svých energií na neustálé zaneprázdnění vnějšími životními podmínkami a velmi málo, pokud vůbec, uvažují o niterně - duchovních faktorech. Takže skončí tak, že nikdy nebudou mít dost ničeho a nikdy nedosáhnou pocitu stability, jistoty, bezpečnosti a zajištění. Toto jim nedává žádnou volbu, než neustálou starost o to, co by se mohlo v budoucnosti stát.

Jestliže někdo přehlíží a odmítá pravý zdroj jistoty, bezpečnosti a bezpečí - duchovnost, nikdy ve svém životě nemůže být schopným, stabilizovaným a zkušeným. Stráví tudíž většinu svého života marnou snahou nalézt bezpečnost, bezpečí, jistotu a štěstí s falešnou nadějí, že se snad štěstí brzy na něj usměje.

Jak je obtížné žít tenhle život ! Většina lidí považuje takový život za normální a přirozený ! V tomto životě není nic normálního a přirozeného. Tento druh života může být považován za umělý, nepravý, abnormální, nepřirozený a vnucený na Zemi převládajícím negativním stavem, který lidé považují za nezbytnou a životně důležitou událost života obecně a lidského života zvlášť. Nic nemůže být vzdálenější skutečné pravdě.

Aby se demonstrovalo, jak se lidé sami polapili do pastí zvěčňováním takového mizerného stylu života, bylo by užitečné uvážit následující body:

1. Je tu jistý duchovní požadavek každodenního života, který můžeme nazvat vyvažujícím faktorem vlastního života. Většina lidí tento vyvažující faktor neustále porušuje. Pokud by se někdo dostatečně staral o analýzu aktivit svého každodenního života, uvědomil by si, že jeho život je jednostranný anebo nevyvážený. Většinu času během dne myslí, chce, pociťuje, mluví atd. o věcech, které samy o sobě mají malou, pokud vůbec nějakou, duchovní hodnotu. Lidé mluví o počasí, sportech, klenotech, nakupování, domech, autech, televizi a programech kin, schůzích, práci, klevetách atd., aniž by věnovali zřetel či čas pro zkoumání duchovních principů nebo přinejmenším poznání, že takovéto aktivity jsou možné jen proto, že jsou činné duchovní principy. A nyní ať se každý sám čestně zhodnotí a zjistí, kolik sekund či minut denně o takových duchovních faktech přemýšlí, uvažuje nebo je bere na vědomost.

O čem lidé hovoří, když jsou pohromadě ? Kolik času v jejich konverzaci a schůzkách obvykle věnují výměně duchovních myšlenek, hodnot atd., úvahám o významu života, účelu vlastního denního snažení, ustanovení niterných duchovních faktorů každodenního života atd. ? Velmi málo, pokud vůbec nějaký.

Kvůli tomu je vyvažující princip vlastního života zcela zničen a jeden nakonec rozličnými způsoby a módy strádá.

Problémem je to, že lidé umísťují své životní hodnoty a významy do takových zevních úvah s malým, pokud vůbec nějakým, ohledem na duchovní původ jejich bytí.

Pravý duchovní život a žití vyžaduje, aby se vyvažující faktor každodenního života respektoval a uplatňoval. To znamená, aby se jisté množství času v každodenním životě zasvětilo duchovním úvahám, obeznámením se s duchovním původem všeho v zevnějších a vylepšování vlastních duchovních názorů a pozic ohledně vlastního Stvořitele, sebe sama, jiných, života a veškerého Stvoření obecně. Tehdy a jedině tehdy můžete nalézt pravý význam ve všech vnějších duchovních, jako jsou materiální, světské, pozemské, tělesné, smyslové a jiné podobné věci a záležitosti každodenního života. Vyrovňavající faktor vyžaduje, aby se věnovala stejná pozornost všem aspektům lidského života - duchovnímu, mentálnímu, fyzickému, hmotnému, ekologickému, sociálnímu atd. přednostně v tomto pořadí.

Nebrání zřetele na duchovní uvažování a nadsazování zevních faktorů života a zabývání se jimi vede k patologii, abnormalitě, mizérii, neštěstí, jednostrannosti, tuposti, hlouposti a marnosti. Aby ospravedlnili své nadsazené úsilí a pídění po hmotných, světských, pozemských, sensorických a podobných záležitostech, lidé je považují za nejdůležitější faktory štěstí a naplnění života a obvykle připisují nedostatek takových kvalit ve svém životě tomu, že nemají dostatek času a prostředků na jejich nabytí.

Pokud někdo chce být opravdu duchovní osobou, radí se mu, aby vybalancoval svůj každodenní život tím, že věnuje čas rovnoměrně všem faktorům života - duchovnímu, duševnímu, materiálnímu, fyzickému atd. Tím, že to činí, potvrzuje a uplatňuje ve svém životě právě duchovní principy.

2. Druhý duchovní požadavek každodenního života je definován vytvořením hierarchie priorit věcí a pojetí v každodenním životě. Které věci mají nejvyšší prioritu, a jsou tudíž nejdůležitější; které jsou méně důležité; a které jsou nejméně důležité mající nejmenší prioritu ve vlastním životě ? Naneštěstí většina lidí přisuzuje nejvyšší prioritu věcem a pojmům, které z hlediska opravdového duchovního života jsou nejméně důležité.

Lidé například dávají nejvyšší prioritu takovým věcem, jako je být materiálně bohatý; vlastnit lepší dům nebo auto; mít prestižnější postavení; být uznáván a přijímán ve společnosti, v práci nebo ve škole; být slavný a mocný atd. Mnoho lidí chce vynikat ve své práci nebo studii nebo v tom, co dělají, aby si jiní lidé o nich povídali, obdivovali je a chválili je; nebo si přejí uspokojovat ostatní. Malý, pokud vůbec nějaký, duchovní význam dávají takovýmto aktivitám a snahám. Taková převrácená a překroucená hierarchie priorit života má za výsledek početné problémy, neštěstí, nemoci, zklamání, příhody, nehody a mnoho jiných strádání, jejichž seznam může být bez konce.

Zde lze s jistotou konstatovat, že obecně jeden z hlavních zdrojů lidského utrpení na Zemi je překroucená a převrácená hierarchie priorit, kterou lidé mají ve svých každodenních životech. Všechno je vzhůru nohama. Priority patřící na začátek tohoto seznamu jsou na jeho konci nebo poblíž jeho konce anebo v nejhorším případě jsou vypuštěny úplně. Priority, jež patří na konec nebo ke konci seznamu, jsou umístěny na jeho začátek.

Opakuje se ještě jednou, aby jeden byl opravdu duchovním, a tedy opravdu šťastným a produktivním, radí se mu přeformulovat a znovu uvážit svoji hierarchii priorit svého každodenního žití a umístit duchovnost a její principy na vrchol svého seznamu. Tím, že tak učiní, seřadí všechny věci do přirozené, normální a zdravé formace, jež vyústí v hojnost, úspěch a užitečná dostižení ve všech jeho počinech.

Naneštěstí současný stav lidí na Zemi je v tomto ohledu takový, že jen asi patnáct procent (15 %) celé populace Země dává duchovnost a její principy na vrchol svých priorit. Z důvodu této situace je život na Zemi sotva přežívající.

3. Třetí duchovní požadavek každodenního žití spočívá v ustanovení preferencí zájmů, které jeden ve svém životě má. Jaký druh zájmů dominuje vlastnímu životu? Nemnoho lidí věnuje své životy rozvoji zájmů o duchovní záležitosti, význam života, zlepšení duchovních podmínek života a podobné věci. Většina lidí si stanoví, pěstuje a hýčká své zájmy o vnější, světské, pozemské, materiální, zevní a smyslové záležitosti. Jsou jimi zaneprázdněni a dovolují jim nasytit, opanovat a prosáknout své životy do takové míry, že cokoli dělají, cítí, myslí, žádají chtějí a mají v úmyslu, je pouze s ohledem na takovéto externí zájmy. Vše ostatní se považuje za méně důležité či za nedůležité vůbec. V zásadě je každý takový, jaké jsou jeho zájmy. Dělají ho tím, čím je.

Je důležité a správné mít v životě mnoho zájmů, ale ve správném poměru a hierarchii k jednomu hlavnímu zájmu nade všechny, který určuje vše ostatní v životě - zájmu a účel, význam a cíl vlastního života a o to, jak se nejlépe pustit do naplňování účelu vlastního života nejlépe možným, nejužitečnějším, produktivním, tvořivým, konstruktivním a plodným způsobem tak, aby výsledkem mohl být vzájemný prospěch a sdílení. Jakékoli jiné zájmy, jaké by kdo mohl mít, musí sloužit tomuto nade vše jsoucímu zájmu duchovnosti. Abyste tudíž byli vpravdě duchovní osobou, radí se vám procvičovat se v osvojování, ustanovování, pěstování a rozvíjení takového zájmu, činitele z něho nejpřednější zájem ze všech. Výsledkem takovýchto snah je automatické ustanovení mnoha vedlejších zájmů, které opatří možnosti vystupňování a obohacení vaší duchovnosti a štěstí v životě.

4. Čtvrtým duchovním požadavkem každodenního života je zavedení důležitých motivujících faktorů pro zahrnutí duchovních aktivit do vašeho života. Jaké jsou pravé motivující faktory takových aktivit a co ustanovuje pravé duchovní aktivity? Většina lidí na Zemi má nesprávnou motivaci pro ustanovení a provozování takovýchto aktivit. Za první ze všeho považují například verbální modlitby, chození do kostela, čtení Bible atd. samy o sobě za pravé duchovní aktivity. Za druhé, ve většině případů se věnují

těmto aktivitám ze špatných důvodů a s nesprávnou motivací. Tyto aktivity se ustanovují a provádějí obvykle z pocitu viny, strachu z potrestání, strachu z nemoci, strachu z neštěstí a ze smrti a z mnoha jiných podob strachu, viny a hanby nebo z nějakých jiných nízkých motivací.

Takové aktivity, konané s takovou motivací nemají samy o sobě nic opravdu duchovního. Žádným způsobem neustanovují duchovnost.

Aby jeden byl opravdovou duchovní osobou, radí se praktikovat duchovnost vnitřním přijetím faktu, že váš celkový styl života a všechny jeho aktivity jsou výsledkem působících duchovních principů a cokoliv se dělá, dělá se ze svobody a nezávislosti, vlastní svobodnou volbou, s láskou a moudrostí, s inteligencí a logikou, s citem a intuicí, protože je to náležité a správné takto dělat kvůli samotnému principu, bez jakýchkoliv jiných úvah a motivací.

5. Pátý duchovní požadavek každodenního života lze založit ustanovením náležitých propojení a mostů mezi zevnějšnostmi a niternostmi duchovnosti.

V současnosti většina lidí na Zemi duchovnost zvnějšňuje a tím, že takto činí, ničí všechny mosty a spojení k její vnitřní esenci a substanci. V tomto případě se duchovnost považuje za externí provedení jistých ustanovených, neměnných rituálů, pravidel, ceremonií, vnějších chování, omezení, tabu a ohraničení, u kterých se očekává, že u nich každých setrvá. Následováním těchto externích aktů je jedinec veden a také sám sebe vede k víře, že se nachází v pravé duchovnosti. Je nucen a sám sebe nutit k tomu, aby byl zaneprázdněn udržováním určitých standardů a pořadí těchto činů a výkonů bez toho, aniž by nazíral dovnitř na jejich reprezentativní význam a korespondující duchovní faktory.

Ve skutečnosti neexistuje v samotných těchto aktivitách nic opravdu duchovního. V mnoha případech fakticky lidé zdržují před objevením pravé duchovnosti tím, že je odvracejí od jejich niterností nebo jejich Niterné mysli, kde sídlí Nejvyšší. Fakticky tedy odvádějí pryč od Nejvyššího.

Aby jeden byl opravdu duchovní osobou a žil pravý duchovní život, radí se obrátit se dovnitř ke své Niterné mysli a vyhledat tam komunikaci s Nejvyšším a radu od Nejvyššího, Kdož je vždy přítomný v Niterné mysli každého. Tím se ustanoví trvalý most mezi duchovností a každodenním zevním životem tak, že se všechny faktory duchovnosti sjednotí, harmonizují a fungují v jednosti jejich celistvosti. Je třeba si pamatovat, že neexistují žádné nedůležité věci, jež by se neměly dát ke zvážení Nejvyššímu ve vlastní Niterné mysli. Vnější faktory duchovních aktivit mohou posloužit, pokud si tak kdo přeje, jako prostředek a připomínka obrácení se k vlastním niternostem nebo jako nástroje pro kontaktování své Niterné mysli a Pána. Žádný jiný význam by se takovému zevnímu konání a jednání nikdy neměl přiřkládat.

6. Šestým duchovním požadavkem každodenního života je pečlivě se vyhýbat jakémukoli možnému navyknutí očekávaným modalitám a způsobům žití a praktikování duchovnosti. Není nic škodlivějšího životu a duchovnosti než toto navyknutí.

Problém je v tom, že většina lidí má tendenci ustanovit jistý styl života, jistý způsob a modalitu žití a praktikování duchovnosti a přísně na nich lpět bez touhy nebo potřeby se měnit. To je nebezpečná situace, protože se začínají dělat věci návykem, jako automat, bez jakéhokoliv přemýšlení, cítění, chtění nebo uvažování ohledně obsahu těchto aktivit a úkonů. Takové zvyky vedou ke kompletní devastaci jakéhokoliv

duchovního smyslu vlastního života a aktivit bez ohledu na to, jaké mohou být.

Pravý duchovní princip života stanoví, že esence a substance duchovnosti, její vlastní život, je v neustálém proudění, změně, pokroku, růstu, zdokonalování a transcenci předchozích stavů, rozpoložení a procesů.

Jak může jeden růst nebo se vyvíjet, pokud se uzavřel ve svém zvyku myslet, chtít, cítit, jednat, chovat se, konat, mít vztah atd. svým vlastním způsobem a modalitou s vyloučením něčeho rozdílného nebo nového? Tragédie lidských systémů a současného lidstva je v tom, že tento návyk je trvale udržován.

Nyní, aby jeden byl pravou duchovní osobou, radí se mu často se zkoušet, prozkoumávat a vyhledávat ve své Niterné mysli od Pána nejprogresivnější modality a způsoby žití, fungování a konání se silnou autosugescí, aby si nedovolil nechat se lapit do pastí klamného a zákeřného pohodlí životního stylu se zvyky, které se vyhýbají novým perspektivám neustálého duchovního rozvoje.

7. Sedmý duchovní požadavek každodenního života spočívá v pečlivém vyhýbání se tomu, aby se spoléhalo na náhledy, názory, očekávání a postoje ostatních.

Většina lidí má tendenci stavět své životy a ustanovit své životní styly podle náhledů, názorů, očekávání a postojů jiných. Duchovně je to nebezpečný postoj a sklon, protože jednoho uvyká spoléhat se na zevnějšnosti, na „vnějšek“, ve kterém neexistuje žádná spolehlivost. Namísto spoléhání se na své niternosti, na svou Niternou mysl a Nejvyššího, Kdož je vždy přítomen v jejich Niterných myslích, připraven zodpovědět jakoukoliv otázku a ustanovit jakýkoliv spolehlivý styl pravého duchovního a šťastného života, mají lidé sklon uzavřít svůj vlastní zdroj pravého života a vyhledávat pravidla pro ustanovení životního stylu ve vnějšnostech, kde nelze žádná pravidla rozeznat a vyzískat. Takže žijí v neustálém klamu a sebeklamu. Jeden z mnoha zdrojů chaosu a zmatku v lidských životech pramení z porušování tohoto pravidla duchovního požadavku každodenního života.

Abyste jeden žil opravdovým duchovním životem, radí se vždy kontrolovat, verifikovat, prozkoumávat a ustanovit ve své Niterné mysli spolu s Pánem platnost, spolehlivost, využitelnost, vhodnost a použitelnost takových náhledů, názorů, očekávání a postojů jiných. Jeden vždy pátrá a vyhledává spolu s Pánem ve své Niterné mysli nejlepší modality a způsoby žití v souladu s jedinečnou duchovní, duševní, emocionální, volní, intelektuální, fyzickou, ekologickou a hmotnou strukturou a dynamikou veškeré své mysli a osobnosti. V takovém úsilí je pravá moudrost, zralost, štěstí a přítomnost Nejvyššího, která ustanovuje duchovnost v každodenním životě.

8. Osmým duchovním požadavkem každodenního života je pečlivé vyhýbání se konformitě s ustanovenými a očekávanými životními standardy a stereotypy. Většina lidí má sklon se přizpůsobovat tomu, co se očekává, diktuje, předpisuje a požaduje zevnějšnostmi každodenního života.

Duchovní nebezpečí této situace může být odhaleno v nutnosti potlačit, zatlačit, zapomenout, vzdát se nebo dokonce odstranit určité vitálně důležité charakteristiky vlastních jedinečných potřeb, sklonů, rysů, vzorů a vlastností, které ustanovují pravý obsah vlastní esence a substance. Vlastní popírání příležitosti být jedinečným způsobem sebou samým, aby se přizpůsobilo vnějším standardům a stereotypům očekávání a uniformity, často vede k velmi vážným duchovním, duševním, emocionálním, intelektuálním, sexuálním a fyzickým neduhům a všem druhům problémů, jejichž seznam by mohl být nekonečný.

Toto je jeden ze zdrojů lidského duchovního zbídačení a zhouby, jež vede k tomu, aby se žil život hlouposti, kontraproduktivity, povrchnosti a prázdnoty. Takový život není vůbec žádným životem, ale duchovní smrtí.

Aby se jeden vyhnul takovému pseudoživotu a založil opravdový život duchovního žití, radí se procvičovat a praktikovat rozpoznávání toho, jak se ustavuje a aktualizuje Pán ve vlastní Niterné mysli, a žití vlastními jedinečnými a neopakovatelnými životními vzory, aniž by se pokoušelo někomu a něčemu se zavděčit a aniž by se pociťovala potřeba přizpůsobit se něčím očekáváním a stereotypům. Radí si uvědomit si, že jeden není zde na Zemi, aby byl jako někdo jiný nebo jako něco jiného, ale je zde, aby byl sám sebou. Pouze bytím být sám sebou může náležitě naplnit svůj účel na Zemi. Tím, že se snaží být jako někdo jiný, a tím, že se snaží někomu zavděčit popíráním své vlastní jedinečnosti, porušuje všechny duchovní principy života a sám sebe olupuje o všechny příležitosti být opravdu šťastným, radostným, spokojeným, potěšeným, příjemným, užitečným atd. sobě, Pánu, ostatním, životu a veškerému stvoření.

Proces formulování těchto duchovních požadavků každodenního žití neznamená, že by se měly přestat pěstovat jakékoli zevní pozitivní aktivity nebo přestat věnovat čas uvažováním o nich či jejich uskutečňování.

Duchovní principy žití jsou porušeny pouze tehdy, stanou-li se tyto aktivity a úvahy samotným účelem, cílem a snažením vlastního života.

Aby jeden byl opravdovou duchovní osobou a žil pravý duchovní život, radí se, aby se takovými zevními aktivitami a úvahami zabýval s uznáním, přijetím a uvědoměním důležitého duchovního faktu, že nejsou nejdůležitějšími aktivitami v jeho životě; nejsou jediným účelem života, ani nejsou jediným zdrojem jeho štěstí, naplnění a uspokojení. Jsou toliko nástroji, prostředky, vyjádřeními, reprezentacemi a korespondencemi duchovního stavu záležitostí ve vlastních niternostech, ve vaší Niterné mysli z věčné přítomnosti Nejvyššího v ní. Je vlastní povinností, právem, závazkem, odpovědností a účelem vlastního života ustanovit duchovní principy, které vládnu, panují a projevují se ve všech aktivitách a úvahách, a určit, jak je využít nejefektivnějším, nejproduktivnějším, nejvíce konstruktivním, nejvíce tvořivým a nejužitečnějším způsobem, aby tak z nich mohl plynout vzájemný prospěch, společné blaho, štěstí a spokojenost k Pánu, druhým, sobě samému, k životu a veškerému Stvoření. Jeden se musí ujistit, že za tímto úsilím nejsou žádné skryté motivace anebo negativní úmysly. Toto lze ustanovit pouze obrácením se k Pánu ve vlastní Niterné mysli a konzultováním s vlastní Niternou myslí a Pánem všech záležitostí života. Žádná jiná cesta opravdu neexistuje. Pokud jeden toto a takto dělá, stává se opravdu duchovní osobou.

Toto je pravý duchovní život vůbec.

Toto je konec dnešního poselství.

POSELSTVÍ DVACÁTÉ PÁTÉ

O praktických principech každodenního života.

Výtah z knihy „Poselství z nitra“, str. 86 – 88, Poselství 25.

Dne 25. dubna 1982.

Dnes byla přijata od Nejvyššího následující poselství.

Jestliže by si lidé na Zemi příležitostně připomínali, uvědomovali a přijímali fakt, že cokoli dělají, a nezáleží na tom, jakým druhem činnosti se v daném okamžiku svých každodenních životů zabývají, ať je to práce, zábava, jídlo, pití či milování atd., je nejzazším důsledkem a následkem působících duchovních principů Nejvyššího a od Nejvyššího, kdož je přítomen v jejich Niterné mysli, a že takové aktivity jsou konkrétními projevy a souvztažnostmi různých duchovních stavů, procesů a rozpoložení, potom by jim nic v jejich životech nemohlo ublížit, přinést neštěstí, způsobovat jim jakékoli komplikace, problémy nebo zkázu jakéhokoliv druhu.

Problémem s lidmi v tomto ohledu je to, že buď opomíjejí uvažovat o tomto axiomu a neoddiskutovatelném faktu anebo dokonce zcela odmítají možnost existence takovýchto duchovních principů.

Výsledkem a důsledkem takového opomenutí nebo odmítnutí je to, že většina lidských každodenních činností, prací a povinností vede dokonce k problémům, komplikacím, protivným reakcím, nespokojenostem a mnoha jiným negativním následkům. I když v jedné oblasti svých snah ke své zdánlivé spokojenosti uspějí, v jiných oblastech sami sebe shledají nespokojené atd.

Nedostatek, pomíjení a odmítání duchovních úvah každodenního žití porušuje základní principy opravdového života a ničí vyváženost funkcí a činností lidské mysli (ducha, duše a těla). Odtud se tvoří všechny druhy problémů a ubohostí v životě, které kontaminují jedincův život.

Aby sami sobě poskytli jinou příležitost a šanci, aby se znovu ustavily a uvedly zpět do svých životů duchovní principy každodenního života a žití tak, jak jsou zde formulovány (v těchto poselstvích), radí se lidem, aby přistupovali ke svým každodenním aktivitám a zaměstnáním uplatňující následující praktické principy.

1. Princip umírněnosti. Duchovní princip života říká, že jelikož je jeden svobodným a nezávislým jedincem, nelze nikomu vnucovat žádná omezení, zákazy, limity anebo tabu. Jedinci je dovoleno užívat cokoli a všechno jsoucí k dispozici k zabývání se v rozličných aktivitách každodenního života. Avšak tento princip je platný pouze tehdy, pokud se přistupuje ke všem dosažitelným zdrojům a využívají se s umírněností. Jakékoliv přehánění nebo opomenutí v jejich využívání vede ke zrušení rovnováhy života a stává se silným zdrojem všech druhů životních problémů. Žádný extrém není pro jedincova ducha, duši a tělo zdravý.

Dobry příklad toho, jak tento princip pracuje, se může najít v jídle a pití. Může se jíst a pít všechno, co je požitelné a pitné, a neměla by se vnucovat žádná omezení ohledně toho, co by se mělo jíst či pít (taková omezení jsou neduchovního původu).

Nicméně se vám radí jíst a pít s umírněností, vyváženě bez přejídání nebo nadměrného pití, anebo bez nedostatečného najedení a napití se. Toto samozřejmě platí o všech aktivitách vlastního každodenního života. Jestliže je jedinec umírněný ve všech ohledech, jedná z duchovnosti. Negeneralizovat tento princip umírněnosti je znakem duchovní moudrosti a zralosti. Radí se, aby jeden spolu s Pánem uvnitř vlastní Niterné mysli ustanovil to, co je pro toho kterého jedince nejvhodnější, správné a odpovídající měřítku takové uměřenosti s ohledem na jeho skutečné potřeby, míru a rozsah zodpovědností, povinností závazků a práv a s ohledem na jeho strukturu, dynamiku a zvolené pověření na této Zemi. Různí lidé budou mít odlišné potřeby a požadavky na život a žití, které budou ve všech ohledech určovat míru nezbytné umírněnosti. Odlišní lidé budou mít odlišné potřeby a požadavky života a žití, které budou určovat rozsah nutné umírněnosti ve všech ohledech. Co je náležité pro jednoho, není nutně náležité pro druhého. Radí se tudíž vždy poradit s Niternou myslí a s Pánem ve vlastní Niterné mysli, aby se tento princip ve vlastním životě náležitě uplatňoval. Tím, že jeden takto činí, jedná duchovně a je fakticky duchovní.

2. Princip účelu v užívání. Ať jeden dělá ve svém každodenním životě cokoli, je obsah, význam a následek tohoto počínání určen účelem, pro který se to dělá a používá. Jestliže účel jakékoli aktivity a použití jakýchkoli prostředků a nástrojů pro tuto aktivitu se určuje duchovními principy - pro obecné dobro, vzájemný prospěch, pro podporu vlastního ducha, duše, těla, prostředí, společnosti atd., aby jeden byl užitečnějším, prospěšnějším a nápomocnějším - potom se naplňují všechny duchovní požadavky pro takové aktivity, zaměstnání a užívání. Jeden tudíž jedná jako duchovní osoba. Z takových aktivit nemůže vzejít žádná škoda, problémy či negativní důsledky. Jakýkoli jiný účel nebo využití různých aktivit má neduchovní záměr a původ, a proto jeho výsledkem nakonec pravděpodobně budou neštěstí, problémy, strasti, indispozice a jiné negativní výsledky (na duchu, duši, těle a prostředí), jejichž seznam může být nekonečný.

A opět dobrý příklad působení tohoto principu může být nalezen ve funkcích jedení a pití. Jaký je duchovní význam konzumace jídla a nápojů? Duchovním účelem je být silný, zdravý, energetický, statný a v dobré fyzické kondici, aby jeden mohl mít zdravé tělo se zdravým duchem a duší za účelem bytí lidskou bytostí lepší, užitečnější, prospěšnější a nápomocnější Pánu, druhým, sobě samému, životu a stvoření obecně. Toto je tedy opravdový duchovní základ těchto aktivit. Odráží nejzazší důsledek a konkrétní manifestaci duchovních dostižení lásky a moudrosti, dobra a pravdy, dobročinnosti a víry, jež jsou jídlem a nápojem ducha a duše. Pokud jeden jí a pije za tímto účelem a má-li na mysli toto použití a jestliže věnuje stejný čas na nabytí duchovního a duševního jídla a pití za stejným účelem a užitím, potom jedná duchovně a stává se pravou duchovní bytostí. S takovýmto duchovním účelem nemůže žádné jídlo a pití, konzumované v jakékoli formě či podobě s umírněností odpovídající vlastnímu uspořádání, ublížit nebo způsobit jakékoli problémy vůbec. Myslet jinak znamená myslet z pekel. Pekla nemilují nic více, než uvalovat na lidské aktivity všelijaké druhy omezení a tabu, jako v tomto případě na jídlo a pití. Prohlašují některá jídla a pití za nezdravá, nečistá a nevhodná ke konzumaci. Nechtějí, aby lidé objevili, že není nic nezdravého, nečistého na jídle a pití samotném. Lidské postoje, očekávání, projekce, účely a užití atd., jsou tím, co dělá něco nezdravým, nečistým anebo nebezpečným.

A opět, pokud jeden např. jí a pije za jakýmkoli jiným účelem nebo užitkem, než je výše popsáno, a pokud tak činí s vědomou nízkou motivací, potom se samozřejmě stane nezdravým, otlým, nevyváženým anebo ubohým. Vše v jeho duchu, duši i těle bude trpět a bude způsobovat všemožné problémy v jeho každodenním životě a žití. Dobrým příkladem takové situace je konzumace nebo omezení konzumace jídla z důvodu

iluzorní sebeochrany nebo sebezpotrestání, utišení pocitu viny za sexuální pocity anebo vyhnutí se tomu být sexuálně přitažlivý anebo kvůli mnohým jiným nízkým motivacím a důvodům. Z tohoto příkladu lze bezpečně vytvářet analogie ke všem ostatním každodenním aktivitám, kterými se kdo zabývá.

3. Princip ocenění, vděčnosti a uspokojení. Duchovní princip života říká, že cokoli existuje nebo se naskýtá, existuje a naskýtá se kvůli nějakému užitku za dobrým účelem, pro poučení, růst, zlepšení, vhléd a duchovní pokrok. Je tudíž znakem duchovní vyzrálosti, moudrosti a přítomnosti Nejvyššího, pokud se na všechny události, dosažitelné příležitosti, aktivity a zaměstnání atd. pohlíží s uznáním, vděčností a pocity spokojenosti s tím, co jeden má, věda, že všechny tyto věci nastávají a mohou být využity za tímto dobrým účelem.

Jestliže jeden přistupuje ke všem událostem, činnostem, zaměstnáním atd. ve svém životě s postojem, smyslem a pocitem ocenění, vděčnosti a uspokojení směřující k Nejvyššímu ve vlastní Niterné mysli, nemůže mu nikdy nic ve vlastním životě ublížit, uškodit nebo ho ohrozit.

Jiné druhy pocitů, vjemů nebo postojů mohou a budou vést do všech možných problémů, ubohosti a nebezpečí. Avšak pokud jeden ve vlastním každodenním životě praktikuje a procvičuje pohlížení na takové aktivity s postojem, jaký je formulován v tomto jednotlivém principu, jedná duchovně a fakticky je opravdovou duchovní osobou.

Tyto tři praktické principy duchovního žití se mohou aplikovat na jakoukoli činnost ve vlastním životě.

Důvodem proto, že se radí používat tyto principy, je to, že jsou normální, přirozené, zdravé a axiomatické u opravdového života a žití. Odchýlení se od nich jsou kontraproduktivní, destruktivní a škodlivá životu a žití a mají původ v negativním stavu pekel.

Kvůli přirozenosti, normálnosti a zdravoti těchto principů je snadné a pohodlné je následovat a uplatňovat, pokud se lidé ze své svobodné vůle a volby rozhodnou je přijmout a následovat, když také požádají Nejvyššího ve své Niterné mysli o pomoc a radu.

Je ohavností zfabrikovanou v peklech považovat následování těchto principů a pravidel formulovaných v těchto poselstvích za obtížné, nemožné, svízelné či omezující. Právě opak je pravdou, jak může dosvědčit kdokoli, kdo se stará o to, aby zastavil a analyzoval způsob a praktikování svého každodenního života. Ale pointou je přimět lidi, aby si uvědomovali potřebu takového dennodenního ohodnocení, hledání a zkoumání sebe sama a svých každodenních aktivit tím, že se niterně obrátí k Nejvyššímu ve vlastní Niterné mysli, a aby zahájili soustavné uplatňování těchto principů.

To je pro dnešek vše.